

AVE MARIA

AVE MARIA

published monthly by

The Slovene

Franciscan Fathers,

LEMONT, ILLINOIS

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross.

□

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

□

Management —

Upravništvo

AVE MARIA

P. O. Box 608,

Lemont, Ill.

Telephone: Lemont 494

□

Printed by
SERVICE PRINTERS
Lemont, Ill.

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Le-
mont, Illinois, under the
act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Au-
gust 29, 1925.

Naročite se na

"AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GO LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RAI
STUDIRALI, PA IMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAZE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM.

AVE MARIA

Novemberska štev. 1940—

—Letnik XXXII.

NOVEMBERSKO BERILO

KAJ VEMO O VICAH? — Sveta cerkev je proglasila: Vice so in verniki morejo vernim dušam pomagati z molitvami, z dobrimi deli in še posebno z daritvijo sv. maše. Že sv. pismo stare zaveze ve povedati, kako je Juda Makabejski po neki bitki zbral večjo vsoto denarja in jo poslal v Jeruzalem, da bi ondi opravili sv. daritve za duše padlih vojakov. Sv. pismo pohvali to dejanje in pristavi: "Sveta in zveličavna misel je, moliti za pokojne, da se jim odpuste grehi" (2 Mkb 12, 46). V sv. pismu nove zaveze pa piše sv. Pavel, da bo nekoč ogenj preizkusil vsa naša dela in da bo nedobra dela sežgal, mi pa da bomo rešeni, "vendar tako, kakor skozi ogenj" (Prim. 1 Kor 3, 15). Vse ustno izročilo je polno molitev za ranjke. Bog sam je torej razodel, da so vice.

KAJ TRPE DUŠE V VICAH? — To, kar duše v vicah najbolj muči, je oddaljenost od Boga. Pridruži se še skoro gotovo kaznen ognja. Bogoslovci trdijo, da je trpljenje v vicah večje od kateregakoli trpljenja na zemlji.

Da zaslutimo bolečino, ki jo prizadeva oddaljenost od Boga pridenimo še dve primeri. Dokler je duša zvezana s telesom, bi smeli reči, da je podobna ognju, ki mora tleti pod plastjo prsti ali pepela. Odgrnite to plast in ogenj bo vzplamenel v mogočnih

zubljih proti nebu. Ko se bo duša oprstila telesa, bo vzkipela navzgor, do Boga; noben ptič se ob času selitve ne požene s tolikim zaletom iz prebite kletke, kot se bo duša pognala v svoj veliki cilj. A istočasno začuti duša verigo, ki jo oklepa.

Zato išče, kako bi se oprstila, kako bi prišla k Bogu. Razume, da jo ogenj more očistiti in oprostiti. Sv. Katarina iz Genove pravi, da se duša sama vrže v ogenj in da ji je nedopovedljiva tolažba, bivati v tem ognju, ker vidi, kako se krajša razdalja, ki jo loči od Boga.

Vice so torej zares skrivnostna zmes kazni in plačila, pekla in nebes.

KAKO DOLGO TRAJA TRPLJENJE V VICAH? — Ne vemo. Tudi Cerkev nič ne pove. Iz njenih molitev in pa iz tega, da opravlja zadušne maše že dolgo vrsto let in da sprejema celo ustanove za takoimenovane maše, bi se zdelo, da prehitro sklepajo oni, ki pravijo, da so vice kratke, ali ki kar kmalu popustijo molitve za ranjke, češ, saj so gotovo že v nebesih.

ALI NAŠE MOLITVE DUŠAM V VICAH ZAGOTOVO POMAGAJO? — Dobro opravljene molitve bodo pač gotovo nekaj dosegle, toda končna mera je v božjih rokah. Dokler smo živi, imamo še nekatere "pravice", ker sv. zakramenti in odpustki Boga nekako vežejo. Po smrti pa velja le

usmiljenje, le miloščina. Zato tudi popolni odpustek ne reši zanesljivo kake duše iz vic. Najzanesljivejši je učinek Kristusovega darovanja pri sv. maši. Toda tudi tu bo veljalo, da bo revež, ki ne premore mašne miloščine, pa moli in se žrtvuje in skuša dobiti odpustke za svojega rajnega, prej dosegel rešenje, za katero prosi, kot pa bogataš, ki z lahkoto odrine kak stotak za maše zadušnice. Zgled sv. Petra Damijana je genljiv; bil je reven, da je imel komaj kaj jesti; pa je denarčke, ki jih je kako pridobil, hranil, dokler ni imel toliko, da je mogel za očeta naročiti sv. mašo zadušnico. Tako ravnanje pač predre oblake in doseže to, česar prosi.

O kraju naravne blaženosti

KAKO NAJ TA KRAJ IMENUJEMO?
— Gre nam za odgovor, kam pridejo duše, ki umro brez sv. krsta, toda tudi brez smrtne greha. Take so duše otrok, ki umro nekrščeni; duše vseh onih, kateri umro še pred rojstvom; take so tudi duše odraslih, kateri so živeli brez smrtne greha ali se spokorili in prejeli od Boga odpuščenje. — Latinski jezik pozna za ta kraj izraz: limbus; po slovensko ga imenujemo včasih limb, včasih predpekel, pa bi ga menda smeli imenovati tudi prednebesa. Ta kraj ima namreč na sebi nekaj, kar je izguba, velika izguba, namreč pomanjkanje gledanja Boga iz obličja v obličje; silno verjetno je pa, da ima na sebi tudi toliko blaženosti, da je to kraj velikega, nepojmljivo velikega veselja.

KDO PRIDE V TA KRAJ ALI RAJ?
— Vse, kar umre nekrščeno, toda prosto smrtne greha. Eden največjih bogoslovcev in učenjakov zadnje dobe, bivši kardinal Billot je izrazil mnenje, da se morajo

smatrati enaki otrokom, ki niso dosegli duhovne razsodnosti, tudi vsi starejši ljudje, kateri so ostali vsled pomanjkanja pouka ali vsled neugodnih razmer brez svoje krivde tako nepoučeni v duhovnih rečeh, da nimajo skoro niti osnovnih pojmov duhovnega življenja. Pravi, da je takih nedoraslih odraslih med nekrščanskimi narodi kar mnogo. Nadalje celo trdi, da jih tudi v Evropi že ne manjka, posebno v deželah, kjer so odpravili iz šol verski pouk, kjer se vera omalovažuje in kjer so vse javno življenje odtujili Bogu. Žive v takih krajih ljudje, ki so drugače pošteni in plemeniti, v svojih strokah dobro izobraženi in celo "strokovnjaki": ki so pa v verskem oziru nepoučeni in ki se jim ta nepoučenost niti v greh šteti ne more. Taki ljudje bi prišli v kraj nadnaravne blaženosti, ako so krščeni, v kraj naravne blaženosti če so nekrščeni. — Ta nauk je zelo usmiljen in dobro utemeljen: našel je veliko odobravanje.

ALI SE V TEM KRAJU KAJ TRPI?
— Trpi se velika izguba gledanja Boga in versko izročilo smatra ta kraj za kraj pogubljenja. Ni namreč nobene primere med to blaženostjo in med blaženostjo nebes. — Drugih kazni pa skoro gotovo ni, ker je zopet verski nauk, da gori v peklu le lastna volja, to je le osebni greh. — Ker se pa izgube nebes te duše ne zavedajo, moremo trditi s sv. Tomažem Akvinskim, da v kraju naravne blaženosti ni nobenega trpljenja.

ZAKAJ BOG NE POŠLJE VSEH DOBRIH DUŠ V NEBESA? — Bog da vsaki dobri duši bogato, nad vse pričakovanje bogato plačilo. Nekaterim dušam pa da svojo lastno srečo. To je le njegova dobrot. Mi moremo biti orodje, ki se ga on za delitev te dobro poslužuje: postanimo goreči božji sodelavci!

ČUDNO, ČUDNO!

Nekje v Gosposki ulici v Ljubljani, v prvem nadstropju lepe palače leži gospod na smrt bolan. Zdravnik je prepovedal vsak obisk, da ga nihče ne vznemirja. Pa je gospod že zelo, zelo slab. Čisto je že na kraju. Njegovi domači so vsi iz sebe; objokanih oči begajo sem in tja, telefonirajo po zdravnika, da mu da injekcije, ker se zdi, da papa pojema. Strežnica mu preklada vzglavje, ker je očitno bolniku neugodno, kakor koli mu ga podloži. — Za vse so poskrbeli. V takem slučaju ne štedijo ne denarja ne skrbi. Ako ne bo dosti en zdravnik, pokličejo še drugega in tretjega. Zares, vso ljubezen hočejo pokazati svojemu ljubljenu očetu.

“Kaj, ko bi poslali po Gospoda,” pride strežnica ven in boječe opozori domače.

“Ne, ne, samo tega ne, saj vendar papa ne mara še umreti, potem pa, kako bi se prestrašil, ko bi zagledal duhovnika!” Kakor da je smrt neločljiva duhovnikova spremeljevalka v takem slučaju!

Pa je dobra in verna kuharica vendar kar na skrivaj poklicala duhovnika, naj pride neutegoma k bolniku, da ne bo prepozno; domači da sicer ne marajo, pa vendar . . .

In duhovnik je prišel. Stopil je v pred-sobo. Dvoje . . . šestero preplašenih oči je padlo po njem.

“Ali je gospodu hudo? K njemu bi rad,” de prijazno duhovnik.

“Oprostite, prečastiti, zdaj res nikar, papa počiva, nikar ga ne motite!”

“Potolažil ga bom; sveto olje imam s sabo, za vsak slučaj . . .”

“Ne, ne, joj, gorje, samo tega ne! . . . Kaj bo papa mislil? — da ga hočemo spraviti na drugi svet.”

“Ne, gospodična, ne vznemirjajte se,

saj sveto olje nikogar ne spravi na drugi svet . . .”

“Vas bomo že poklicali, za zdaj pa oprostite . . .”

“Ko bo prepozno! Ne, zdaj je še čas! Pustite me k njemu!”

Duhovnik ni čakal odgovora, odločno je stopil naprej in šel naravnost k bolniku, ki se je prvi hip iznenadil, a se je kmalu pomiril . . . Spovedal se je, duhovnik ga je mazilil ter ga potolažil. Kakor da je bolniku odleglo po duhovnikovem obisku. Njegov dušni mir se je odražal tudi na zunaj.

“Čudno, da se ljudje tako boje duhovnika prav tedaj, ko je najbolj potreben,” je premišljeval sam pri sebi po poti domov, vesel, da je pomagal bližnjemu v najhujši stiski.

*

Nekje na Slovenskem je tale narodni rek: Ko začno orožniki in duhovni hoditi krog hiše, ni za njo dobro. In sklep? Orožnik in duhovnik prinašata nesrečo v hišo... Prišla sta, ker ju pošilja njuna oblast, ali kliče dolžnost, vsakega svoja, ker v resnici nekaj ni v redu. Bodisi da se je kdo pregrešil proti postavam, bodisi da je bolezen pri hiši. Ljudje pa sklepajo prav obratno, kakor da bi nesreča šele za njima prihajala. Tako se mnogokrat zgodi, da pokličejo duhovnika, ko je zares že skrajna sila, da niti dobro ne more opraviti svojega posla, ako ga sploh pokličejo. Zlasti po mestih se velikokrat dogaja, da duhovnik pride, ko je bolnik že izdihnil. Kaj mu zdaj preostane drugega, kot vrniti se, ne da bi kaj opravil? Kvečjemu podeli zakrament poslednjega maziljenja pogojno: “ako je še živ.” Svojci so mislili, da bolniku s tem izkažejo ljubezen, ko ne pustijo nikogar k njemu, celo duhovnika ne, da bi se ne prestrašil, češ, kaj je že res tako daleč z menoj? Pa mu v resnici napravijo jako žalostno uslugo.

Saj bi človek nič ne rekel, ko bi ta za-

krament poslednjega maziljenja bil zares tak, da bi nedvomno vsakega poslal na drugi svet! Pa je vse kaj drugega. Le pazno preberi molitve, ki jih moli duhovnik pred maziljenjem in po njem nad bolnikom, pa boš videl, kako Cerkev sama s temi molitvami goreče priporoča bolnika Bogu, da mu vrne popolno zdravje, ako je njegova volja. Božja volja bo vselej, da kdo ozdravi, ako je to le njegovi duši v prid, ne pa v pogubo. So pa še lahko drugi razlogi, za katere ve samo Bog, zakaj bolniku ne vrne željenega zdravja in ga pokliče k sebi.

VSTAJENJE MESA

ZAKAJ VSTAJENJE MESA? — Vstajenje mesa je eden najlepših naukov sv. vere. Naravnost ganljiva je namreč božja ljubezen, ki ne pozabi niti na to ponižno stvar, ki nam je služila in se z nami vojskovala. To je božji kult telesa. To je pravo poznavanje človeka, ki ni ne angel in ne žival. — Kljub vsemu ljudje nobenemu nauku toliko ne oporekajo, kakor ravno nauku o zopetnem vstajenju mesa. Prav zato so pa že Kristus in apostoli temu nauku posvečali svojo posebno pozornost in so o njem mnogo češče govorili kot pa o takojšnji usodi duše po smrti.

ALI JE VSTAJENJE MESA SPLOH MOGOČE? — Odgovor je preprost: Bog, ki je znal ustvariti, bo znal tudi obuditi. Pa se vendar ne umirimo. Radi bi vedeli, kako bo, če je človek človeka snedel, ali če se je truplo spremenilo v prvine in so se te spojile z drugim človekom. — V človeku je le duša stalna, medtem ko se telo stalno spreminja. Telo vedno nekaj od sebe izloča in nekaj v sebe spreminja. Tako pride do

tega, da se čez nekaj let naša snov že docela zamenja: ostane le (bolj ali manj) zunanja oblika. Koliko tega, kar nas obdaja je bilo že "jaz"! Primerjati bi se mogli senci nad reko, ali podobi, ki se zrcali v vodi: voda teče, podoba ostane. — Če je tako lahka reč, obdržati isto telo, to je, če je taka malenkost zadostna, da se more ohraniti istovetnost telesa, ne bo vprašanje obujenja delalo Bogu mnogo težav.

KDAJ BO PRIŠLO VSTAJENJE MESA? — Vemo, da bo prišlo tedaj, ko bo Bog odpravil sedanji red vesoljstva, da po sodbi nad vsem človeštvom uvede nov, večno trajajoči red. Kdaj se bo to zgodilo? Tega ne vemo in tega ne smemo skušati zvedeti. Jezus je odločil: "Ne gre vam, da bi vedeli čase ali prilike, ki jih je Oče pridržal svoje oblasti" (Ap d 1, 7). Sv. Tomaž pristavi: "Doslej so se motili vsi oni, kateri so napovedovali te čase: tako bo tudi nadalje." Zgodovina adventistov in "raziskovalcev" nam nazorno potrjuje to resnico.

KAKŠNO BO NOVO TELO? — Sv. Pavel pove zadosti: "Seje se v minljivosti, vstaja v neminljivosti. Seje se v slabosti, vstaja v moči. Seje se duševno (to je čutno) telo, vstaja duhovno telo . . . To pa pravim bratje: Meso in kri ne moreta podedovati božjega kraljestva in tudi minljivost ne podeduje nemiljivosti. Glejte, skrivnost vam povem: Vsi ne bodo zaspali, (vsi ne bomo umrli, nekateri bodo še živi dočakali Gospodov prihod), vsi se pa bomo spremenili, hipoma, ko bi z očmi trenil, ob poslednji trombi" (Kor 15).

□
**KAJ BI
 TI LE
 POVEDAL?**
 □

VERNIH DUŠ DAN ...

Dolge vrste ob spovednicah . . . trume pri Gospodovi mizi . . . ves dan romajo romarji iz cerkve ven in not. Sveta resnoba jim sije z lic, roke so jim sklenjene v pobožnost. — Kaj neki imajo ti katoličani danes? — Če bi me tako-le vprašal nejevernik, kako bi mu odgovoril? Saj se morda marsikdo naših paganskih sodržavljanov vprašuje danes: Sinoči je gledal svet maškore in "halovinske" norce, danes mora strmeti nad katoliškimi mračnjaki, ki imajo danes neki prečudni dan. Kaj jim bom odgovoril? — Kaj drugega bi jim mogel govoriti kakor to, da je to dan, ki ga je naredil Gospod — Haec dies quam fecit Dominus. —

Gospod nam je dal s tem dnevom spominski dan neumrjočnosti. Tri so cerkve: poveljčana, vojskujoča se, trpeča. Vse tri so steber nauku, da človeška duša ne umre. Največji božji dar, ki ga je naklonila Previdnost človeštvu. Ni ga dala kamnu, ni ga dala rastlini, ne živali, človek je po duši neumrljiv, edino on med zemeljskimi bitji. Na današnji dan, praznik vseh svetih in na vigilijo vernih duš, se zavedam, da mi brez neumrjoče duše ne bi bilo živeti. Neumrjočnost, večnost sta, ki dajeta mojemu življenju pomen in veljavo. Nauk katoliške Cerkve, ki te v srce boža. Kaj boža — garancijo mi daje, da mi življenje ni samo prazen sen.

Gospod nam je dal s tem dnevom spominski dan božje pravičnosti in popolnosti. Najvišje in največje sonce nobene sence ne da. Tako sonce je Bog. Zato v njem in pri njem noben madež obstati ne more. V večnost, to se pravi, k Bogu moraš priti čist in neomadeževan. Očisti se torej na zemlji, če ne, se boš čistil v večnosti. Zdrav razum mi narekuje, če je Bog v nebesih in je ta Bog pravičen, mora hudo kaznovati in plačevati za dobro. — Kaznovati na zemlji, kaznovati v večnosti.

Vernih duš dan naj nas navda z večjo in trdnjšo vero v pravičnega Boga, ki je usmiljen, toda le do gotove meje. Ni tiran, pa tudi ni dobričina.

Regem, cui omnia vicunt, venite adoremus. Kralja življenja in smrti, pridite pozdravit.

UBOGE DUŠE ...

Ponajvečkrat kadar molimo za trpeče duše v vicah, pravimo: uboge duše v vicah, 'trpeče' ali 'verne', to besedo rabimo le redko. Ali ne kaže že to, da se nam duše, ki trpe na onem svetu, smilijo. Vernih duš dan je pa živ dokaz, da smo v tesni zvezi s cerkvijo trpečih, narod naš je vedno rad hodil na grobove in hodi še danes, če drugače ne more, pa v duhu poroma na tisto tiho domovanje, kjer dragi spe nevzdrumno spanje. — Žal, da so nam v mislih le na vernih duš dan.

Uboge duše. Zakaj pa so uboge?

Vse so uboge, ker jih je že priklenila božja pravičnost na duhovne verige zadoščevanja. Kakor je beseda veriga že v naših jezikih in naši zemsko usmerjeni domišljiji polna strahot, tako da se ji človek upira za žive in mrtve. Verige se vsak boji. Dvakrat strašnejša mora biti veriga božje pravičnosti, ki uklene neočiščeno dušo. Bolj ko telo, si duša želi svobode. Saj je tako ustvarjena. Svoboda večnosti je njen cilj, če ga doseči ne more, mora biti uboga. —

Uboga, kakor je uboga lastavica, ki so jo na poti k solncu na jug, ujeli. Uboga kakor človek, ki se je napotil domov, pa mora na hribu nad rojstno vasjo umreti. Le ta je razlika, duše še ne čaka smrt. Hrepenenje je pa še večje. Solnce in dom ji je bila večnost, ne more k njima. —

Uboge so duše v vicah, ker so nam mnogokdaj tako hitro iz spomina. Pa če že ne popolnoma, vsaj molitev zanje je takoj pozabljena. Neverjetno, kakor resničen je v tem oziru pregovor: iz oči in že tudi iz srca. Kakor hitro so testament uredili, je že tudi šla podoba pokojnega iz duše vseh. Prava ljubezen gre preko groba, uboge torej duše, ker so bile varane v ljubezni . . .

“Kristjani, po tem vas bodo spoznali, da se ljubite med seboj.” Ali more biti ljubezen naša prava, če noče biti tudi sveta tolažnica njim, ki so v Gospodu zaspali, pa še ne morejo v njegovo naročje.

Kdor ima uho tudi za te uboge duše, bo lahko brez skrbi, da mu duša pred Bogom ne bo — uboga.

Ta teden sem videl sliko. Purana si delijo. Bogataš jemlje kos belega mesa, trgovec bedro, bankir perutnico, uradnik ključni del, kmet pa suhi vrat. S to sliko so hoteli pokazati, kako velik revež je kmet. Jaz sem si pa mislil, ko bi bil slikar zadaj postavil še Boga s praznimi rokami, bi bil še bolj pogodil. — Bog nič ne dobi. Taki smo. Zato pravimo: Bog plačaj je iz mode. —

Kakor pa pozabljamo na hvaležnost do Boga, tako preradi pozabljamo na hvaležnost do ljudi. Danes bolj ko kedaj poprej. Nehvaležnost je plačilo sveta. — Koliko je ranjenih in užaljenih src radi nehvaležnosti. —

So ubogi starši, ki jih otroci preganjajo.

So ubogi trgovci, gospodarji, ki so bili dobri za kredit in rent v slabih časih; pridejo boljši časi, hajdi drugam; kdo bo skopuha podpiral.

So duhovniki, ki se pripeljejo v faro v paradu, čez leta ga odpeljejo na šajtergi. —

So izdani prijatelji. Pred letom so pomagali, ko so rojaki prihajali sem v novo deželo, danes ko so ti prijatelji v potrebi, ne pomagajo.

BOGU HVALA

Zahvalni dan. Lepa navada v Ameriki. — Zgodovina: V 17. stoletju so prišli “Pilgrims” na “Mayflower” parniku. Lakota je bila. Pa jim je lov na purane pomagal iz stiske. Odtod ta dan purani. —

Ideja zahv. dne pa ni ameriška. Skoraj vsa verstva imajo praznik hvaležnosti. Tudi naša katoliška cerkev . . . Hvaležnost je ena čednosti, ki najbolj razodeva plemenitost srca. — Saj nam je vsak, ki je ne pozna, zarobljenec in neotesano drevo. — Omika zahteva, da smo hvaležni, pravimo. In narodu je ta čednost tako živo v srcu, da misli, da še živali in rastline hvaležnost poznajo. Pišče se baje Bogu zahvaljuje, ko požira vodo. — Sončnica se v hvaležnosti vedno proti solncu obrača. — Žalibog, je šla tudi ta čednost z drugimi vred rakom žvižgat. — Ali ni ta puranova gostija pri mnogih samo praznik požrešnosti, hinavščine? Koliko jih je, ki bi se pri puranu spomnili Boga. —

KVAS KRISTUSOV

Kvas je eden najpotrebnejših stvari v hiši. Brez kvasa kruha ni, brez kruha ni zdravja v hiši. — Še celo zdravju je nad vse važen, samo radio odpri: venomer nam trobijo: “Eat Fleishmans yeast three cakes a day — Tri kolačke na dan. — Poleg besede kruh in krompir je beseda “Pressgerm” “drože” najbolj v rabi pri kuharicah in v gospodinjstvu. Ni čudno, da se ga je tudi Kristus poslužil v priliki. — Iz življenja je vedno zajemal.

Božje kraljestvo je kakor kvas. Vsi kristjani smo Kristusov kvas. Prekvasiti moramo testo človeštva in življenja. Če bi krščanstvo ne bilo, bi bilo človeštvo kakor soldaški prepečenec, “Zwieback” brez kvasa. Zobe si lahko položiš, tako je trd. Tako bi si svet zobe lomil v sovraštvu in krvi, če bi ne bil spoznal Kristusovega miru in blagoslova ljubezni. Če bi krščanstva ne bilo, bi se kar naprej grizel in ro-

val in ko svet pozablja na Kristusa in njegov nauk, je kakor živina brez duše. —

Kadar me je mati poslala v grocerijo, po germ, mi ni nikdar pozabila naročiti: glej da bo svež, glej, da bo frišen. Zakaj star drobljiv kvas ni imel nobene veljave. — Tako je tudi s Kristusovim kvasom, če ni svež od krvi Kristusove vseoživljajoče milosti, ne bo pomagal nič. Pokvaril bo kruh življenja in človeštva. Pokvarjen, brezpomemben kvas sem, kadar hodim skozi življenje brez gorečnosti in dobrega zgleda, ne da bi pokazal, da se hranim z evangelijem. Tako suho brezdušno krščanstvo več

slabega napravi kot dobrega in ni čudno, da je kruh, ki ga danes kvasi krščanstvo, neprebavljiv.

Še drugo posebnost ima kvas. Se spominjaš, kako so kuharice hude, če jim vrata in okna odpreš, kadar mesi in peče. Prepiha kvas ne trpi, ker kruh vzhajati ne more. Tako je tudi s Kristusovim kvasom. Prepiha posvetnosti in veternaštva ne trpi. Polovičarji, ki po vetru žive in jih vse sape sveta ustavljajo, ne bodo sveta prekvasili. Zapri okno, zapri vrata vsemu posvetnemu.

P. Aleksander Urankar.

NJIHOVA POTA K MATERI

JUNAK IZ PUŠČAVE

(Dalje)

S KRIZEM V PUŠČAVO.

Puščava! Zopet ga je vabila in klicala ko nekdej! Zdaj ga niso več vabile gore in zelenice, zdaj so ga klicale zapuščene duše! Spomnil se je na tovariše, ki so umirali brez duhovnika in zadnje popotnice. Prosil je misijonskega škofa Sahare, da bi se smel naseliti pri eni najbolj izpostavljenih vojaških posadk in si pridružiti tudi druge tovariše, če jih najde. Škof mu je rade volje ugodil. In oče Karel Jezusov, kot se je sedaj imenoval bivši grof de Foucauld, se je naselil pri majhnem vojaškem taboru v zelenici Beni Abbas. Častniki so svojega bivšega tovariša slovesno sprejeli. Kmalu je postavil kapelico in zraven majhno zavetišče za popotnike. Živel je sila skromno: za hrano je izdal mesečno 7 frankov, ves drugi denar, ki ga je prejel, je šel revežem, pastirjem, vojakom, otrokom mohamedanskih družin. Surovi legijonarji, ki so ga početkoma zasmehovali, so kmalu začeli ceniti njegovo dobroto, eneržijo in svetost. Po-

stal je vsem vse: zdravnik bolnih duš, pomočnik siromakov, učitelj in posvečevavec src. Najbolj divje in uporne glave so se radevoljno sklonile pred njegovo ljubeznijo.

Očeta Karla pa je ljubezen do puščavskih sinov gnala naprej, naprej. Tu, kjer je zdaj bival, je bila samo prva postajanka na veliki poti v globino neverne dežele. V njegovi duši se je porodil velikanski načrt: pripraviti tla za spreobrnjenje mohamedancev. Delo katoliških misijonarjev med mohamedanskimi ljudstvi je sila težavno in rodi le pičle sadove. Mnogi so že obupali, da bi moglo krščanstvo kedaj prodreti v te dežele. Karel pa ni obupoval. V njegovem srcu je odmevala beseda: "Pojdite in učite vse narode!" Do dobra je poznal arabsko prebivalstvo in si ni delal upanja, da bi mogel žeti uspehe še za živih dni. Posameznih mohamedancev ne bomo spreobrnil, pripravljati pa moramo 20, 50, 100 let spreobrnjenje celih rodov in

ljudstev! Ta načrt, ki ga je zasnoval sloveči osvoboditelj afriških sužnjev, škof Lavigerie, je bil tudi njegov načrt. Koliko poguma in železne vztrajnosti je moral imeti mož, ki je vedel, da sam ne bo videl sadov svojega dela, in se ga je vendar lotil z vsemi silami! Sejal je, sejal, in je vedel, da ne bo čakal ne cveta ne žetve!

V pismu, ki ga je pisal prijatelju dne 11. decembra 1911, je razvil ves svoj načrt. Severna Afrika, pravi, je zapuščena. Alžir, Tunizija in Maroko so brez misijonarjev. Kdo naj pomaga, če ne katoliška Francija? Velikansko in težko delo leži pred nami. Treba je mnogo dobrih duhovnikov. Ne zato, da bodo pridigali! Zakaj Arabci bi katoliške govornike sprejeli tako, kot bi francoski katoliški kmetje sprejeli mohamedanske menihe, ki bi prišli oznanjati Mohamedov nauk. Misijonarji morajo oznanjevati Kristusa molče, z življenjem svojim, z dejavno ljubeznijo, da si pridobe zaupanje družin, spoštovanje pri vseh, da postanejo prijatelji in služabniki vseh. Potrebni so govoreči krščanski lajiki, ki bodo mogli nesti krščansko ljubezen in resnico tja, kamor duhovnik ne more prodreti; tudi oni bodo mogli oznanjevati Kristusa le z vzornim, plemenitim življenjem, z životvornim zgledom. Zelo bi dežela rabila tudi sposobne sestre, da bi zdravile bolnike in vzgajale otroke, sestre, ki bi stale v tesnem stiku z domačim ljudstvom in bi pomagale družinam v vseh težavah. Potem bi prišla spreobrnjenja kar sama, tekem 20., 50. ali 100 let, prišla bi kot zreli sadovi. Toda kako naj se ubogi mohamedanci spreobrnejo, če ne vidijo med seboj duhovnikov, ne vzornih kristjanov, ampak poznajo krščanstvo le po pohlepni trgovcih, izkoriščevalcih in surovih zatiravcih? Kako naj ne sovražijo krščanstva! Globoko verni mohamedanci nič bolj ne zaničujejo kot npravstveno skvarjenost in versko brezbriznost slabih kristjanov. Slabi zgled puhlih kristjanov ovira in vničuje delo misijonarjev. Druga ovira je pa ta, da premalo poznamo mišljenje in dušo arabskega ljudstva . . . Z neskončno potrpežljivim in vztrajnim delom, ki ga bodo podpirale molitve vsega katoliškega sveta, bomo polagoma prodrli do srca mohamedanske Afrike.

Oče Karel se je trudil, vedno globlje prodreti v srce ljudstva, ki se mu je smililo. Potoval je po deželi, spoznaval navade, misli in

želje arabskih rodov. Leta 1903 je eno celo leto bival med njimi. V tem času je spoznal "strah puščave": divje, neukrotljivo pleme Tau-regov, ki bivajo na gorah, kamor še nikdar ni stopil misijonar. V to roparsko gnezdo je šel Foucauld in je sklenil tu razpeti svoj šotor.

PRI TUAREGIH.

Sredi golih, izžganih vrhov gorovja Hogar se je oče Karel naselil. Postavil je v vasiči Tamanraset, kjer je bivalo kakih sto ljudi, kočico, osem metrov dolgo in še ne dva metra široko. Razdeljena je bila v vežo, stanovanje in kapelo. Sam je med zahrbtnim, divjim ljudstvom, ki je z nezaupanjem in sumnjo sprejelo tujca. Daleč naokoli ni prijateljske duše. Zadnja postaja belih očetov je visoko na severu v Alžirju. Komaj enkrat na leto jo je mogel obiskati in je prehodil po 50 kilometrov na dan. V tej grozni samoti ga neskončno tolaži in veseli misel, da v velikanski puščavi vsaj ena duša moli Boga in mu daruje presveto daritev, da se dviga vsaj en srčni klic iz puščave, klic, naj Bog pokaže luč mohamedanskim ljudstvom. Dolge ure premoli za ovčice, ki zgubljene blodijo po puščavi.

Prav hitro je postal domač. Živel je zelo ostro. Jedel je sočivje, spal na trdem ležišču, opolnoči vstajal h molitvi, vedno in predvsem je iskal stika z domačini. Postane zdravnik in svetovalec in prijatelj neukim ljudem. Prestavi evangelij na njih jezik, spiše tuareški slovar in slovnico. Prisluškuje, kaj pravijo njih srca, veseli se z njimi in žaluje z njimi, jih obiskuje v šotorih, hodi z njimi na pašo dolge dneve daleč, postane prijatelj glavarja, katerega vzgaja h pravičnosti in poštenju. Za vse ima materinsko srce. Ko je prišla lakota v deželo, je razdal zadnji grižljaj otrokom in bolnikom. S svojimi deli, z veliko in enakomerno ljubeznivostjo, z svojo svetostjo dokaže priprostim sinom puščave, da je poseben prijatelj božji. Vsa njegova osebnost je živa propoved. V dolgih desetletjih preveč dobro spozna svoje Tuarege, da bi jim ostro vsiljeval krščanstvo. Ve, da se ne sme pre nagliti. Hoče pridobiti najprej srce mohamedanca — vse drugo sledi z božjo milostjo. Sam piše: "Moje življenje je v tem, da skušam stopiti v čim tesnejše stike z svojo okolico in da ljudem napravim vse usluge, ki jih moremo storiti. Čimbolj raste zaupnost, jim

govorim prav na kratko o Bogu, vedno le enemu samemu, in dam vsakemu le toliko, kolikor more prenesti: Beži pred grehom — obudi popolno ljubezen in kesanje — ljubi Gospoda, svojega Boga, in svojega bližnjega — izprašuj si vest — premišluj o štirih poslednjih rečeh." Tako padajo semena resnice v srca, polagoma, polagoma, a v plodno zemljo.

SETEV KLIJE.

Velika ljubezen je začela zmagovati. Tuaregi so "belega očeta" vzljubili, začeli slediti njegovim nasvetom. Nemirni puščavski popotniki so se začeli ustanavljati, graditi hiše in obdelovati polja. Pred očmi očeta Karla so zoreli prvi sadovi njegovega dela; ni upal, da jih bo čakal, zato je še pristrčneje blagroval milost božjo, ki se je prikazala tudi tu v pustinji. V duhu je gledal svetlo sliko bodočnosti: ko bo postalo gorovje Hogar prvi otok krščanstva sredi Sahare, ko bo katoliško ljudstvo Tuaregov postalo kvas za prenovljenje afriških mohamedancev.

Vedno je upal, da mu Bog pošlje sodelavcev. Iskal je kraja, ki bi bil primerno bivališče njegovi redovni družini. V nekem pismu je sporočil svojemu znanцу, da je voda, ki teče v zelenici mimo njegove vasi, tako stalna in globoka, da bi zadostovala za majhno družino. Pa ni čakal, da bi prišli mlajši tovariši, katerim bi izročil ta vinograd Gospodov v delo.

JUNAK PADE.

Završala je sveto vna vojna. Vihra je dosegla tudi puščavo in sejavca sredi nje. Turški sultan, ki je bil obenem kalif, to je verski glavar vseh mohamedancev, je oznanil sveto vojno proti Francozom in njihovim zaveznikom. Afriški rodovi so se začeli puntati in napadati francoske posadke; načelovali so jim Senusi, ki so pod vodstvom turških častnikov hoteli zanesti uporniško gibanje v notranjost Sahare. A pod vplivom očeta Karla so Tuaregi dve leti mirovali. Uporni Senusi jih niso mogli pregovoriti. Vedeli so, da je tega kriv puščavnik v Tamanrasetu. Enoglasno so sklenili: "Pasti mora!" Puščavnik pa se ni umaknil, le preložil je svojo kočico na drugi breg suhe struge in jo obdal z vi-

sokim nasipom. Domačini so ga nekaj tednov hodili stražiti. Ko pa so Senusi zginili iz okolice in je kazalo, da je nevarnost minila, je oče Karel zveste stražnike odpustil. Tega so sovražniki čakali. Dne 1. decembra 1916 se je napravilo 30 Senusov proti Tamanrasetu. Trem ali štirim se je posrečilo skrivaj prilezti do misijonarjeve kočice ob 7. uri zvečer. Njih vodja začne klicati očeta Karla.

"Kdo je zunaj?" praša ta.

"Vojaški sel od francoske posadke," se je glasil odgovor.

Sel je navadno res prihajal ob tej uri, kadar je prišel. Previdno odpre oče Karel duri. Pa kakor hitro se prikaže zunaj le roka, že ga zgrabijo, potegnejo ven, ga zvežejo, in oropajo stanovanje. Nato ga začno spraševati po vojaških posadkah, koliko francoskih vojakov je v okolici, kje so, koliko orožja in hrane imajo, in druge podobne reči. Na vsa ta vprašanja niso prejeli odgovora. Približno pol ure je preteklo od napada, kar zakriči nekdo: "Sovražniki!" Res sta se bližala dva jezdeca od vojaške posadke, ki sta hotela obiskati puščavnika. Napadalcí se jim postavijo v bran. Vname se prava bitka. V splošni zmedi prime eden izmed Senusov za puško, nastavi cev očetu Karlu na čelo in sproži. Močan curek krvi se ulije na zemljo, brez glasu pade puščavnik mrtev na tla. Srcu, ki je vedno hrepenelo umreti mučeniške smrti, se je želja spolnila.

Tuaregi so svojega očeta pokopali v njegovem belem oblačilu prav blizu kočice, kjer je molil in delal zanje. Pozneje je njegov sošolec general Laperrine dal prenesti truplo na bližnji grič ni zasadi na njegov grob lesen križ, ki se vidi daleč naokoli.

Tako je padel veliki bojevnik za kraljestvo božje, grof Foucauld, častnik, sloveči raziskovavec, učenjak, menih, hlapec, puščavnik, služabnik divjih pastirskih in roparskih rodov, vitez Sahare. Iz njegovega samotnega groba, na katerem klečijo mohamedanci in molijo, seva svit, ki ne bo ugasnil na veke.

In njegovo delo? Dolgo časa je bilo zapuščeno. Ni ga bilo naslednika, ki ga je oče Karel tako srčno želel, in ki mu je pripravljaj pot. Družbo, ki jo je o. Karel ustanovil, je sveta Stolica potrdila. Dolgo se je zdelo, da bo oče Karel prvi in zadnji ud te Družbe. Toda Bog je slišal glas vpijočega v puščavi, usmilil se je nje-

govih molitev in žrtev. Leta 1925 je škof belih očetov v Tunisu posvetil dva misijonarja, ki hočeta slediti očetu Karlu na trnjevi poti. Eden izmed njiju je bil prej admiral v francoski mornarici, drugi pa odvetnik. Dva nova delavca sta stopila v puščavo. Bog jima daj milosti, moči in zdravja, da bosta mogla nadaljevati velikansko delo, katero je započel oče Karel. Vsi, ki smo udje Cerkve, živega telesa Kristusovega, pa darujmo Bogu molitve, žrtve, zatajevanje, miloščino za misijonsko delo, da zasveti tudi v temini Afrike luč resnice in življenja.

Tako bomo prižgali svečko na samotno gomilo svetega junaka Sahare.

KRESNICA

Tonček in Micika sedita v temnem kotu ozke čumnate. Na golih tleh sedita in se držita za drobne ročice. Molčita. Molčita, pri srcih pa jima je hudo, hudo, tako neizrečeno hudo.

Skozi okno gleda v čumnato večer z očmi polnimi sočutja. Med železnimi križi gleda v čumnato in se trudi doseči temen kot in pogledati od blizu Tončku in Micki v obraz. Ves trud je zaman — ne doseže ju. Vse sočutje zlatih oči je zaman — Tonček in Micika ga ne opazita. Kot je temen. Ali vse v temi žarijo na Micikinih trepalnicah sveže solzice kakor biseri na morskem obali; vse v temi plamti upornost in srepost iz Tončkovih oči kakor pogled košatega bora med samimi belimi brezami.

Zdajpazdaj prifrfoata skozi stene glasna očetova beseda — in Tonček stisne Micikini ročici tesneje. Zdajpazdaj se priplazi skozi vrata zoprnosladko hihitanje — in Micika se pritiska k Tončku. Zdajpazdaj plane v čumnato zoprnosladka beseda — in v Tončkovih očeh zažari odporneje in bolj srepo. Zdajpazdaj predere stene bučen očetov smeh — in novi biseri zažestijo na Micikinih trepalnicah. —

Prenaglo in nepričakovano je prišlo vse to. Prišlo pa je tudi čisto drugače, kakor so ljudje pravili i o mačehah i o drugih materah.

Na vrtu sta se igrala. Pa je brez sape pri-

tekkel sosedov Janezek, ki je že velik in vse zna; pa ju prijel za roke; pa ju vlekel k plotu; pa jima pokazal dve ženi. Ena stara, ena mlada, obe praznično oblečeni. Stara je nosila na glavi velik jerbas. Mlada . . . mlada pa je bila okinčana ko da gre na velikonočno procesijo: rdeča židana ruta na glavi, pisani trakovi vseh barv okoli vratu, rožnat predpasnik. "Tale," je pokazal Janezek mlado, "tale bo vajina nova mati. Tale," pokazal je na staro, "pa nosi v jerbasu belega kruha, potic, mesa, klobas. Na oglede in domenek gresta! Dobro tebi, Tonček! Danes boš jedel bel kruh!" In sama nevoščljivost radi belega kruha je govorila iz njega.

Spogledala sta se.

Nikamor ni sodila ta . . . ta z rdečo židano ruto. Ne med mačehe, o katerih zna pripovedovati sosedova teta, ne med druge matere, o katerih so jima zadnje čase pripovedovali ljudje in o kateri jima je hotela enkrat govoriti mamica. Stare, dolge, suhe, brezzobe, z očmi polnimi hudobije so mačehe. Ta ni taka! Mačehe režejo pastorkom kruh, ki je pomešan s peskom in skozi katerega se vidi — ta pa pride s polnim jerbasom belega kruha, potic, mesa, klobas! — Druga mati, druga mati?! Da bi mogla biti ta . . . ta z rdečo židano ruto druga mati? Enkrat ju je vzela rajnka mamica k sebi na posteljo, ju poljubila kakor prej nikdar nikoli in jima hotela praviti o drugi materi. Njene oči so bile velike in polne žalosti in polne skrbi in polne ljubezni. Saj ni povedala ničesar o drugi materi, le začela je, pa se zjokala tako bridko kakor prej nikdar nikoli. Tedaj nista mislila na drugo mater. Čemu bi mislila, če sta bila pri mamici, ki ju ima tako rada? Kam bi le mogla oditi mamica brez svojega Tončka, brez svoje Micike? Ali ko so zakopali mamico v hladno zemljo, ko se le ni in ni vrnila, ko so začeli ljudje govoriti o drugi materi, sta premišljevala o tem. Kaka le naj bi bila druga mati, če ne taka ko prva?! Ali taka ko prva, ali vsaj podobna, ali pa . . . ali pa sploh nobena mati! Mačeha kvečjemu!

Ta . . . ta z rdečo židano ruto ne sodi nikamor! Ne med mačehe, še manj med druge matere! Še med tete ne! Teta?! Sosedova Francka se lovi s Tončkom, se igra z Miciko. Ali je mlajša ko ta? Večja je ko ta. Pa da bi rekel Tonček sosedovi Francki teta? Pa da bi ji re-

kia Micika teta? Saj bi bilo Francke same sram, da bi zardela, če bi ji kdo rekel Vi in še teta povrhu!

Tesnoba jima je legla v srčeca, tesnoba in strah pred nečem nepoznanem, temnem in bridkem. Nista hotela v hišo. Skrila sta se v senico, premišljevala, premišljevala, plakala, plakala, primerjala, primerjala in mislila na mamico. Govorila pa nista, ker sta bili srčeci prepolni strahu in tesnobe.

Mrak ju je s svojimi temnimi očmi prepedil iz senice.

“Ne v hišo!” je rekel Tonček. “Za nič na svetu ne! K sosedovi Francki pojdiva!”

Tedaj je Micika zaplakala tako bridko, da ju je izdala.

Prišel je oče — vesel je bil, kakor ga še nista videla — in ju odvedel v sobo. Miciko je vzel v naročje, jo božal, poljubil, spraševal, kdo ji je kaj žalega storil, da mu že pokaže.

“To sta pa moja . . . moja . . .” je rekel, ko je vstopil v sobo, položil Miciko na tla, položil obema roke na rame in ju silil k mizi. “Le pojdiva k mizi! . . . Vsega imamo danes, vsega, vsega! . . . Ali ne vidita? . . . Belega kruha, potic, mesa, klobas! . . . Ta . . . tale . . . ta teta so vse prinesli! . . . No, pojdiva k njej! . . . Podajta ji ročici! . . . Saj vaju ima rada! . . . Zelo, zelo rada! . . . Pa še rajši vaju bo imela, če ji podasta ročici in jo imata i vidva rada! . . .” Prirnil ju je čisto do mize. Tonček se je ustavljal, kolikor je mogel, Micika je jokala, jokala vedno bridkeje.

Tista . . . tista z rdečo židano ruto je vstala od mize in rekla: “Kaj se me bojita, malčka?” Hotela ju je pobožati.

“Franckin glas!” je zavpilo v Tončku. In se je skrila za očeta. Micika je glasneje zajokala.

“Tonček! Micika!” ju je miril oče.

“Saj vaju imam rada, zelo rada! Rada . . . rada ko mamica!” Vzela je z mize dva kosa belega kruha in jima ponudila. “Belega kruhka sem vama prinesla. Samo za vaju sem ga prinesla!”

Tonček se je spomnil Janezkove nevoščljivosti. Ko je postrani pogledal v obraz, ki se je sklonil k njemu, se je spomnil Francke. In brez pomisleka je hlastnil po roki, ki mu je ponujala kruh, in je z vso močjo ugriznil v prst.

“As!” je zavpila ženska z rdečo židano ruto, se naglo obrnila k tisti stari, ki je prinesla jerbasa, in ji rekla: “Če je tako, pa kar pojdiva!” In je šla proti vratom.

Oče je vzrožil in dvignil roko. Tista stara mu jo je pridržala in rekla: “Nahujskana sta!”

“Nahujskana . . . nahujskana! Seveda sta nahujskana! Kakopa, če ne nahujskana?! Ali — jima že izbijem iz trdovratnih glav! V kot!” Naglo ju je prijel in jezno odvedel v čumnato in zaloputnil vrata za njima. —

Prenaglo je prišlo in čisto drugače je prišlo, kakor sta mislila, da pride, če sploh pride.

Molčita in se držita za ročice. Molčita. Le ko plane očetova glasna beseda v čumnato, le ko se priplazi sladkoben smeh do njiju, vztrepčeta. Molčita, pri srcih pa jima je vedno huje.

Misli Tonček: Prav, da sem jo ugriznil! Le kako bi mogla s svojim glasom — ki je čisto Franckin glas — govoriti besede, kakršne je govorila mamica? Le kako bi ga mogla s svojimi očmi — ki so čisto Franckine oči — pogledati, kakor ga je pogledala mamica? Povrh vsega pa si drzne še reči, da naju ima rada ko mamica!

Misli Micika: Mamica, zakaj ste odšli in pustili svojo Miciko tako samo, samo? . . .

Misli Tonček: Mačeha da bi bila? Ta z rdečim židanim robcem, s pisanimi trakovi okolu vratu, z rožnatim predpasnikom? Ta mlada z rdečimi, napetimi lici, da bi počila? Ta, ki ponuja bel kruh? Še enkrat bi jo ugriznil!

Misli Micika: Mamica, mamica, kako nama je hudo . . . Tolažbe od nikoder, tolažbe nikjer. . .

Tonček stoji s svojimi mislimi ob velikanskem prepadu. Ne morejo in ne morejo ga prekoračiti izmučene misli. Zbegane pohite od prepada: Mamica, kaj sem jaz kriv, da se ne vrnete? — Ko sem Vam stekel iz veže in niste čuli mojega krika, ste prihiteli vsi v skrbeh na prag in klicali, klicali svojega Tončka. Tonček pa je poreden, skriva se za drva in molči. “Tonček, Tonček, kje si vendar?” Mamica hiti k vodnjaku in pogleda vanj, hiti v hlev, steče na cesto, išče po dvorišču, glas ji gre na jok. “Za božjo voljo, Tonček, moj Tonček . . .” Tonček je premagan. Dvigne glavo in vzklikne: “Ni ga, Tončka, ni ga . . .” In zopet skriva glavo. Solze blišče mamici v očeh, ko ga dvigne iz skrivališča, pritisne k sebi in ga poljublja in kara in boža . . . Mamica, vrnite se! Nikdar več ne bo

Tonček tak, nikdar več ne boste potočili solzice radi njega! Vrnite se, vrnite se! . . .

Misli Micika: Mamica, mamica, mamica, kaj niste nekoč rekli, da boste pri nas, ko nama bo najhuje? . . . Ali je mogoče kaj hujšega?

V Tončkovih očeh ni več upornosti in sreposti. Mamica, vrnite se! Glejte . . . glejte . . . Tonček izpusti Micikini ročici, klone glavo, telo se mu strese . . .

Micike je strah v temnem kotu, ko je Tonček več ne drži za roke. Med novim potokom solz misli skoro šepetaje: "Mamica, ali v nebesih ne čujete svoje Micike? . . ."

"Mamica . . ." se iztrga Tončku med krčevitim jokom iz grla.

Micika se pritisne k Tončku, mimogrede ji zabega pogled poln strahu po čumnati.

Tisti hip vztrepeta. Silno vztrepeta in gleda, gleda, gleda . . .

Velika, žareča, v sijajen zlat plašč odeta kresnica prileti skozi okno, leti, leti v pasu mesečine naravnost proti njima.

Micika se strese. Prime Tončka za roko in jo stisne, stiska vedno krčeviteje in gleda, gleda, gleda . . .

Skoro do tam prileti žareča kresnica, do koder sega pogled zlatega večera. Obstoji — v temen kot se ne upa — pogleda, se obrne, odleti skozi okno nazaj na vrt.

Micika gleda, gleda, gleda na okno v nestrpnem pričakovanju.

"Tonček!"

Tonček plaka.

"Tonček!"

Tonček plaka neutolažljivo.

"Tonček, mamičina dušica!"

Tonček za hip zadrži jok.

"Mamičina dušica, Tonček!"

"Kje?" vpraša neverjetno in komaj zadržuje jok.

"Kaj je nisi videl?"

Tonček ne verjame in hoče nadaljevati z jokom.

"Ali Tonček," — Miciki je težko govoriti prepričevalno, ker mora neprestano gledati na okno — "Tonček, kaj je res nisi videl? Čemu jočeš? Saj je tu, mamičina dušica je tu pri naju!"

"Kje?" se sunkoma obrne in zastrmi v mesečino v čumnati in v temne kote.

"Tu je bila! . . . Skozi okno je priletela! . . . Velika, žareča kresnica! . . . Take še nisem videla! . . . Take niso druge dušice! . . . Taka je samo dušica najine mamice! . . . Skozi okno je priletela . . . Letela, letela naravnost proti nama . . . Obstala . . . Naju pogledala . . . Odletela . . ."

"Skozi okno?" trepetava Tončkov glas.

"Da!"

Skokoma je Tonček pri oknu, oprime se železnih križev, se dvigne in napeto zre na vrt.

"Jo vidiš?" Micika vsa drhti ob njem.

Še napeteje gleda Tonček po vrtu. Mali ročici se treseta v naporu, ko morata držati celo telesce.

"Mora biti! V hišo se ne upa!"

"Ni je!" Tonček omahne, zaihti in se zgrudi k njenim nogam.

"Je, je! Saj sem jo videla! Pokažem ti jo! Primakniva klop!"

Primakneta klop, zlezeta nanjo in pritisneta vroči čeli k hladnemu železu.

Četvero široko odprtih oči bega, bega napeto in v mrzlični nestrpnosti za kresnicami po vrtu. Bega, bega, bega, da zasledi dušico svoje mamice . . .

Matija Malešič.

NARAVEN KES.

Mati je svojega sinčka Makseljna pošteno oštela, ker je bil šel k sosedu jabolka krast. Ko pogleda mati čez nekaj časa spet v sobo, sedi Maksel v kotu in bridko joka. "No," mu pravi dobrovoljno, "zdaj vidiš, da nisi imel prav!"

"Seveda vidim," ihti Makselj, "saj me zadosti po trebuhu ščiplje."

PRILJUBLJENOST.

(Iz časniškega poročila o slavju službene petindvajsetletnice gosпода kaznilničnega ravnatelja):

". . . Kako priljubljen je bil gospod slavljenec tudi pri bivših kaznjencih njegovega zavoda, kaže njih živahna udeležba pri bakljadi prejšnji večer. Nič manj nego devetintrideset ovadb radi žepnih tatvin je prišlo na oblastvo."

MLADJA SLOVENIJA

V KANADI

P. Bernard

ODPRTO PISMO ZAPELJICU JANEZU.

Dragi zapeljivec Janez:

Morebiti boš tudi to-le prebral in malo premislil.

Nemški zdravnik Eduard Schaffer je postal leta 1919 iz protestanta katoličan. Pozneje je popisal svojo pot do katoliške cerkve. Nekoliko vrstic iz njegovega pripovedovanja:

“Pred svetovno vojsko sem služil dve leti v berlinski bolnišnici. Potem je prišla vojska. Skušnje velike borbe, ki so spodkopale in porušile vero tisočernih in tisočernih vojakov, so pa pripravile in povzročile poživitev moje lastne krščanske vere.”

Vidiš, Janez! Ti in jaz pa veva, da se nekateri slovenski veterani iz svetovne vojske takole izražajo: Tistim, ki smo bili v vojski, naj nikar nobeden ne govori o veri. Mi že vemo, kakšen ‘bluff’ je to . . .

Dalje piše omenjeni zdravnik:

“Kot študent sem se vpisal v nemško mladinsko gibanje, ki se je imenovalo Wandervogel (ptice selivke). To gibanje ni imelo nobene ustaljene filozofije ali verskega prepričanja. Ko smo nekoč potovali skozi katoliški del Nemčije, je pripomnil mlad član naše skupine, strasten pristaš Haeckla, da bi bilo treba dati tem ljudem, namreč nemškim katoličanom, nekoliko napredne prosvitljenosti. Naš voditelj, Hans Breuer, ki je pozneje padel v bitki pri Verdunu, je pa z velikim zanosom odgovoril: Nič takega ne bomo naredili. ALI JIM IMAMO DATI KAJ BOLJŠEGA NAMESTO VERE?”

Vidiš, Janez, tako odgovarja mož, ki zna misliti. Ali imaš ti dati ljudem kaj boljšega namesto vere? Nemški Wandervogel je doživel konec nekako s svetovno vojsko, potem je prišel Hitlerizem. Ta je mislil, da ima kaj boljšega kot je vera. Dal je Nemcem nacizem. In

kaj je nacizem dal svetu, to menda veš in vidiš sam. Ali je to v tvojih mislih dober nadomestek za vero?

Tudi drugi diktatorji mislijo, da imajo dober nadomestek za krščansko in vsako drugo vero. Kaj prihaja iz njihovega nadomestka, mi ni treba razlagati. Ves svet se sprašuje, kaj bo iz vsega tega . . .

Meksikanec Soto y Gama je bil član meksikanskega parlamenta za časa revolucije. Že kot mladenič je zgubil vero. Veroval je, da pride čas, ko bodo iz brezverstva zrasli veliki možje in bo po njih prišla sreča na svet. Kaj ga je naučila strašna revolucija s preganjanjem vere, pripoveduje sam:

“Marsikaj sem videl med revolucijo. Bil sem priča tako gorostasnim rečem, taki pokvarjenosti in takemu nasilju, toliki nemoralnosti in nepoštenosti, da sem moral resno izpraševati samega sebe, če bo kaj z mojo vero v velike može. Tiste grdobije so namreč počenjali ravno taki možje, ki so smatrali same sebe za velike prav zato, ker so se bili znebili vpliva vere. Moral sem si priznati, da so se vse te grozote vršile prav zato, ker so voditelji zavrgli nauk Kristusov in življenje po njem. Uvidel sem, da edino nauk Kristusov drži ljudi na pravi poti.”

Soto y Gama piše dalje:

“Vzeti otrokom Kristusa, se pravi, pripravljati človeško pokoljenje, ki bo suženj najhujših strasti, pokoljenje zveri, vdanih najstrašnejši poželjivosti, najgroznejši krutosti. Brez Kristusovih postav je človeštvo oropano vsake obrambe zoper zverinske strasti močnejših.”

Soto y Gama je izobražen mož, sloveč odvetnik. Dolgo je bil drugih misli, toda ostal je toliko pošten, da je spregovoril resno besedo o revoluciji, ko je spoznal, kam vsa ta reč vodi. Opisal je več strahovitih prizorov, ki jih je videl na svoje oči. Celo to je povedal, da so se meksikanski mogočniki po končanem “delu” umaknili v osamljene in dobro zavarovane kraje, ker so se zbal novega meksikanskega rodu, katerega so sami na vso moč pomagali ustvariti . . .

Janez, ali ti vse to ne bo dalo vsaj malo misliti? Ali boš še hodil okoli in podiral vero v srcu svojih rojakov? Ali boš vsaj zdaj pomislil, če imaš kaj, kar bi jim mogel dati namesto vere? Ker moraš v vesti priznati, da ni-

maš NIČ, pusti jim vsaj to, pa tudi sam si pridobi nazaj, kar si tako lahkomišelnostno vrgel od sebe! Bog ti pomagaj!

BODI APOSTOL!

(Rev. Grškovič v Vjiesniku.)

Danes se često čuje beseda: Apostolat. Slišimo opomin: Bodi apostol. Kaj to pomeni?

Apostol pomeni: poslanik.

V ožjem smislu so to službo vršili le dvanajsteri apostoli, učenci Jezusovi.

V širšem smislu je dandanes kakor nekdanji apostol vsak vernik Kristusov.

Da si v naših dneh apostol, to pomeni zate to: Bodi delaven vernik, delaj kar največ moreš za dušo svojega brata. Ne bodi zadovoljen s samim seboj. Proč z duhovno sebičnostjo.

Naj se izrazim nazorno: Ne bodi zadovoljen samo s tem, da sam sebi preskrbiš vstopnico za nebesa. Glej na to, da bo takih vstopnic med ljudmi vsak dan več in več.

Če bi ti prišel, recimo, v gledališče ali na predstavo s kupljeno vstopnico, pa bi tam našel skoraj same prazne sedeže, ali bi se ondi dobro počutil? Pusto bi ti bilo in dolgčas, ali ne? Vrlo prijetno se pa počutiš, kadar je dvorana polna.

Tako je tudi v duhovnem pogledu. Naj ti duhovno dobro tvojega sobrata ravno tako k srcu priraste kakor tvoje lastno dobro. Kadar ti je dana prilika, da nekaj dobrega storiš za svojega sobrata, stori to z veseljem.

Na žalost, kakor je med ljudmi dosti takih, ki se ne menijo za telesno pomanjkanje drugih ljudi, tako je med nami še več takih, ki s prezirom gledajo tujo moralno propast, ali kar je še huje — celo vlečejo profit iz nje.

Ali ni tako, da kaj radi začnemo pogovor: Kako je vendar ta človek globoko pal v pijanstvo, razvratnost itd. Veselost in samodopadajenje se nam čita na licu. Kaj šele, da bi kakor korak storili za njegovo duhovno dobro!

Tako početje se ne strinja s postopkom Kristusovim, ki je pomagal in zdravil, kar se je dalo. Pa zdravil je bolj duše nego telesa.

Spomnimo se, da smo se nekoč v verskem pouku učili o sedmerhi dobrih delih duhovnega usmiljenja, na primer: Poučiti nevedne, poka-

rati grešnike, svetovati neodločnim itd. Zares, široko polje za apostolsko delo.

Daj, zareži tudi ti vsaj eno brazdo na njem!

ENO O MOLITVI — ALI BOŠ BRAL?

(Rev. Grškovič v Vjiesniku.)

Celo množino ugovorov čujemo od strani brezvercev. Da je neumnost, da je nekaj smešnega, da je zguba časa . . .

Recimo, da samo brezverci to govore. Je pa resnica, da so tudi med vernimi ljudmi mnogi, ki jim molitev ne gre v glavo. Opuščajo in prelamljajo druge verske postave, tako tudi molitev.

Pa kaj koristi molitev, komu je že kdaj pomagala? To je opravilo za otroke in ženske, ki niso za kaj drugega . . .

Toda čujmo, kaj nas uči naš zdrav razum in vsakdanje življenje o molitvi.

Vsak izmed nas je vsaj včasih kaj prosil od drugega. Na primer: Daj, stori mi to uslugo . . . Posodi mi to . . . Pardon . . . Oprosti mi . . .

Vidiš, vse to je v raznih oblikah prošnja. Vse to in podobno dan za dnem prakticiraš napram svojemu bližnjemu, sosedu, znancu . . .

Prosiš in baraš zato, ker nisi sam sebi absoluten, nisi neodvisen, nisi sam sebi zadosten. Moraš se včasih naslanjati na druge.

Bodi še tako bogat, kljub temu se moraš vsak dan naslanjati na druge. In to delaš napram ljudem, ki so s teboj vred prav tako odvisni, kakor si ti sam.

Če je pa človek od človeka tako odvisen, kakšen mora šele biti naš odnos od Boga? Do Boga, o katerem pravimo in verujemo, da je Stvarnik vsega, ki edini absolutni Gospodar, kateremu edinemu ni treba prositi in barati, ker ima vsega zadosti, ki je edini bogat in vsemogočen, ki upravlja in vlada svet, ki je dal zakone naravi in jih le On sam more spreminjati ali zaustaviti . . .

Ti torej tako siromašen in slab, On tako velik in mogočen! Pa praviš, da ti ni treba prositi, da ti ni treba moliti?

Vidiš, da te sam premislek drugače uči, in da ti vera potrjuje ta tvoj zdravi premislek.

Moliti je treba, toda kako je treba moliti?

Kaj pravi Odrešenik, Jezus Kristus o molitvi? Ko je postal učlovečeni Bog, je sprejel nase prostovoljno nam podobno telo, je postal nam podoben, pa je sprejel nase tudi dolžnost molitve.

Vsak večer je odšel s svojimi učenci na mesto molitve, na primer na Oljsko goro. Tako je učil molitev z zgledom.

Ob drugi priliki je učil z besedo: Kdor prosi, prejme, kdor išče, najde, kdor trka, se mu odpre.

Trikrat je prekinil svojo gorečo molitev tisto zadnjo noč pred smrtjo, prišel k učencem, ki so zapadali spanju, pa jim je dejal: Čujte in molite, da ne padete v skušnjavo.

Zadnji njegov posel na križu je molitev, molitev za sovražnike: Oče, odpusti jim . . .

“Očenaš”, ta krasna in neprekosljiva molitev je del Kristusovega testamenta, njegove oporoke, ki nam jo je zapustil.

“Kdor zna moliti, zna tudi živeti. Kdor zna živeti, zna tudi srečno umreti. Kdor zna srečno umreti, bo na veke blažen.”

NE POZABIMO NA KNJIZNICE!

Že precej časa ni bilo nobene besede na tem mestu o knjižnicah po slovenskih naselbinah v Kanadi. Stvar je res precej zastala, ker ni lahko dobiti novih zalog, stare knjige so pa marsikje že vse prebrali.

Imeli smo dobiti iz starega kraja zalogo novih knjig, pa je vojska vse preprečila. Tudi iz Amerike ni lahko spraviti čez mejo večje zaloge knjig, vzrok je pa isti — vojska. Poleg tega ni povsem lahko na tem kontinentu dobiti zanimivih novih knjig, ali pa le za dosti drag denar.

Tako se je bati, da bi stvar utegnili iti v pozabo. Toda jesen je tu, za njo pride zima. Dolgi “zimski večeri” so v pregovoru, čeprav nima ta beseda tu istega pomena ko v starem kraju. Vendar si bo marsikdo zaželel knjige prihodnje mesece bolj nego si jo je preko poljetja.

Izhod iz zadrege bi bil ta, da bi si obstoječe knjižnice med seboj zamenjavale knjige. Morebiti je le nekaj takih v enem kraju, ki jih v drugem še niso brali, ali pa že davno.

Svetujem in prosim najprej tole:

Knjižničarji v sledečih štirih naselbinah naj skušajo kmalu pripraviti zapisnik ali imenik knjig, ki ga bodo lahko brez težav na prošnjo poslali v drugo naselbino v pregled. Potem naj si med seboj pišejo in naprosijo za tako pošiljatev. Iz poslanega zapisnika bodo izbrali knjige, ki bi jih radi imeli za svojo knjižnico. Potem naj vrnejo zapisnik pošiljatelju in naprosijo, naj jim pošlje te in te knjige za par mesecev.

John Horvat, 8 Leeds St., Hamilton, Ont.
Regina Hajdinjak, 47 St. Patrick Street,
Toronto, Ont.

Joseph Piškur, 75 McCamus Street,
Kirkland Lake, Ont.

Frank Zgonc, c. o. Mrs. Zuzek,
R. R. 3, Beamsville, Ont.

Morebiti bo to vzelo precej dela, toda koristno in kulturno delo je, zato ga z veseljem podzemite.

Ker dopisovanje med knjižničarji in pošiljanje knjig nekaj stane, naj bi gotovo vsak, ki si izposodi knjigo, daroval vsaj 5 centov od vsake knjige.

V Kirkland Laku je knjižnica v oskrbi društva, pa sem prepričan, da se društvo ne bo protivilo temu načrtu in bo rado pristalo na nanj.

Če bom zvedel, da se bo ta načrt uresničeval, bom pozneje še druge naslove navedel in jih vključil v ta načrt medsebojnega izposojanja. In če bo količkaj mogoče, bom tudi novih knjig prinesel med kanadske Slovence.

KAKO KAJ Z MISIJONSKIM DELOM?

Moje bivanje v Grimsby, Ont., je prišlo za enkrat s prvo nedeljo v oktobru do svojega konca. Odhajam za blizu dva meseca nazaj v Ameriko po raznih misijonih in drugih opravkih. Vrnem se v Kanado v decembru, če Bog da.

Takrat mislim obiskati po vrsti sledeče naselbine: Val Dor, Malartic, Norando, Kirkland Lake, Timmins in Sudbury, pozneje tudi Montreal in še katero. Potem mislim, da se bom zopet za dalje časa ustavil tu v Grimsby.

Za Toronto in Hamilton skrbi Rev. Grško-vič, ki ima v prvi vrsti pri srcu svoje Hrvate, obenem pa tudi Slovence. Zelo nas veseli, da

si je ta goreči hrvatski misijonar tako ugladil tla za veliko delo v Kanadi. Videti je, da se bo največ sukali v spodnjem Ontariju, torej v bližini Toronta, od časa do časa se bo pa vendar utrgal in odšel v kako oddaljenejšo naselbino.

Zelo veliko delo je započel s svojim mimio-grafiranim "Vjesnikom", ki je izšel že dvakrat. Pravi, da je druge številke razposlal 500 izvodov. Hrvatom, ki nimajo nič takega na tem kontinentu, kot je naša Ave Maria, je bilo nekaj takega krvavo potrebno. Seveda se boste tudi Slovenci kolikor toliko zanimali za ta "Vjesnik" in ga skušali tudi podpirati. Naj si ta ali oni umišlja razmerje med Slovenci in Hrvati tako ali tako, ena stvar je popolnoma gotova — na katoliškem, na misijonskem polju hočemo biti, smo in ostanemo — ENO!

Naj še to omenim, da smo začeli po nekaterih naselbinah kazati premikajoče se slike, ki so deloma bolj lokalnega, deloma splošno slovenskega ali celo vesplošnega pomena. Narod se seveda zanima zanje. Ako Bog da, bomo vse to postavili še na širšo podlago in dali ljudem vse več prilike za take predstave.

Upam, da bom imel s seboj zbirko zanimivih slik, ko bom pred Božičem in še po Božiču obiskoval prej imenovane naselbine. Natančnejši program teh obiskov mislim naznaniti v prihodnji številki.

TEŽAVNO DELO.

"Kaj pa toliko pišete? Saj se kar potite!"

"Žena bi rada predavala o pravicah žene, pa ji moram predavanje jaz sestaviti!"

STRAŽNIKOVA TOŽBA.

"Pes vzemi vse avtomobile! Če prepočasi vozijo, jih ne smem zapisati, če vozijo hitro, pa številke ne vidim!"

KRITIKA.

"Ali se Vam ne zdi, da ta dama s čustvom poje?"

"Bežite, bežite! Ko bi imela kaj čustva, ne bi pela!"

POUČLJIVE ZGODBICE

Uredil Fr. Martin

V neki stari hiši je bila jako velika peč; kakor hiša sama, je bila menda že sto let stara. Zraven peči pa je bila otrokova posteljica, kamor je pobožna mati svojega triletnega Janezka položila k počitku. Preden ga zapusti, mu sklene ročici in moli ž njim molitvico k angelju varuhu; potlej gre v kuhinjo po svojih opravkih. Skozi okno je prijazno luna svetila. Vrata je mati napol odprta pustila, da bi lahko prav tihoma prišla otroka pogledat.

Čez kake četrt ure pogleda skozi vrata. Toda Janko še ne spi, marveč debelo gleda neprestano proti peči in na obrazu se mu bere obenem strmenje pa veselje. Materi se to čudno zdi; zato prestrašena hiti k posteljici in vpraša: "Janko, kaj pa ti je?" Toda otrok se še ne zmeni za mater, marveč kar venomer gleda proti peči in kaže z ročico, njegov obrazek se pa zdi materi ves spreminjen. Matere je kar strah in groza; brž potegne otroka iz postelje in hiti ž njim proti vratom. V tem trenutku zgrmi za njima — stara peč se je podrla in sicer ravno na posteljo, ko sta bila komaj kakih pet stopinj daleč.

Kaj pa je bilo? Kdo je rešil otroka preteče smrti? Nihče drugi razen usmiljeni Bog po svojem svetem angelju. "Kaj pa si videl in zakaj si bil tako vesel?" ga vpraša mati. In zdaj pripoveduje, kolikor more tak sinček, da je lepa svetla oseba stala med pečjo in posteljo ter z razprostrtima rokama držala peč; ozirala se je tista oseba proti njemu ter mu prijazno kimala, kakor bi hotela reči: "Nič se ne boj." Mati je razumela ter se Bogu zahvalila.

* * *

Nekje v Belgiji je Mariji posvečena votlina. Nekoč so šli tja nekateri mladeniči s tem namenom, da se norčujejo iz božje poti Naše ljube Gospe in iz čudežev. Eden izmed njih se je delal kot bi bil slep, tovariši so ga pa peljali na čudežni kraj. Tam si je zdrave oči umil z vodo, ki je tekla iz votline. Tovariši ga krohotaje se vprašajo: "No, ali še ne vidiš?" Toda

nesrečnež jim ves prestrašen pove, da je naenkrat zgubil pogled ter popolnoma oslepel.

* * *

V Mali Aziji v kapadoškem mestu Cezariji je živela sveta družina, iz katere je sveta Cerkev svetnikom prištela deset bratov in sester s starši in s starimi starši. Ta družina je sv. Cerкви dala slavnega cerkvenega učenika Bazilija Velikega, prijatelja sv. Gregorija Nacianskega. Očetu je bilo tudi Bazilij ime, materi pa Emilija; oba sta med svetnike prišteta. Sv. Bazilij, hišni oče, je bil potomec onih krščanskih junakov, ki so bili nekdanj zavoljo Jezusa Kristusa pregnani v divje gozde in so vsi v spoznavanju svoje svete vere umrli; le stara mati, sv. Makrina, je čudežno pretrpela vse hude muke in živa ostala. Tudi oče sv. Emilije je ob času preganjalca Galerija umrl mučeniške smrti.

Najslavnejši izmed svetih otrok te družine je cerkveni učenik sv. Bazilij, ki ima zaradi ne navadne učenosti, temeljite pobožnosti in uspešnega delovanja v korist svete Cerkve prečastni pridevek "Veliki". In komu se ima zahvaliti, da je to postal? Preskrbni krščanski vzgoji: svoji materi, stari materi in svoji starejši sestri — trem svetnicam! Če pregovor že v vsakdanjih ozirih pravi, da žena tri vogle hiše podpira, moramo to tem bolj trditi v duhovnem oziru. Mati je navadno glavna podpora lepega življenja vse družine; dobra mati vzdržuje z lepimi nauki in s svojim svetim zgledom svetost in pobožnost cele hiše. Neprecenljiva dobrot za otročiče je tudi blaga, plemenita stara mati.

Takrat ko je bil Bazilij še majhen, je še živela njegova stara mati, sv. Makrina. Tej iz vere živeči starki je sveta mati Emilija izročila v oskrbo svoje dete, ki ga je želela v svetnika vzgojiti. Pozneje je sv. Bazilij sam spoznal to za eno največjih dobrot božjih in je s hvaležnim ponosom pripovedoval, da je bil od take žene vzgojen. Njegov oče ga je v slovstvu sam podučeval, mati in stara mati pa sta pridno nadaljevali poduk v krščanskem nauku in svetosti. Ni čudo, da je v taki šoli tako urno napredoval, in je bil še tako mlad — osemnajstletni —, ko je šel v Atene v višje šole; v svetosti je bil tako utrjen, da ga ni moglo zapeljevanje še tako sprijenih tovarišev odvesti s prave poti. Veliko je

pripomogla k taki svetosti in plemenitosti njegovega duha tudi njegova sestra, sv. Makrina, ki je bila izmed desetero otrok najstarejša. Imenovali so jo Makrino iz spoštovanja do stare matere. Kakor pa je bilo videti, ni dobila od stare matere le imena, marveč tudi svetost.

* * *

Pobožna redovnika sta si obljubila, da po prijateljevi smrti hoče nemudoma opraviti sv. mašo za rajnega. Eden teh redovnikov je umrl; drugi pa je takoj maševal za umrlega, kakor je bil obljubil. Ko je opravljal po sv. maši zahvalne molitve, prikaže se mu prijatelj ter mu bridko očita nemarnost, ker je obljubo tako slabo držal in ga pustil trpeti v vicah nad 20 let. "Nikakor ne," mu odgovori ta, "poteklo je komaj pol ure, odkar se je ločila tvoja duša, in takoj po smrti sem začel sv. mašo." "Če je tako," reče duh rajnega, "moram pripoznati, da se zdi trpečemu v vicah pol ure tako dolgo kot dvajset let na zemlji."

* * *

Preprost francoski vojak je spremil sv. Rešnje Telo, katero so prenesli iz neke kapele v javno cerkev. Lepo je bilo videti, ko je vojak korakal sredi mnogoštevilnih vernikov, ki so se s svečami v rokah udeležili procesije. Marsikdo se je čudil, eden pa je to začudenje vojaku naravnost izrekel: "Prijatelj, kaj pa bodo vam tovariši v vojašnici rekli, če to-le zvedo?" Vojak je odgovoril: "Če gre mimo mene polkovnik, mu skazem dolžno čast: kdo se sme hudovati, če jo skazujem tudi svojemu Bogu?" Dobro je povedal.

* * *

Stara kmetica je šla na visoko goro na božjo pot; vrh gore je stala mnogo obiskovana božjepotna cerkev. Srečal je ženico gozdar, ki pa ni bil nikakor prijatelj romarjem. Več kot tisočkrat se je že jezil nad "neumnimi" ljudmi, kateri stopajo s trudom po hribu navzgor in hodijo mimo njegove hiše v cerkev. On sam pa je imel navado vsak večer hoditi navzdol v mestece, kjer je pil s svojimi prijatelji v gostilni. "Žena, kam greste?" je ogovoril kmetico. "Ali nimate doma nobene cerkve, kjer bi Marijo rav-

no tako dobro počastili kot tukaj? Čemu se tedaj trudite na goro?" Začudena pogleda ženica razsvetljenega gospoda in pravi: "Glejte vendar, gospod gozdar, mar nimate vi svojega vina v kleti? (Vedela je namreč, da ni nikdar brez njega.) Tukaj gor lahko ravno tako pijete, kakor spodaj v gostilni; čemu se torej vsak večer trudite navzdol?" Zatem sta šla vsak svojo pot.

* * *

Neka zelo pobožna mati je tožila sv. Frančišku Saleškemu svojega sina. Pripovedovala mu je, da je zastonj vse njeno prigovarjanje in svarenje, in da ne more pridobiti sinu nikakoršnega nagnjenja do sv. vere. Svetnik je odgovoril: "Nikar ne govorite vedno s svojim sinom o Bogu, govorite raje večkrat z Bogom o svojem sinu."

POVEST O TREH TRGOVCIH

Za carevanja Proba carja in Florijana je plula ladja po črnem morju proti Bizancu, ki se takrat še ni imenoval Carigrad. Bila je tako ogromna, da so vsa povodna bitja, črnomska in sredozemska, pobegnila proč, ne da bi se ozrila, a morski duhovi so plakali. Barka je bila last neke angleške družbe. Na njej se je trlo ogromno ljudstva i po kajutah i na krovu, bilo je vseh vrst tovorov in sodov; in med tovari in sodovi so kupci našteli najmanj tisoč glav. In vse sami tujci in le trije kristjani: trije ruski kupci iz Velikega Rostova.

Trgovci so vzeli na parnik vsega potrebnega, si poiskali svojo kajuto in se v njej udobno ustanovili. Bilo je pri njih prijazno — ej kupci znajo — lepo in prijetno urejeno. Nobeden od njih ni razumel niti besede angleškega in tudi — česa bi se bali? Ni kar tako, da so si izbrali angleško družbo; svojih so se bali — imeli so za velike vsote blaga s seboj. Človek pa, kako bi vedel, kdo vse potuje s teboj! So tolovaji in tatovi zraven — pa kaj izblebečeš; lastni jezik, prvi neprijatelj!

Barka je klicala k skupni večerji in pozvala tudi kupce; mali strežaji so begali po kajutah in z zvončki klicali potnike. Toda od teh kupcev je imel vsak jedil dovolj s seboj in še več kot je treba, da se ogneš grehu. Pridejo postni dnevi, pa ti podtaknejo kako črvivo meso, potem se pa posti, če moreš! Trgovci so vzeli iz košar vsakovrstnih domačih potic, za moč so srknili nekaj požirkov brinjevca in se pripravili, da malo pomolijo in pojdejo spat.

Tedaj je prišla kontrola: pregled vozovnic in listin. In listine so pričale: V kajuti št. 206 A — so trije ruski trgovci iz Velikega Rostova: Gorjušin, Lepeškin in Svješnikov, potujejo v Bizanc in imajo s seboj za velike vsote blaga.

In komaj so javno zaznali za njihov trgovski poklic, a glavno, da so Rusi, kristjani, tedaj se je vse izpremenilo.

* * *

Gorjušin se je pripravil, da bi zaprl vrata; pa ni mogel najti kljuke, sploh kljuk ni; le nekakšno glavico je otipal, začel jo je vrteti, pa se je le svetlikalo. Ali so se vrata napela od vlage, ali pa je nalašč tako urejeno? Nikogar ne moreš vprašati, nihče ničesar ne razume. Bilo je jako mučno. Spogledali so se tovariši in vsi so istih misli. Pa so se ustavili zunaj pred njihovimi vrati: vpijejo, gogočejo, ničesar ne razumeš. In kot da se je zmotil, zaide zdaj ta zdaj oni v kajuto, se razgleduje okoli, potem buščne skozi vrata in za njim drugi. In njihov zunanost je prav zverinska. A ni se moči zapreti in zavarovati. Strašno so se naveličali in težko jim je.

Šel je Lepeškin na krov: vreme je bilo prekrasno, a ni mogel zdržati: vsi nekam škilijo nanj. Ali se jim zdi kaj smešno, ali so nezadovoljni? — Smešnega pa ni prav nič, pred spancem se greš nekoliko prevedrit — to je vse. Prav tako je storil Svješnikov: šel je po posebnih opravkih; ko je še sedel, je že zapazil, kaj in kako je. Ničesar ni mogel najti. Skušal jim je dopovedati z znaki, pa so mu pokazali lastno kajuto. Trka po tujih kajutah in išče, povsod so mu za petami, kot da je tat.

In legli so trgovci vsi pobiti, težko jim je bilo pri srcu. Čutili so, da ni vse prav; tesno jim je. Bog jih obvaruj!

In se spomnijo vseh slučajev s trgovci; ka-

ko so jih oropali in jih mučili, jih mučili zato, ker so bili kristjani in so verovali v Boga. A ti, komanda in načelniki, ne verujejo v Boga in se klanjajo malikom! In so se spomnili nehote raznih grozot in strahot iz življenja mučencev, kakor so brali v knjigah in slišali praviti o njih — in koliko pravoslavnega ljudstva so upropastili pogani.

In legli so trgovci; bili so prepričani — kar so hitro in jasno spoznali —, da gredo v pogubo. In če tega ni nihče izrekel na glas, je vendarle vsak zase mislil na smrtno uro in nasilno smrt.

Ko so kupci pospali in so se jim v spanje prikradle zle misli, se je iz njihovih nosov razlegala taka godba in je nastal tak volčji hrup, da še "jazza" ni bilo treba.

In nenadoma se sredi noči nekaj lomi: ali se trga svila, ali se je puška izprožila, ali so ob skalo zadeli? Trgovci se ozro: duri so nastežaj odprte, jarka luč je na hodniku, a ob steni se jih plazijo troje . . . Niti obraza ni videti, niti oči, le samokresne cevi, namerjene naravnost nanje. "Vi," so kričali, "ste ruski trgovci iz Rostova: Gorjušin, Lepeškin in Svješnikov?" In v odgovor nekdo s hodnika: "Mi", pravi, "Gorjušin, Lepeškin in Svješnikov." Povesili so samokrese, se postavili v krog in se posvetovali o nečem in slišno pravi njihov vodja: "Oni verujejo v Boga, a mi ga ne priznavamo." In ko je to izrekel, je luč ugasnila. In v temi so se vrgli nanje, jih zgrabili za vrat (toliko da jim niso križcev na vratu zdrobili) in jih potisnili na krov. Tam jih je nekdo prijel za roke, drugi za noge, zavihтели so jih in jih kot ščeneta pometali v morje.

* * *

Ko sta Lepeškin in Svješnikov, oba iz rodu debeluhov, oba težka, pljusnila ob val, se je voda le spenila, in ne da bi zgenila z nogo, sta plula kot dva hloda. A Gorjušin, suh kot trska, je padel in izginil z valom.

Ozrla sta se tovariša; sama noč in pomoč od nikoder. A nikakor jima ni, da bi umrla. Zakričita, svetega Nikolaja se spomnita:

"Milostljivi naš Nikolaj,
kjerkoli si že!"

In odkoder se je pač vzel: dvignil se je iz morskega dna kamen in tega sta se oprijela. Krčevito sta se ga držala. Pomalem sta se preva-

lila nanj z životom, a nato z nogami. In ko sta sedela, se je kamen premaknil in kot strela zdrknil po valovih.

Plujeta kupca, še geniti se ne upata in ne moreta razumeti, kam jih nese kamen. Le eno čutita: minila je nevarnost. Spomnita se Gorjušina: ni drugega, uničen je, a zaklicati se ne upata, prevrneta se lahko.

In tako sta vso noč plula trgovca, a kam, jima je neznano. Začelo se je daniti. In vidita: pravi kamen, a onadva sedita na skrajnem robu. Udobneje sta se posadila in zopet mislila na Gorjušina, ali ga je riba pogoltnila, ali pa nesrečnik leži utopljen na morskem dnu.

In ko sta tako preudarjala o Gorjušinu in milovala tovariša, glej čudo: ogromen kit! Lagodno je priplaval h kamnu in položil svoj gobec na ploskev, odprl svojo strašno past: dobro, da sta še o pravem času odskočila. In iz pasti zleze Gorjušin in v rokah drži nekaj mošnjček. Očem ne verujeta: Gorjušin! A on poskoči na skalo in se tudi čudi. Ni pričakoval, da sreča tovariša, mislil je, da sta utonila. In vsi trije stojijo kot brezumni, se spogledujejo in se na kita ozirajo.

Kit pa je spustil nanje močen curek in se potopil na dno morja.

Kupci vidijo: pogreznil se je kit v breznu; odleglo jim je. Lepeškin in Svješnikov se obrneta h Gorjušinu; kako je zašel v tako čudo? A Gorjušin pravi, da čisto enostavno: kit ga je pogoltnil!

"Pogoltnil me je kit in bil sem v njegovem trebuhu. A tam je bila velika ladja, ki jo je kit tudi pogoltnil. Vseposod so bili sami svežnji in sodi in posod razmetana trupa, kar jih vidiš in kar jih ne vidiš. Vročina je bila neznosna. Sedel sem v njegovo drobovje in pomislil: konec! Poglavitno: ne veš, kam poskočiti; temno je. Vžigalica se ne vname; kličem, a ni ognja, ni odmeva od nikoder. Uničen sem. A ko je kit položil gobec na kamen in se je razprla past, je svetloba ožarila vso njegovo notranjost in ugledal sem prav tik sebe mošnjček: okoristil sem se s priliko, zagrabil mošnjček, ga razvezal in v mošnjčku je samo zlato, polno zlata!"

In bilo jim je še bolj veselo pri srcu; s takim zakladom moreš vseposod, vsak ti stisne roko.

A kamen se premika z vala na val, drsi in brzi, da sapo jemlje.

Dva dni je premetavalo kamen po širokem morju; po malem se je morje umirilo in tudi kamen je plul pokojneje. A tretji dan se pokaže zemlja in kupci zagledajo mesto Bizanc. Po vetru se nosi glas zvona; poldne zvoni. Cerkveni zvon svete Zofije!

Zbral se je narod v pristanu in se čudi, ne načudi: trgovci plavajo na kamnu po morju! In nekateri so stekli k svojemu knezu Fataponu. Ko je Fatapon čul o vsem tem, se je močno pozanimal, ukazal je streljati in da takoj privedejo kupce k njemu.

A komaj so kupci s kamna skočili na breg, je kamen hitro odplul od kraja in se pogreznil na morsko dno.

Obstopili so kupce, čudo prečudno! In so jim začeli kupci pripovedovati svojo zgodbo. In šele takrat so zapazili, da so popolnoma brez vsega, a kar je srajce ostalo, je bilo bore malo. A našli so se dobri ljudje, oblekli so kupce in jih povedli v dvorec k samemu knezu Fataponu.

In zopet strelji, a narod bega in vpije:

“Gorjušin, Lepeškin in Svješnikov, ruski kupci iz Rostova!”

Fatapon je sprejel kupce z vsemi častmi. Pripovedovali so mu vse po vrsti, od trenutka, ko so sedli na parnik, kako je prišla kontrola in kaj se je potem zgodilo, kako so jih v noči vrgli v morje, kako se je na čudežen način dvignil kamen iz dna in kako so pluli na tem kamnu dva dneva, a tretji dan so pripluli v Bizanc in nadalje vse o kitu in o mošnji z zlatom. Čudil se je Fatapon rešitvi, pohvalil kupce za njihovo vero in jih odpustil v miru: lahko žive v Bizancu, kolikor hočejo in kjer si zažele.

* * *

Žive kupci v Bizancu, ustanovili so se v najboljši gostilni, mesto si ogledujejo, spoznavajo se s tamošnjimi trgovci, pregledujejo blago. Ni jim žal preteklosti, v kitovem mošnjičku je zlato in v izobilju je v njem za jed in pijačo.

In glej, kaj začujejo kupci! Priplula je v Bizanc nekaka divja ladja in vsi le o tem govorijo. Pohiteli so v pristan pogledat: da, prav ista je! In brzo k Fataponu in mu povedo, da je ladja prav ista, last angleške družbe, kjer so jih ponoči pogreznili v morje, in da mu pokažejo vse razbojnike.

Fatapon je velel kupcem, naj takoj odidejo

v svoje sobe in naj se ne prikažejo, da jih ne zagledajo mornarji in tako vse pokvarijo. A sam je poslal ljudi na ladjo in pozval mornarje k sebi.

Veliko gostijo je priredil knez Fatapon, mnogo se je tam zbralo naroda in javili so se tudi poveljniki te ladje. In ko so podali jedi, je Fatapon zašepetal slugi: da privedejo kupce in natočijo vina. Privedejo jih naravnost k mizi, kjer jih sedi troje.

Fatapon pravi zamorskim mornarjem:

“Prosim vas, pokusite vino teh kupcev!”

Mornarji so vstali, a ko so stegnili roke s kozarci in trčili s kupci, so se srečali njih pogledi, njihov roke se povesele in vsi iz sebe so ostrmeli.

“Ali ste z menoj nezadovoljni,” pravi Fatapon, “ko nočete piti vino teh kupcev?”

Toda ti molče — usta so se jim zlepila.

Vstal je Fatapon, se obrnil k mornarjem in rekel, da so vsi slišali:

“Vi ne priznavate Boga, pa umrite s smrtjo, s kakršno ste vi grozili tem, ki ga priznavajo. In naj vas vržejo v jamo, katero ste vi drugim izkopali!”

In na znak Fataponov so se sluge vrgli na mornarje, jih pograbili za vrat in jih kar skozi okna kakor ščeneta vrgli v morje.

A blago na ladji je Fatapon prisodil kupcem, rekoč, da je popolnoma njim na razpolago.

Tudi kupci so bili tako zadovoljni! Koliko je bil vreden kitov mošnjiček! Iz tovara so odbrali svoje blago, a vse ostalo so dali Fataponu, da naj razdeli med bizantinske ubožce; naj da tem, ki težko živijo, ki nimajo s čim plačati stanovanja, ki jih davki pritiskajo, in onim, ki pisarijo prošnje za podporo; vsem, vsem nesrečnikom v zahvalo za čudež in v večni spomin: Save Gorjušina, Andreja Lepeškina in Alekseja Svešnikova, ruskih kupcev iz Velikega Rostova.

Aleksej Remizov. — Prevel Empe.

POKLIC JE PREMENIL . . .

“Veš, s službami ni nič. Zato sem začel trgovati s pohištvom.”

“Res?? — Pa si že kaj prodal?”

“Seveda! Svoje pohištvo že vse.”

NAŠA DOMAČIJA

Zemljani smo; iz zemlje smo pognali, v zemljo se bomo vrnili. Na zemlji trdno stojimo, iz nje zajemamo živež, na njo smo z vsemi silami svojega bitja navezani. Vendar nam zemlja ne zadostuje, saj je tudi sama navezana na druge svetove in se mora ravnati po njih; z njo se ne zadovoljimo, oči obračamo proti nebu, srce nam nemirno hrepeni še po drugih svetovih, duša nam je večja kakor ta naša zemeljska hiša. Čutimo tudi, da s povratkom v zemljo ne more biti vsega konec, da nas veže še drugo sorodstvo, da morajo ležati naši izvori "mnogo globlje, naši cilji mnogo više".

Ko smo bili otroci, si celo nismo znali razložiti, kaj bi naj bilo za ogledalom, kaj naj bi bilo pod hišnim podom. Tudi zemlja je slična ogledalu: kaj je za njo in kako daleč seže? In ta pot, ki na njem stojimo, kakšen je?

Kako daleč sega naša zemlja?

Ko bi hodili dnevno 40 km, to je osem ur hoda, bi hodili polna tri leta, da bi zemljo obšli. Jugoslovanski brzec bi nas pripeljal nazaj v kakih 27 ali 28 dneh. Aeroplan jo je obkolil v dobrem tednu in dnevu povrh; danes bi ji bil kos v dobrih petih dneh. Granata, ki bi frčala z brzino enega km na sekundo, bi opravila pot v 11 urah. Luč bi se pa veselo nasmehnila in bi švigala v eni sekundi sedemkrat okoli naše male zemlje.

Kako globoko seže? Do sredine zemlje bi bilo nekako šestkrat manj kakor enkrat okoli zemlje, toda trda skorja ne gre do srede, temveč je podobna lupini pomaranče in seže prilično le sto ali dvesto km globoko. Za njo pride ognjena raztopina, ki sega potem nekako 2000 km globoko. Za to plastjo bi bilo jedro, ki pa o njem nič ne vemo; silno zgoščeno mora vse biti pod

ogromnim pritiskom in veliko vročino mora imeti.

Nekoč je bila vsa zemlja ognjena; potem se je začela delati na nji tenka skorja, kakor se dela mrena na mleku. Po toliko tisočletjih je bila skorja pripravna za življenje in za človeka? — Mnenja o starosti zemlje so tako različna, da nikakor ni mogoče določiti začetka njenega samostojnega razvoja. Pred par meseci je neki zvezdoslovec zaključil svoj študij o starosti zemlje nekako s temi besedami: "Čim bolj mo-trimo zvezde, tem neskončnejše razdalje odkrivamo, čim bolj proučujemo zemeljske plasti, tem bolj v daljine se nam umikajo njeni početki."

Velika večina površine je pokrita z vodo. V 360 milijonih kvadratnih km vode leži 150 milijonov km celine. Najvišje gore se dvigajo skoro 9 km visoke. Naša poslednja posteljica bo pa le 2 m globoka, 1 m široka, in hribček nad njo bo moled komaj pol metra znad zemlje. To bo naš zadnji zemeljski dom. Vstajenje iz njega pa bo začetek pravega, resničnega in polnega življenja.

"WEEK-END"

"Week - end" znana beseda, je angleški izraz za konec tedna, in po mestih že ni človeka, kateri ne bi zanj vedel in si ga vsaj želel ali tudi privoščil. Začne se v soboto okoli poldne, skonča se v ponedeljek zjutraj, ko je treba zopet biti na delu.

V konec tedna je tudi vključen dan, ki se v slovanskih jezikih imenuje nedelja, to je: dan, v katerem se ne dela. V german-skih jezikih se imenuje sunday, Sonntag, to je dan sonca, nekdam menda zato, ker je

bil ta dan posvečen bogu soncu, danes pa bojda zato, ker gredo ljudje ta dan na sonce, na prosto, ven iz hiše, ven iz mesta, tja v naravo, tja v vodo, tja na gore ali tja kam drugam. V romanskih jezikih se imenuje sicer še dies dominica, kar pomeni Gospodov dan, toda ta prvotni pomen večini tudi ondi tako malo pomeni, da ga prezro. Tudi ondi ga upoštevajo le kot zadnji dan tedna, kot dan okoli katerega se nabere in razprostre week-end, in ki mu sledi bolj ali manj vznevoljeni, bolj ali manj utrujeni in zaspani plavi ponedeljek.

Nedelja je danes premnogim le za veseljačenje: za izlete in za polete, za šport in za kopanje, za telo in zopet le za telo, za to ubogo človeško-živalsko telo in za njegove potrebe, praznote in pohote.

Ste li že stavili vprašanje: je li nedelja zadnji, ali je nedelja prvi dan v tednu?

Bo v tem kakšna razlika?

Menda precejšna! Tako velika, kakor je velika razlika med nazorom, ki mu je smrt konec vsega, in med naziranjem, ki mu je smrt šele pravi začetek vsega.

Nedelja ni zadnji, temveč je prvi dan v tednu.

Prvič zato, ker bi sicer moral biti prvi dan po-nedeljek, in bi nekaj kar pride po drugem bilo prvo. Ta razlog pač ne tehta več kot tehta lahka beseda, zato si poiščimo drugega, bolj tehtnega.

Drugič torej zato, ker nedelja ni kakor so drugi dnevi, temveč se nad vse druge dneve dviga, tako kakor se zvonik dviga nad vse strehe, kakor se kralj dviga nad vse podložnike.

V BOLEZNI IN OB SMRTI

Mladenič iz odlične rodbine se je vdal lahkomišelnemu življenju in tako zapravil

vse svoje premoženje. Nekega večera, ko je zaigral svoj poslednji denar, je na poti proti domu padel ter se občutno ranil. Toda tudi ta nesreča ga ni spametovala. Takole se je rogal Bogu: "Gotovo ima Bog veselje nad mojo nesrečo in pogubo!" Njegov sluga je slišal te besede, se za trenutek oddaljil, nato pa pristopil ter dejal: "Gospod, zunaj čaka vaš najboljši prijatelj in bi rad z vami malo govoril." Bolnik se je začudil ter rekel: "Kdo je? — Naj vstopi!" Sluga pa prinesel razpelo in ga položil pred bolnika: "Glejte ga! Ta, ki na križu za vas visi, ta je vaš najboljši prijatelj!"

Sluga se je oddaljil. Ko se je zopet vrnil, je videl solze v očeh svojega gospodarja. In te solze kesanja so bile solze rešenja.

*

Smrt je plačilo za greh. Vse posledice greha, vse bolečine, vse stiske življenja se strinjajo v smrti. Božja previdnost ni v ničem človeka tako otipljivo kaznovala kakor s strahom in grozo pred smrtjo. Pred smrtjo trepeče vsako živo ustvarjeno bitje. Ni bolj naravne kazni, kakor je smrt. Ta nasilno prereže niti, ki vežejo dušo na telo in na zemljo; kajti duša je prej pretrgala vezi, s katerimi je bila priklenjena na Boga. — A on, Zveličar, se je zavoljo nas radovoljno podal v smrt. To je njegova ljubezen, močna kakor smrt. Najstrašnejši izraz božje pravičnosti, smrt, postane najvišji dej njegove ljubezni.

Nekoč je blaženega Henrika Suzo pogled na Križanega tako presunil, da je planil v jok in zaklical: "Vse to za nas! Tolikšno trpljenje iz ljubezni do nas ljudi!" — Vstal je, vzel železo, ga razžaril in z razbeljenim železom napisal na svoje prsi besede: "Vse za Jezusa!"

"Nič ne veča in ne krepi ljubezni v duši bolj kakor križ" (Benigna Konsolata).

JUNIOR'S CORNER

WINNER OF THE SPORTS' CONTEST: ANNA SMREKAR OF KANSAS CITY, KAN. Honorable mention: Pauline Rosa of Detroit and Helen Imparl of Lockport, Ill.

CURRENT EVENTS CONTEST

Mark: true or false the following statements:

1. "God Bless America" is a National Anthem.
2. Theodore Roosevelt is the son of President F. D. Roosevelt.
3. Hitler has never declared war on any Country.
4. The President-elect will take oath of office next January.
5. Roosevelt and Willkie are (or were) respectively the Republican and Democratic candidates for President.
6. Only the King of England still possesses a throne.
7. Japan is at War with China and Japan.
8. Franciscan Sisters in Lemont are building a new convent.
9. There are Many Slovenes in Canada.
10. Everyone between the ages of 21 and 35 must register for the draft.
11. Boys are not intelligent; they cannot write and so, for that reason do not write to the Juniors' Corner.
12. Girls and women are the backbone of U. S. A. (Entries must be in by November 12, midnight. Any that are postmarked after that time will not be accepted).

Supplementary Letters

I thank you for the beautiful prayer book you sent me as winner of one of the contests . . . Thank God that it was nice weather on the 14th of July when they had the beautiful dedication in Lemont. My parents and brothers were there and promised that I will go next year. I can hardly wait till next year rolls by because mother always tells me what a beautiful place you have in Lemont . . . **Mary Jesenovec** (N. Chicago, Ill.)

I am sorry that I haven't written to you sooner . . . If it isn't too much trouble, will you please send me the address of the Bostjancic girls in Joliet and Pennsylvania. We have an uncle in one of these cities but are not sure just which one.

I've been very busy the past few days because I was elected secretary of the Slov. Women's Union No. 3 (Juniors' Circle) . . . My mother and dad say hello. (I'll try to make my sister write . . . **Christine Lustick** (Pueblo, Colo.)

Thanks for the nice scapular that you sent in Pauline's letter . . . During my vacation I stayed mostly at home with mother. Sometimes I went swimming; it feels good to go swimming in hot weather. Do you go too? . . . I have three puppies at home. Their names are Tiny, Daisy and Snooks. My sister Pauline made some fudge. She put it on the table and made me hungry . . . **Rosemary Rosa** (Detroit).

Thank you very much for the wonderful gift you sent me. It is very pretty. I received other pretty things from Sr. M. Aloysius . . . I'm in the seventh grade now. I have all but one of the books for seventh grade. I will have to close soon because I must write to Sr. Aloysius and Sr. Raphael . . . **Betty Jane Horzen** (Sheboygan).

I hope you'll forgive me for not writing sooner, but I completely forgot about it. I graduated from the eighth grade and I was so glad I forgot to write and tell you about it.

When are you going to have the beauty contest? Please put some of the pictures in the A. M. but leave me out. I can't think of any more to write, so I'll close, wishing you the best of luck! . . . **Anna Moltich** (Sheridan, Mont.)

LISBETH

Mary T. Waggaman

It was First Friday at St. Mary's.

There was a sweet, reverent hush in the house that the laughing voices in playroom and playground did not seem to break: little white-veiled girls, making their Hours of Guard, stole noiselessly in and out of the chapel, where the Sisters knelt in pairs, motionless as statues, and through all the wide corridors there was a faint fragrance of incense, like a soft whisper of prayer.

Blending with it to-day was a strange, new, wild-wood sweetness, the breath of the thorn flowers, that heaped the vases and made a very glory of white bloom among the ferns and palms and tapers of the Altar Throne, the thorn flowers from Lisbeth's home. What they whispered to Sister Angela we cannot say, but there was a soft, misty brightness in her eyes, an eager flush

upon her cheek as, her Hour of Guard over, she went to find Mother Madelina in her little tower room to which old and young brought their fears and doubts and cares.

"May I have just two minutes' talk with you, dear Mother?" said Sister Angela, sinking down on a cushion at the good Mother's feet.

"Certainly, my child; twenty minutes if you wish," was the answer.

"Oh, Mother, I can't say my prayers for thinking of that poor little lamb," said Sister Angela in a trembling voice.

"What poor little lamb, my dear?"

"The little girl I told you about last night, that gave us the thorn flowers, that tore her poor little hands and face gathering them for me, that was so—so pitifully glad just because I spoke a kind, friendly word. Dear Mother, when I saw the thorn flowers to-day, on the altar, all white and lovely, I felt that I must bring her there too, I must bring this poor lamb out of the Brambles to our Dear Lord's feet. She lives in a dreadful place, I know, and you said last night I must never take the children there again, and of course I will not; but may I not go myself, dear Mother?"

"To Thornwood!" said Mother Madelina in a troubled voice. "My dear Angela—no, I am afraid you cannot. Some of the St. Vincent de Paul men went out there last winter, thinking the old woman was in need, and one of the sons was at home and most abusive. He said they were not beggars, and fairly drove the visitors from the door. For some reasons, and I fear not very good ones, these Lornes want to keep to themselves. It would be unwise, imprudent to intrude upon them.

"If you say so, dear Mother, there is nothing to be done," said Sister Angela cheerfully, though her bright face fell. "But I'll risk a visit if you will let me. Sister Barbara would go with me, and we would take a little basket of convent cakes, and oh, dear Mother, there is a low whisper in my heart that tells me we will win our way—find this little stray lamb in the Brambles and bring her home."

"Angela, Angela!" Mother Madelina laughed and shook her head. "When you talk like that I lose my wisdom and wits. How old is the child?"

"Oh, I don't know," answered Sister Angela. "She might be a hundred by her sad, tired little face. I suppose she is really about eight or nine, and so pale and thin, just like a bare little flower stalk, without any life or bloom. Mother, when I saw all our happy little ones crowding around our Lord's altar this morning, and thought of this poor child who has perhaps never heard His Holy Name—"

"Go get her," said Mother Madelina impulsively. "I can't refuse you, Angela. Take Sister Barbara with you and go get the child if you can. But don't blame me if they set the dogs on you both," added the old Mother with a smile.

"Oh, we won't, we won't," said Sister Angela joyously as she took Mother Madelina's wrinkled hand and

pressed it to her lips. "We'll bless you and thank you whatever happens. But nothing will happen that is not good. It's the First Friday, dear Mother, the day of love and grace, so all will be right, I know."

And Sister Angela hurried away to find Sister Barbara, a strong, hardy old lay Sister, who had been through battle and fever and earthquake in her forty years of service and, as she stoutly declared, was not afraid of man, woman, or devil "as long as she was doing God's holy will."

(To be continued)

THE APOSTLE OF THE CHIPPEWAS

On one occasion, when a trader had brought a large quantity of liquor into the village, the Indians were on a continuous drunken spree for four days. During that time Father Baraga almost lost his life. A drunken and warlike mob, incited and instigated against him, had made its way toward his cabin. Warned by their wild yells, he bolted his door and windows just in time. They surrounded his cabin and tried to effect an entrance, but were too drunk to succeed. For a time, he thought that his cabin would be his funeral pyre, for he feared that they would set it ablaze. Kneeling in the center of the room, he prayed calmly and fervently, vowing that, if he were spared, he would observe total abstinence for the remainder of his life. Trustingly he placed his life in the hands of One who can subdue the most irresponsible mobs. For four hours they howled around his cabin. Help came at last; the Indians were dispersed, and by the grace of God he was spared.

In spite of many discouragements, Father Baraga continued his labors, uncomplaining. Although he found conversion here more difficult, since the Indians were more demoralized and more seriously addicted to vice than those at Arbre Croche, still his life was not barren of sunshine. With great satisfaction he noted that, on Christmas Day, nearly all the natives came to Mass and received the Sacraments. Some came from afar, a distance of three or four days' travel. Among them were venerable old men and women, some of whom were weak and sickly. Not a few were mere children. These erstwhile savages were now becoming Christian heroes who, by their piety and their loyalty to the faith, were giving convincing evidence of his greatness as a missionary.

Among his converts was a noted chief, a brave warrior who, when drunk, had terrified all who came near. After his conversion this bold savage abstained from liquor and became a good Christian. He worked, prayed and exhorted others to abandon paganism. The howling, pagan wolf had been transformed into a meek, Christian lamb.

(To be continued)

LOV NA DEDIŠČINO

C. Plinus prijatelju Calvisiju pozdrav!
(Tako, s pozdravom, so stari Rimljani začenjali svoja pisma.)

Božjak pripravi pa boš slišal zlato zgod-bico, kaj eno — celo rešto ti jih naberem; kaj-ti najnovejši škandal me je spomnil starejših in vseeno je, s katerim pričnem.

Verania Pisonova — v mislih imam onega Pisona, ki ga je bil Galba posvojil — je bila nevarno bolna. Pa ti jo primaha Regulus k njej. Premisli že zgolj nesramnost, da človeče sploh obišče bolnico, ko se z njenim možem živa nista mogla trpeti in je bil sami do vrh glave prisku-ten. No, obiska samega bi mu navsezadnje še ne prerokal. Ali mož primakne meni nič tebi nič stolec tikoma k postelji, prične bolnico iz-praševati po dnevu in uri njenega rojstva, zmr-dne na odgovor obraz v plaho spako, trmi pred-se, giblje z ustnicami, migeče s prsti, računi vse, ne da bi črhnil. Reva kar koprni v mučni negotovosti. Naposled ji razodene:

“Hm, v kritičnem letu sten.”

“Hm, v kritičnem (Leto Vašega rojstva, Vaš “planet” pomeni nesrečo.) letu ste gospa; a unesli jo boste. Da se pa tembolj uverite, po-prašam še drobovnika, (Dobrovnik je bil pri starih Rimljanih svečenik, ki je prerokoval iz živalskega droba.) ki sem ga že večkrat pre-izkusil.”

Kot bi trenil, je žrtev zaklana in mož se pri-duša, da je drob v skladu z napovedjo zvezd. Bolnica, v nevarnosti lahkoverna, kajpak, želi k oporoki dostavka, pa zapiše Regulu volilo.

Dan, dva in ženi se cbrne na slabše. V po-slednjih vzdihih prekolne brezdušnega cigana, tega ciničnega krivoprisežnika, ki je bil na živ-ljenje rodnega sina svečano potrdil lažnivo pri-sego. Pa kaj: kakor je gnusno, Regulu je to obično navada, da kolne jezo bogov, ki jih sam dan za dnem vara, nesrečnemu otroku na glavo.

— — — — —

Velleius Blaesus, znani bogataš in doslu-ženi konzul, se je boril proti zadnjim napadom

smrtne bolezni pa bi bil rad izpremenil oporo-ko. Regulus, ki je upal, da bo pozdravljeni tes-tament tudi njemu kaj vrgel — v ta namen je bil pred kratkim začel presti mrežo okoli bol-nika —, je rotil in zaklinjal zdravnike, naj ka-kor že koli podaljšajo možu življenje. Toda ko-maj je bil testament zapečaten, že je izpremenil hinavec vlogo, obrnil je besedo in prigovarjal istim zdravnikom:

“Kaj bi le mučili reveža toliko časa! Vsaj mirno smrt mu privoščite, če mu že življenja ne morete oteti!”

Blaesus je umrl, a kakor da bi bil vse slišal: Regulu — niti gumba.

— — — — —

No, ti je dosti dveh zgodeb, ali želiš po sholastičnih pravilih še tretje? Nič lažjega, mo-ja malha še ni prazna:

Aurelia, vse časti vredna žena, je oblekla nekega dne svojo najlepšo obleko, ker je pri-čakovala prič, da bi ji podpisali testament. Re-gulus, ki je seveda tudi prišel k podpisovanju, “Tele haljine a meni zapišite, gospa.” jo je rotil:

Aurelia je mislila, da se človeče šali; a mo-žak je čisto resno silil vanjo. Skratka, primoral jo je, da je oporoko odprla in mu volila obleko, ki jo je imela na sebi; med pisanjem ni obrnil lakotnik očesa od nje ter je nazadnje natanko pregledal, je li res napisala. Aurelia sicer še ži-vi, toda nesramnik ji je izvabil legat, ko da bi stala z eno nogo že v grobu. In tako grabi ta pijavka dediščine in izporočila, kakor da bi mu po pravici pristojala.

— — — — —

A kaj bi se razvnel zbog tega v državi, kjer žanje podlost in grdoba že davno ne manj-še — večje priznavanje ko nežnočutnost in mo-ralna vrlost. Le poglej Regula, ki se je s svojo kosmato vestjo iz besopetega nemaniča dosle-paril do tolikega bogastva, da mi je sam pravil, kako je našel o priliki, ko si je dal vedeževati, kdaj bo imel 60,000.000 polnih, dvojna jetra v drobu, kar pomeni, da bo dosegel celih 120,-000.000. In dosegel jih bo, če bo narekoval, kot je začel, tujim ljudem njih testamente, kar je pač najogabnejša sorta sleparjenja. Zdrav ostani!

C. Plinius (prevedel A. Sovre).

V FOND ZA ZIDANJE DAROVALI

PENNSYLVANIA—

Johnstown—Po \$1: M. Jarnevich.
Braddock—Po \$2: M. Petelin.

NEW YORK—

Richmondville—Po \$5: J. Radez.

MINNESOTA—

Greaney—Po \$10: M. Novak.
Eveleth—Po \$1: A. Intihar.
Gilbert—Po \$5: Mr. Mrs. Tuschar, N. N.

MICHIGAN—

Calumet—Po \$1.25: K. Kastelic.

OHIO—

Cleveland—Po \$1: F. Marolt.

ILLINOIS—

La Salle—Po \$1.50: L. Jeruz.
Chicago—Po \$10: J. Hochevar.

WISCONSIN—

Milwaukee—Po \$25: J. Pauc. — Po \$5: J. Vidergar.
West Allis—Po \$3: A. Bašl.
Po \$3: Mrs. Grahek.
Po \$2: Mrs. A. Gregorac, Mrs. Mary Kremzar.
Po \$1: F. Lesar.

DAROVİ:

ZA LIST AVE MARIA in MARIJA POMAGAJ—Po \$5: M. Agnich.— Po \$3: M. Vidmar. — Po \$1: G. Zaman, A. Nemgar, M. Sivic, J. Logar, M. Filak, K. Traven, F. Fink, J. Schwei, J. Petric, Mrs. Hribljan, T. Cucnik. — Po 50c: R. Kaucic, M. Petelin, Mrs. Skulj.

ZA KRUH SV. ANTONA—Po \$1: Mr. Mrs. J. Tanko Sr., Mrs. Strekar. — Po 50c: J. Grimsci, F. Juns.

ZA LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ—Po \$2: L. Erlach. — Po \$1: Mr. A. Tomsic, Mrs. A. Wacak, M. Volkar, Mrs. Grahek, K. Hrestas, N. N., R. Koren, M. Volkar, M. Petach, A. Motz, F. Kaas, L. Jeruz, M. Ruh-tar. — Po 60c: M. Slabodnik. — Po 50c: M. Skolar, A. Sasek, K. Bieck, A. Konte, M. Simonic, I. Rezek, F. Fink, M. Selak, Mrs. Sadar, Mrs. Sever, F. Jesenovec, Mrs. Kozlicar. — Po 25c: T. Cekada, Mrs. Stravs. — Po 10c M. Bluth.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA—Po \$20: P. Bradish. — Po \$10 A. Sraj, J. Glavan, A. Zallar, M. Nahtigal, M. Muc, A. Kaprol, T. Rolich, O. Hoessen, J. Rolich, M. Lee, R. Rolich, F. Baraga, J. Gregorka, A. Zabukovec, R. Mramor. — Po \$4: A. Mlakar. — Po \$2: A. Culek. — Po \$1: N. N., Joliet, N. N., Joliet, F. Muchich, K. Muhich. — Po 50c: A. Sasek.

SVETE MASE—Po \$40: Mrs. Merkel. — Po \$30: Rev. J. O'Donoghue, M. Mahkovec, M. Sinionic. — Po \$22: Rev. J. Trobec. — Po \$10: Mrs. J. F. Vida, F. Russ. — Po \$6: Mrs. M. Kremzar. — Po \$5: Rolich, M. Kucic, M. Kopecic, A. Levar, Petrovcic. — Po \$3: F. Vesel, A. Gregorac, M. Brezar. — Po \$2: J. Smrekar, B. Vrane-

sic, R. Markel, Mrs. R. Mance, A. Sega, J. Pintar, Mrs. Bregach, M. Slabodnik, J. Rakovic, J. Kocjancci, F. Kaas, M. Sajovic, M. Selak, Mohorko, Mrs. Kapistran, A. Smole, P. C. Eržar, J. Kliniek, N. Marentcih, N. N., Barli, F. Vesel, T. Levstik, Mrs. Bamberick, R. Gorup. — Po \$1.50: J. Percin, Kremesic. — Po \$1: A. Jerman, Mrs. A. Hochevar, R. Russ, F. Zadnik, Mrs. A. Wacak, Mrs. Videtic, A. Nemgar, M. Tometz, B. Sedmak, Mrs. P. Panijan Sr., Mrs. Grahek, F. Grahek, R. Korn, Mrs. Grahek, A. Mlakar, Mrs. M. Grill, J. Meglen, K. Bieck, M. Koren, Mrs. Race, L. Gregorcic, F. Pajk, Mrs. Simonisek, E. Roitz, F. Findk, J. Mihelich, Mrs. J. Rakovic, M. Bluth, M. Librich, M. Hebein, Mrs. Mortl, M. Kalcich, Mrs. Snel-lar, Mrs. Kapovec, Mrs. Shiltz, Mrs. Maren, druž. Kopač, druž. Repovs, F. Meddle, L. Smole, C. Sustar, K. Skala, B. Hren, M. Floriance, M. Rihter, J. Skok, M. Kopushar, A. Jerus, J. Skala, J. Vidergar, T. Terselich, J. Jerus, T. Anyovec, A. Krkue, F. Jalovec, Zabukovec, Jenko, Bašl, Barbarich, Rucivski Stiglitz, F. Lustig.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se Bogu, Mariji Pomagaj, Mali Cvetki Jezusovi, materi Cabrini, Frideriku Baragi, sv. Ani, Presv. Srcu Jezusovem in Marijinemu, za pridobljene milosti, sledeci:

Cath. Sunic; Mrs. M. Agnich, Ely, Minn.; T. Cucnik; M. Sivic, Forest City, Pa.; G. Zaman, Cleveland, Ohio; J. Bernot, Cleveland, Ohio; M. Filak, Joliet, Ill.; Mrs. C. Traven, Joliet, Ill.; M. Vidmar, Indianapolis, Indiana; J. Meglen, Pueblo, Colo.; A. Nemgar, Eveleth, Minn.; F. Fink.

KANSAS CITY, KAN. — Zahvaljujem se Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo. — Marija Drchar.

NOVE NAROČNIKE DOBILI:

FRANCES HRIBAR, Richfield Springs, N. Y., dobi-la F. Hribar.

MARY SIMONICH, Chicopee, Mass., dobila M. Si-monich.

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

TRIKRYL'S DEPT. STORE

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPTS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

V UPRAVI "AVE MARIA"

(P. O. Box 608, Lemont, Ill.)

si lahko naročite marsikatero potrebne stvari.

NA PRILIKO:

SLOVENSKE MOLITVENIKE. Vse vrste molitvenikov imamo na razpolago. Samo pišite, katerega želite in takoj vam bo postreženo. Upravnik vam bo na željo poslal imenik in cenik teh molitvenikov.

ANGLEŠKE MOLITVENIKE. Mlajši člani vaše družine morda rabijo tega ali onega. Zakaj naročiti drugod, ko lahko podpirate svojo ustanovo? Na navadni poštni karti izrazite svoje želje in z obratno pošto bote prejeli zaželjeno.

RAZNE KIPE IN SVETNIŠKE SOHE. V razni velikosti jih ima naša Uprava. Kip Srca Jezusovega, Marijinega, Lurške Matere božje, sv. Ane, sv. Antona, sv. Jožefa in druge. Po najnižji ceni si jih lahko nabavite ravno pri nas.

ROŽNE VENCE VSEH VRST imamo in **KRIŽE** vsake velikosti. Noben kristjan naj ne bo brez tega svetega znamenja. Cena po velikosti in kakovosti.

PRIPRAVO ZA PREVIDEVANJE BOLNIKOV, KROPILNIKE, ŠKAPULIRJE, karmelske in tretjeredne. Tudi **OBREDNIK** in **PRAVILNIK ZA TRETJI RED.**

Cenik molitvenikov

Pot k Bogu.....	od 75c do \$1.50
Večna molitev	\$1.50
Slava Gospodu	\$1.50
Sveta Ura	od \$1.00 do \$1.50
Nebeška tolažba	od \$1.00 do \$1.50
Dnevi v Bogu	od 35c do 70c
Večer življenja	od \$1.00 do \$1.50
Družinski molitvenik	40c
Skrbi za dušo	po \$1.00 in \$1.50
Kvišku srca	po 50c in \$1.00
Hoja za Kristusom	75c

Ti molitveniki so vsi tiskani z velikimi črkami, kateri so prav priporočljivi za starejše ljudi.

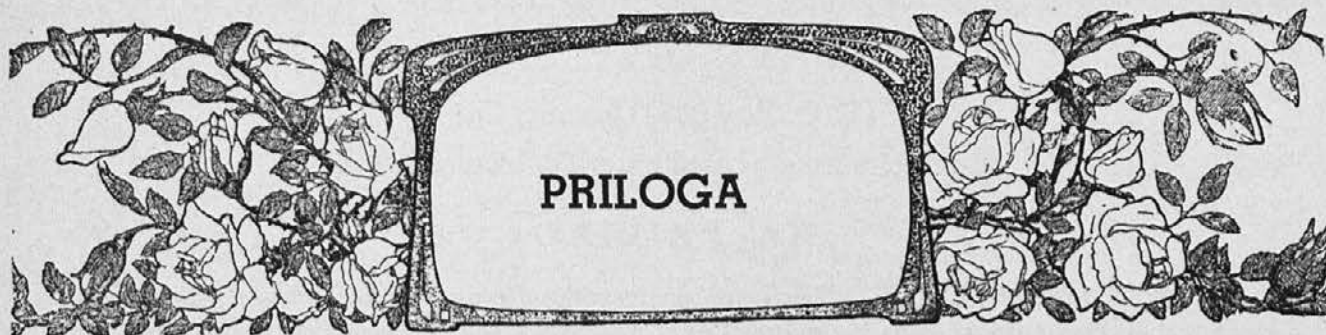
Naročite si lahko tudi **SVETO PISMO, HOJO ZA KRISTUSOM** in vse druge novejšje molitvenike, ki so izšli v domovini. Pustite, da jih vam naročimo.

Angleški molitveniki

The Cath. Girl's Guide.....	od \$1.50 naprej
My Prayer Book	od \$1.50 naprej
The Young Men's Guide	od \$1.50 naprej
The New Missal	od \$2.00 naprej
The Pocket Manual	po 50c in \$1.25
Ave Maria	po 75c in \$1.75
Key of Heaven	po 75c in \$1.50
Key of Heaven (vel. tisk)	po 75c in \$1.50
The Cath. Bible	po \$1.50 in \$2.00
The Comm. Prayer Book	75c in \$1.50
The Child's Prayer Book	po 15c in 95c

Če hočete katere druge molitvenike v angleškem jeziku, samo naročite jih. Je še mnogo drugih, ki bi jih morda vaši mlajši želeli, takoj vam jih lahko dobimo.

Morda si želijo to ali ono knjigo za branje, tudi s temi vam lahko postrežemo. Vzelo bi seveda nekaj dni, predno vam jih lahko naročimo iz tuje knjigarne.

DAROVI ZA ŠOLSKE SESTRE

FARA SV. JOZEFA, BETHLEHEM, PA.—

Dolžnost nas veže, da se tem potom najiskreneje zahvalimo Rev. Ireneus Petriček-u, da so našo zadevo toplo priporočili svojim faranom. Obenem najlepša hvala Mr. J. Koprivšek-u in Mrs. Irene Toth, ki sta nam bila v pomoč s svojimi avtomobili pri oddaljenih Slovencih. Vsem naj bo dobri Bog bogat plačnik! Vedite, ljubljeni dobrotniki, da vas bode naša molitev spremljala v življenju, proseč Vsemogočnega, da vas blagoslovi in osreči duševno in telesno.

Po \$20.00: Mr. Stephen Durics. — Po \$15: Mrs. Antonija Robar. — Po \$10: Rev. Ireneus Petriček, Mr. Jerry Koprivšek, Mrs. S. Doncsecz. — Po \$5: Mrs. M. Piff, Mrs. Chas. Kuhar, Mrs. A. Dobjan, Mr. J. Talian, Mr. Edward Robar, Mr. Henry Robar, Mr. G. Ortwein, Mr. M. Lipich, Mr. Steve Durics, Jr., Mr. John Durics, Mr. Kavas & Gregorec, Mr. Steve Zsilavec, Miss Josephine Zsilavec, Mrs. Margaret Blose.

Po \$3: Mr. & Mrs. S. Talian, Mr. F. Janecarics, Mr. & Mrs. S. Bokan. Po \$2.50: Mr. & Mrs. J. Zsido. — Po \$1.50: Mrs. Fulop, Mrs. Martin, Mrs. Kroboth. — Po 75c: Miss Fanny Czipoth, Mrs. S. Zamadics.

Po \$2: Mrs. Sersin, Mrs. Szecsody, Mr. Domitrez, Mr. J. Doncsecz, Mrs. Doncsecz, Mrs. Ph. Gecsek, Mr. S. Durics, Mr. M. Rogan, Mr. Ch. Szvetez, Miss Marta Zsilavec, Mrs. J. Szvetez, Mrs. M. Bajzek, Mrs. Ch. Doncsecz, Mrs. Kozar & Family, Mr. J. Csaszar, Mrs. M. Horvath, Mrs. J. Gombossi, Mrs. S. Doncsecz, Mrs. Dobjan, Mrs. Seliga, Mrs. Lawrence, Mrs. M. Pavkovic, Mr. & Mrs. Kozar, Mrs. Celecz, Mrs. Kittek, Mrs. Gorza, Mrs. Lukacs, Mrs. Kosi, Mr. Louis Durics, Mr. Rudy Rayner, Mr. Bobnar, Mrs. Bajzek, Neimenovana, Mr. Adolf Koprivšek, Mr. Vinko Koprivšek, Mr. Max Koprivšek, Mr. Leo Koprivšek.

Po \$1: Mr. M. Szvetez, Mr. Lopert, Mrs. Cenjuga, Mrs. Wm. Lopert, Mrs. Wardenski, Mrs. J. Zelko, Mrs. Konkolics, Mr. H. Conahan, Mrs. E. Polgar, Mrs. R. Gorman, Mrs. A. Mohap, Mrs. Kulanko, Franko Mohap, Miss M. Devers, Mrs. Sajt, Miss A. Szvetez, Mrs. F. Dodig, Miss Clara Doncsecz, Mr. R. Soldo, Mrs. Theresa Doncsecz, Mrs. V. Horvath, Mrs. Anna Doncsecz, Mrs. Yankovich, Mrs. J. Fillo, Mr. J. Kittek, Mrs. J. Sakovic, Mrs. Meszics, Mrs. E. Ursich, Mrs. Kelemen, Mrs. Kittek, Mr. F. Connell, Mrs. Kozul, Mrs. S. Csuk, Mrs. Loncar, Mrs. Grasic, Mrs. Vukich, Mrs. S. Loncaric, Mrs. Cavar, Mrs.

M. Gubic, Mrs. J. Ballek, Mrs. Dravec, Mrs. Szukics, Mr. S. Soldo, Mrs. Csuk, Mrs. Cikovic, Mrs. Blatnik, Mrs. Brezovec, Mrs. B. Pozvek, Mrs. Minchak, Mrs. L. Lukacz, Mrs. F. Doncsecz, Mrs. Irene Pasicnujak, Mrs. Kolar, Mrs. Meszics, Mrs. J. Doncsecz, Mrs. Doncsecz, Mrs. Dutt, Mrs. J. Pilzer, Mr. Miholic, Mr. P. Pilzer, Mrs. Doncsecz, Mrs. Bratkovics, Mrs. Sišmanovic, Mrs. Bolecz, Mr. J. Zsilavec, Mrs. J. Makos, Evan Zsilavec, Mr. Kolman, Mrs. Horvath, Mrs. Gosztoniji, Mr. Vresk, Mr. Wm. Shunk, Mr. Vespreni, Mr. A. Fillo, Mrs. P. Kuplen, Mr. S. Szaszar, Mrs. R. Reczek, Mrs. Flandorfer, Helen Reczek, Mrs. M. Horvath, Mrs. Konkolics, Mrs. J. Schramko, Frank Horvath, Mrs. Posivak, Mrs. M. Doncsecz, Mrs. Th. Ganey, Mrs. L. Kovacs, Mrs. V. Gergar, Mr. J. Talaber, Mrs. S. Schramko, Mr. Gerlec, Mrs. S. Doncsecz, Theresa Bergleitner, Mr. Horvath, Helen Bergleitner, Mrs. Korpics, Mrs. Vlasko, Mrs. Szmej, Mrs. F. Doncsecz, Mrs. Kral, Mrs. Meszics, Mr. Lejko, Mr. Horvath, Mrs. Yeliccanin, Mrs. Geczek, Mr. J. Antalics, Mrs. Th. Korpics, Mrs. Th. Sinko, Mrs. Ch. Meszics, Mrs. Cotich, Mrs. A. Monek, Mr. Svirgelj, Mrs. J. Barbarics, Mr. Marics, Julia Barbarics, Mrs. Domian, Helen Barbarics, Miss A. Zamadics, Steve Barbarics, Mr. Fr. Szvetez, Charles Barbarics, Mr. Makos, Mrs. J. Meszics, Mrs. Gaspar, Mr. J. Gombocz, Mr. Szvetez, Mr. Wm. Maco, Mrs. Vindis, Mr. Ch. Schomeneck, Mrs. Hajdinjak, Mrs. Horvath, Mrs. Markacs, Mr. I. Rayner, Mrs. A. Doncsecz, Mrs. Krenosh, Mrs. Th. Petrusic, Mrs. Sinko, Mr. L. Lejko, Mrs. Stromer, Mrs. Albert, Mrs. M. Zsilavec, Mrs. Vidonija, Mrs. Novak, Mr. J. Olay, Mrs. Kadoich, Mrs. Ph. Bokan, Mr. Ropos, Mary Bokan, Mr. Kvochak, Mr. Ch. Orban, Jr., Mrs. Korpics, Mrs. Antalics, Mrs. Pinter, Mrs. Wiley, Mrs. Kuzmics, Mrs. Ch. Doncsecz, Mary Kuzmics, Mrs. R. Mayer, Stephen Kuzmics, Mrs. Lopert, Joseph Kuzmics, Mr. Neimeister, Mrs. Murcic, Mr. Geld, Mrs. Csrenko, Mr. Frank Geld, Mrs. Zsampar, Mrs. Terplan, Mrs. Czor, Mrs. Doncsecz, Mr. Psihoda, Mr. L. Sokol, Mrs. Orehovecz, Mrs. Pors, Mrs. Korpicz, Mrs. Shegina, Mrs. Ch. Szvetez, Mr. Schomeneck, Mrs. Gubics, Mr. Treiber, Mr. S. Horvath, Mrs. Ardelean, Mrs. Horvath, Mr. Bunderla, Mrs. Kerecz, Mrs. Burda, Mrs. Heidecker, Mrs. Bratkovics, Mrs. Meszics, Mrs. Obal, Mrs. Leposa, Mrs. G. Burda, Mrs. J. Kerecz, Mr. Hogan, Mrs. Ch. Orban, Sr., Mrs. Csuk.

Po 50c: Mrs. Reczek, Mrs. Flisar, Mrs. P. Toth, Miss Vilma Bokan, Mr. Doncsecz, Mrs. I. Reczek, Mrs. Matos, Mr. Cavar, Mrs. Grafty, Mr. Kertchnar, Mrs. Trai, Mrs. S. Zilavec, Mrs. Korpics, Mr. N. Kuplen, Mrs. Triviber, Miss Ethel Pinter, Mrs. Horvath, Mr. Pondelek, Mrs.

Spilak, Mrs. Bedics, Mrs. F. Doncsez, Mrs. Beribak, Mr. Yellak, Mrs. De Crosta, Mrs. Vinkovic, Mrs. R. Holecz, Mrs. Kralik, Mr. A. Kavas, Mrs. Vogrin, Mrs. Lukacs, Mrs. Doncsez, Mrs. R. Svajko, Mrs. Csarni, Mr. J. Mezsics, Mrs. Sever, Mrs. M. Krajcar, Mrs. Nemchik, Mrs. S. Pinter, Mr. Zamadies, Mrs. Gargar, Mrs. Zitek, Mrs. Steffan, Mr. Pozvek.

* * *

FARANOM SV. DRUZINE V KANSAS CITY, KANS.:

Za vso vašo ljubeznivost in prijaznost in srčno dobroto, katere sem bila deležna, ko sem kolektala po vaši župniji za naš novi samostan v Lemontu: Iskrena hvala! Naj vam vsem Bog stotero povrne s svojim blagoslovom že v tem življenju, nekoč pa vas poplača v nebesih s hrano večne blaženosti.

V resnici bi si ne bila upala med vas, ker sem vedela, da imate letos izredne stroške ko ste popravljali dvorano, ko bi ne bilo blagohotnega sveta č. g. župnika, češ: "Kar pojdite okoli. Naši ljudje so še vedno radi pomagali, gotovo bodo tudi sedaj." Najlepša hvala nesebičnemu č. g. Danielu Gnidica za njegovo velikodušnost. Naj Bog še nadalje varuje Vaše ovčice, da Vam bodo še zanaprej v duhovno radost in tolažbo.

Vesela sem, da sem imela priložnost videti, kako živite. Bila sem radostno presenečena: Vsi imate tako lepe, snažne domove. Marljivost gospodinje se zrcali vsepovsod. Koliko krasnega ročnega dela sem videla v vsaki hiši! Ponosna sem na naše Slovenke, ki imajo toliko čuta za lepoto in s tem priklenejo moža in otroke na dom. Predvsem pa vam pohvala, ker imate križ na častnem mestu. V vsaki hiši sem ga videla. In koliko svetih podob na stenah! Zato ste pa ohranili vero, ko vas toliko reči v vašem domu neprestano spominja na Boga. Še enkrat: Najlepša hvala vsem!

Pozdrave v presv. Srcu

S. M. LAVOSLAVA.

Po §10: Rose Toplikar, Neimenovana. — Po §5: Margaret Veselič, Margaret Sajnič, Mary Derčar, Josephine Toplikar, Max Šajnič, Joseph Dragoš, Sr., Karl Smrekar, Joseph Toplikar, Teresa Derčar, Blaž Žagar, Christine Schoenfeld, Frances Urh, Društvo sv. Jurija, Društvo Triglav.

Po §4: Anna Bratkovič, John Palčer. — Po §3: Thomas Waliszek, Mrs. Kragel, Frank Višček, Sr., Leopold Anžiček. — Po §2: Henry Burkle, Josephine Zupan, Geo. Modrčin, Frank Anžiček, Pauline Štimec, Mrs. Petrič, Mary Super, Peter Šercar, Nick Špehar, Matthew Soptick, Frank Palcher, Anton Novak, Viktor Maček, Johanna Petrina, John Štimec, Anna Springer, Anna Bukovac, John Švab, Alojzija Martinčič, Mrs. Truden, Matt Petek, Mrs. Kalič. — Po \$1.50: Helen Ošaben, Mrs. Rački, Mrs. Kramar.

Po §1: Barbara Malnar, Peter Majerle, Jr., Frank Žagar, Anthony Žagar, John Štimec (trgovec), Charles Štimec, Joe Stampfel, S.r., Mary Pollock, Geo. Kovač, Peter Šneler, Agnes Mavrin, Frances Špehar, Julia Muhvič, Angeline Križ, Mary Šneler, Jakob Požek, Julia Pintar, Frances Rački, Margaret Žagar, Anna Medved, Joe Horvat, Joe Štefanac, John Anžiček, Lucy Orešnik, Frances Jarc, Matt Švab, Max Guštin, Mary Slak, Joseph Slak, Anthony Štimec, John Hotujec, Max Medved, Ed. Palcher,

Peter Gergič, Sr., Geo. Bajuk, Matt Požek, Joe Šercar, Martin Mootz, Johanna Bratkovič, Peter Majerle, Sr., Mary Štimec, Catherine Novak, Regina Vodopivec, Rose Simonič, Mary Milcinovič, Karl Deutchman, Karl Palčer, William Palčer, Agnes Hinkle, Mary Višček, Frank Višček, Jr., Mrs. Adams, Mrs. Lastelič, Mrs. Petelin, Joe Springer, Agnes Derčar, Rosalie Gorenčan, Anna Bukovac, Max Majerle, Matt Petrina, Jr., Johanna Ješelnik, Helen Štampfel, John Springer, John Golkoske, Jennie Gričar, Viktor Stubler, Agnes Klepec, Joe Šneler, Agnes Zakrajšek, Anna Willis, Mary Palčič (New York), Frances Vesel, Nicholas Cernič, Ella Murphy, John Tome, Frank Tome, Frank Franko, Peter Gergič, Jr., John Štimec, Jr., Agnes Lipovac, John Derčar, Mike Majerle, Jr., Anna Žagar (430), Emma O'Baynik, Anna Glad, Mrs. Štimec, Joe Štimec, John Skradski, Matt Skradski, Wilma Kure, Anna Blažević, Frances Mikulič, Mary Bartkoske, Joseph Kostelec, Joseph Derčar, Therese Cvitkovič.

Po 75c: Diana Pintar. — Po 70c: James Kajžar. — Po 50c: Mary Lovrenčič, Mrs. Slobodnik, Mrs. Soptick, Sr., Mike Majerle, Sr., Katarina Martinčič, Lena Derganc, McDonald, Mary Jankovič, Geo. Šneler, Agnes Turk, Louis Turk, Chas. Sambo, Jakob Poje, Mrs. Rabusa, Anna Žagar (432). — Skupaj: \$265.50.

ZAHVALA

V prvi vrsti se prav prisrčno zahvaljujemo prečastitemu gospodu Rev. M. J. Slajetu, župniku fare sv. Cirila in Metoda v Lorainu, O., in prečastitemu gospodu Josipu Matunu, župniku hrvatske fare sv. Vida v Lorainu, O., ker sta nam drage volje dovolila, da smo pobirale prispevke za naš samostanski dom v njegovih župnijah.

Najlepša hvala tudi mnogospoštovani družini Pogachar za vse velike in številne dobrote, ki so nam jih skazovali ves čas najinega bivanja v Lorainu.

Nadalje bodi izrečena iskrena zahvala za vse usluge preblagi Mrs. Justini Paul, Mrs. Soklich, Mr. in Mrs. John Cerne, Mr. in Mrs. Vargo, Mrs. Zalar, Misses Mary in Anna Polutnik in Miss Agnes Celik.

Iskreli: "Bog plačaj!" vsem faranom slovenske cerkve sv. Cirila in Metoda, kakor tudi faranom hrvatske cerkve sv. Vida za vse darove, naklonjenost in požrtvalnost.

Da se vam, predragi farani izkažemo hvaležne za vse, kar ste nam dobrega storili, se vas bomo dnevno spominjale v svojih molitvah, ter prosile božjega blagoslova nad vas.

LORAIN, O., ŽUPNIJA SV. CIRILA IN METODA—

Po §5: Mr. Andrew Pogachar and family, društvo "Čistega Spočetja Marijinega", Neimenovana. — Po §3: Mr. & Mrs. Baraga, Sr. — Po §2: Mr. & Mrs. Bahorič, Mr. & Mrs. Mary Zehel, Mr. & Mrs. Peter Celik, Mr. & Mrs. Raymond Markač, Mr. & Mrs. Anton Longar, Neim. Mrs. Louis Baraga, Mr. & Mrs. Joseph Perušek, Mr. & Mrs. Sveti.

Po \$1.50: Mr. & Mrs. Anton Zalar, Mr. & Mrs. F. Zaletel, Mr. & Mrs. Matt Kanoti. — Po \$1.25: Mr. & Mrs. Lerbacher.

Po §1: Mr. & Mrs. Florijan Paul, Neimenovana, Mr. & Mrs. Henrik Kompare, Mr. & Mrs. John Kachur, Mr.

& Mrs. Frank Ambrožič, Mr. & Mrs. John Omahen, Mr. & Mrs. Joe Vrbas, Mr. & Mrs. Ivan Culig, Mrs. Mary Dugal, Mr. & Mrs. John Gerbec, Mr. & Mrs. Anton Gerbec, Mr. & Mrs. John Yančar, Mr. & Mrs. Steve Stong, Mr. & Mrs. Johana Dorjava, Mr. & Mrs. Kus, Mr. & Mrs. John Strukej, Mr. & Mrs. Frank Jevce, Mr. & Mrs. Frank Maach, Mr. & Mrs. Frank Pavlič, Mr. & Mrs. John Kumše, Mr. & Mrs. Anton Esenhard, Mr. & Mrs. Gabriel Klinar, Mr. & Mrs. John Stržja, Mr. & Mrs. Anton Jevc, Mr. & Mrs. J. Tomažič, Mr. & Mrs. Jančar, Mr. & Mrs. Frank Mejak, Mr. & Mrs. Mike Černe, Mr. & Mrs. Mike Tomazin, Mr. & Mrs. Joe Ivanich, Mr. & Mrs. L. J. Bahorič, Mr. & Mrs. Angela Simonich, Mr. & Mrs. Tomažič, Dr. Mramor, Mr. & Mrs. John Černe, Dr. Prijatelj, Miss Mary E. Polutnik, Miss Anne Poluntk, Mrs. Mary Pogačnik, Mrs. Erjavce, Agnes Pogorelec, Mrs. Kure, Mr. & Mrs. Frank Ziberna, Mrs. Zorbz, Mrs. Frances Bresak, Mr. & Mrs. Zorc, Mr. & Mrs. John Zaletel, Mr. & Mrs. Anthony Pogorelc, Mr. & Mrs. Joseph Hribar, Mr. & Mrs. Jacob Logar, Mr. & Mrs. Anton Jakopun, Mr. & Mrs. Joseph Skrijanc, Mr. & Mrs. Frank Anzelc, Mr. & Mrs. J. Bucher.

Po 60c: Agnes Zakrajšek. — Po 50c: Antonija Udovič, Joe Kovach, F. U. Resek, Mrs. Pogorelc, Frank Tomazin, Mrs. Krištoff, Mary Plečnik, Frank Gradišek, Joe Zgonc, Frank Ivančič, John Kragel, Mrs. Machuras, Miss Johana Černe, F. Debevec, Agnes Ursich, Frank Tomažič, John Tomasich, Josip Yere, Mrs. L. Kos, Miss Olga Obreza, Martin Znidaršič, M. Vidrick, Mrs. Stremžar, Baraga Joseph, Jr., Vinko Pogačnik, Mrs. Ostang, Frances Tomazin, Leo Conrad, Florijan Telesanes, A. Mroski, G. Moreno, F. Skarpelini, Mrs. Duša, Mary Jug, Frank Serazin, Joe Skapin. — Po 45c: Anna Misley. — Po 40c: Mrs. Frlc.

ZUPNIJA SV. VIDA (Hrvaška) LORAIN, OHIO—

Po \$2: Louis Moguš. — Po \$1: Mr. & Mrs. Steve Ragič, Mr. & Mrs. Leo Lubanovič, Mr. & Mrs. Steve Kurjan, Mr. & Mrs. Nick Bahorič, Mr. & Mrs. Kasunic, Mr. & Mrs. John Feruncakovič, Mr. & Mrs. Martin Kobasič, Mr. & Mrs. John Dougan, Mr. & Mrs. Janko Vranic, Mr. & Mrs. Ana Stombol, Mr. & Mrs. Mike Moguš, Mr. & Mrs. Martin Klobasic, Mr. & Mrs. Stephen Fust, Mr. & Mrs. Rok Fundak, Mr. & Mrs. Louis Elieff, Mr. & Mrs. Ivan Karlovčan, Joe Katkic, Jr., Matt Vinski, Matešič Gaspar, Tom Lukešič.

Po 50c: Joe Rebock, Anton Kordas, Tom Branovič, John Galič, Matt Barletič, Joe Katkic, George Ulaković, Mike Profant, Joe Klasnic, Petar Kovačević, Kata Kurjak, M. G. Požega, Vincent Busser, Mary Matos, Mike Mezlak, Kati Mihalic, John Pribanic, Magda Furjančič, Kata Žiga, Anton Kimel, Vinko Golobič, Steve Matotek, Tomo Levak, Steve Vrbančič, Mrs. Metakovič, Leo Marks, Jr., Mrs. Frankovic, Mike Blažina, Ivan Ivašič, Ana Romek, Andrew Sogavar, Anton Lukešič, Steve Stimac, Ivan Graša.

Svota od 25c znaša \$7.95.

ZAHVALA NEWBURZANOM

S tem se želimo iskreno zahvaliti v prvi vrsti prečastitemu gospodu kanoniku Rt. Rev. J. J. Omanu, župniku fare sv. Lovrenca v Newburgu (Cleveland), O., ker nam

je dovolil, da smo smele pobirati prispevke za naš toliko potrebni samostan v Lemontu, Ill. Lepa mu hvala tudi zato, ker je toplo priporočal našo zadevo svojim nad vse požrtvovalnim faranom.

On, ki ne bo pustil niti kozarca hladne vode, katerega podamo bližnjemu neplačanega, naj z obrestmi vred povrne vso ljubezen, dobroto in naklonjenost, katero ste nama izkazovale tudi ve, častite sestre Dominikanke, vzgojiteljice in učiteljice newburške mladine.

Prisrčna hvala za vso gostoljubnost cenjenim družinam Lindičevi, Ponikvarjevi, Hogejevi, Trčkovi in še mnogim drugim, katerih imena smo že pozabile.

Prav lepa hvala tudi preblagi Mrs. Ana Gliha, naši zvesti spremljevalki, ki je žrtvovala svoj čas, delo in počitek, da nama je mogla biti v pomoč.

Hvala za vse usluge, katere so nam izkazale Mrs. Blatnik, Mrs. Lozar, Miss Vikica Hočevnar, Miss Lindič in Miss Vida Gliha.

Nadalje se zahvalimo tudi Mrs. Mauer, Mrs. Lindič, Mr. Frank in Louis Ponikvar, Mr. Ferfolia in Mr. Millerju, ker so naju vozili s svojimi avtomobili in nama pomagali priti do bolj oddaljenih Slovencev.

Me, sestre na gričku Assisi v Lemontu se bomo pa s hvalečnostjo spominjale v svojih molitvah vseh naših milih dobrotnikov v Newburgu, ker ste s svojo veliko požrtvovalnostjo pomagali tudi nam in to kljub temu, da imate velike stroške in vsakovrstne kolekte za svojo mogočno in prekrasno novo cerkev.

NEWBURGH, OHIO — ŽUPNIJA SV. LOVRENCA—

Po \$10: Rt. Rev. John J. Oman, Mr. & Mrs. John Hočevnar.

Po \$5: Louis Simončič, Mr. & Mrs. Louis Lindic, Neimenovana, Mr. & Mrs. Gabriel Rus, Mary Vidmar, Mrs. Planinšek, Mrs. Vidmar, Mrs. Jakic. — Po \$3: Miss Josephine Sadar, Mrs. Stokar. — Po \$2: Mr. & Mrs. John Turk, Gertruda Vrbančič, Mrs. Hrovat, Ignatius Perko, Mrs. Silbitzer, Mrs. Hočevnar, Mrs. Hoge, Mrs. Strekar, Mr. Meljač, Margaret Vičič, Mrs. Hočevnar, Mrs. Kostelic, Mrs. Lipoglavšek, Mrs. Vičič, Mrs. Kočevnar.

Po \$1.80: Mrs. Philips. — Po \$1.50: Uršula Ponikvar. — Po \$1.25: Mrs. Keren. — Po \$1.10: Škerl Terezija.

Po \$1: Mrs. Železnik, Mrs. Kocjančič, Mrs. Prhne, M. Kočevnar, Mrs. Slak, Mrs. Hribar, Mrs. Rupar, Mrs. Potokar, Mrs. Vrček, Mrs. Walter, Mrs. Gliha, Mr. & Mrs. John Mauer, Mr. & Mrs. John Zimmerman, Catherine Ovnik, Mrs. Turk, Mrs. Kovach, Mrs. Glavek, Mr. & Mrs. Stimetz, Mrs. Sadar, Miss Ana Rus, Alois Plakutnik, Mary Gliha, Apoolnija Kic, Mrs. Kuznik, Frank Godec, Teresa Yeric, Mary Cesar, Mary Pucelj, Mr. Kužnik, John Winter, Mary Perko, Mr. Perko, Frances Lekan, Neimenovana, Frances Skufca, Lawrence Suhadolnik, Teresa Cvelbar, Alojzija Srebrnak, Mrs. Pobuda, Mrs. Ovnik, Mrs. Papež, Frances Jernejčič, Mrs. Philips, Mrs. Lipnos, Mr. & Mrs. Agnes Vrček, Sr., Mr. & Mrs. Joe Ponikvar, Frank Filipović, Frank Mirtič, Alojzija Germ, Gertrude Cesek, Anton Adler, Joe Hočevnar, Mrs. Cercek, Mrs. Janežič, Mary Hočevnar, John Hočevnar, Mrs. Mišmaš, Mrs. Povuda, John Miklaučič, Mrs. Tratar, Mrs. Vrbančič, Mrs. Yane, Mrs. Mirtel, Štefka Mirtic, Mr. & Mrs. Kuznik, Mrs. Lukac, Frank Bože, George Gregorčič, Joseph Krall,

Margaret Mulh, Mrs. Brožič, Kristina Sraj, Rose Tomšič, Josephine Udovič, Joseph Korac, John Keglovič, Frances Lapan, Jacob Resnik, Frances Petrich, Mrs. Vadnar, Mrs. Jančar, Frank Kozal, Mrs. Trsinar, Mrs. Nose, Mrs. Dedek, Mrs. Thomas, Frank Blatnik, Mrs. Kenik, Mrs. Papež, Mrs. Kordan, Mrs. Rus, Frances Gliha, Mr. & Mrs. Gliha, Mrs. Možič, Louis Zagore, Mrs. Vrček, Mrs. Barle, Mr. Kenik, Mrs. Kmet, Jerica Streiner, Mr. Zupan, Mrs. Krall, Antonia Cesnik, Edward Hoge, Mrs. Vadnjak, Mrs. Borštnar, Mrs. Lindic, Frank Sever, Valentine Oblak, Mrs. Požar, John Zotler, Mrs. Prhne, Mrs. Stinčič, Mrs. Jennie Hrovat, Mrs. Unetic, Mr. Yemec, Mrs. Legan, Mr. Kalister, Dr. Volk, Mr. Lozar, Mrs. Hočevar, Alojzija Stopar, Mrs. Lupšina, Mrs. Sadar, Mr. Streiner, Mrs. Godec, Mr. Kuznik.

Po 78c: Mrs. Vidakovič. — Po 75c: Mrs. Perko, Mrs. Perko, Mrs. Kuznik.

Po 50c: Mrs. Sedlak, Mrs. Sirk, Mrs. Skerl, Mrs. Papež, Mrs. Debelak, Mrs. Godec, Adler, Mrs. Arko, Mrs. Vidmar, Mrs. Skerl, Mrs. Rodela, Mrs. Bradac, Mary Jeric, Tom Mervar, Mrs. Perko, Mrs. Kaplan, Angela Stržar, Viktorija Janežič, Mrs. Globokar, Mrs. Samarge, Mrs. Car, Martin Mirtel, Mrs. Horvatin, Mrs. Survinski, Mrs. Curk, Mary Streiner, Mrs. Kostelic, Frank Streiner, Mrs. Godec, Mrs. Papež, Mrs. Erjavec, Frank Adamic, Joseph Papež, Mrs. Vrček, Mrs. Tekavec, Franca Smrdel, Mrs. Perko, Mrs. Daničič, Ana Kastelic, Joe Tekaučič, Mrs. Skočaj, Mrs. Alexander, Mrs. Cvelbar, Mrs. Fabjančič, Zmarzly, Mrs. Sever, Louis Perhovec, Mrs. Železnik, Mrs. Skufca, Mrs. Misferko, Mrs. Novak, Mrs. Pečnik, Mrs. Joseph Jeric, Mrs. Bobnar, Mrs. Stemberger, Mrs. Zala, Mrs. Orehovec, Mrs. Lavrenčič, Mrs. Hribar, Mrs. Hočevar, Mrs. Legan, Mrs. Kodek, Mrs. Vrček, Mrs. Kreševič, Mrs. Gustinčič, Mrs. Gričar, Mrs. Novak, Vencel Tekaučič, Joseph Smrekar, Frank Novak, Ana Lekan, Frank Ferfolia, Joe Hrovat, Mrs. Culkar, Blanche Miklaučič, Vincent Gnidica, Jenny Gnidica, Mary Sadar, Joseph Jerič, Agnes Žagar, Rose Pobega, Rose Perko, Andrew Blatnik, Mrs. F. Fondran, Mary Simičič, Mrs. Skufca, Mary Pečnik, Mary Fabjancek, Mrs. Zabukovec, Mary Perhne, Mrs. Plute, Mrs. Ponikvar, Mrs. Simončič, Keglovic Angela, Mrs. Juh, Mrs. Travnik, Anton Turk, Mrs. Hudak, Mrs. Šuštaršič, Mrs. Barle, Mrs. Ušak, Ana Zaletel.

Po 45c: Prijatelj. — Po 40c: Mrs. Suster, Mrs. Cracker, Mrs. Matko, Mrs. Rolich. — Po 35c: Mrs. Gross, Mrs. Tomažič, Neimenovana, Mrs. Bradac, Mrs. Volčanšek, Mrs. Susteršič. — Po 30c: Mrs. Okoren, Mrs. Kotar, John Vene, Rudolf Novak, Mrs. Fortuna. — Svota od 25c in manj znaša \$25.35.

Mrs. Mary Jancer, La Salle, Ill., je darovala krasno doma narejeno odejo. Bog plačaj. Mrs. Catherine Penica je nabrala \$10 od sledečih: Mrs. M. Gusich, Miss Josephine Petek, Mr. Den Golash, Mrs. Mary Baulah, Mrs. C. Lozo, Mrs. I. C. Pospy Lola. — Po 50c: Mrs. J. Popovich, Miss Margaret Sharko, Mrs. M. Merhar, Mrs. Caroline Petek, Mrs. E. Stimac. — Po 25c: Mrs. Frances Krivec. — Po 35c: Mrs. Frank Cebull, Mrs. Pete Rusky. — Po \$1 in sama dodala \$3.40.

Drugi darovalci pridejo na vrsto prihodnjč.

POPRAVE: Društvo sv. Ane, Waukegan \$5; Slovenska ženska Zveza v Virginiji \$2; Slovenska ženska Zveza, Greaney, Minn. \$5.

Mrs. Frank Mivsek. — Po \$5: Mrs. Josephine Lindich. — Po \$1: Mrs. Theresa Lindich, Mrs. Frances Marolt, Mrs. Anton Christopher.

Barberton, Ohio—Po \$1: Mr. & Mrs. Henry Zeigler.

Collinwood, Ohio—Po \$1: Frances Brodnik.

Euclid, Ohio—Po \$5: Mrs. Frances Kraus.

Detroit, Mich.—Po \$25: Mrs. Frances Prelog.

Joliet, Ill.—Po \$25: Društvo sv. Družine.

La Salle, Ill.—Po \$1: Agata Nijak.

Fredonia, Kans.—Po \$65: Družina Frank Bambich.

Richmondville, N. Y.—Po \$5: Mrs. Joseph Radesh.

St. Louis, Mo.—Po \$3: John Miheleic.

Geneva, Ohio—Po \$1.50: A. Kummel. — Po \$1: Mrs. Max Pevec, Mrs. Novak.

East Moline, Ohio—Po \$2: Mr. Jacob Butcher.

Chicago, Ill.—Po \$50: Materno Društvo. — Po \$30: Mrs. Omerzel. — Po \$5: Mike Trinko, Mrs. Sophie Gula, Mr. & Mrs. Andrew Muha. — Po \$3: Mr. & Mrs. Joseph Oblak. — Po \$1: Mrs. Grill, Mr. and Mrs. Matt Grill. — Po \$15: Local Construction Co. — Po \$10: Heating and Plumbing Co.

So. Chicago, Ill.—Po \$10: Ivka Požanin. — Po \$2: Mr. & Mrs. Frank Vidmar, Mary and Anna Boncha.

Sheboygan, Wis.—Po \$10: Rev. Rudolph Potochnik, Mr. & Mrs. Prislant (Marie), Mr. & Mrs. Francic. — Po \$5: Shircel Family, Mr. & Mrs. Joseph Golichnik, Mr. & Mrs. Joseph Melave, Mr. & Mrs. Jack Barbuch, Mrs. Matilda Skrinar, Mr. & Mrs. John Udovich, družina Šircel — Po 50c: Antonia Tegel, Frank Shek, Victor Turk, Leo Milostnik, Anthony Brulla, Frank Horžen Jr., John Kotnick, Cyril Cvetan, Frank Saje, John Golobich, Wilma Rakun, Frank Shuster, Frances Repenshek, Louis Jakel, Anton Vranich, Steve Germaine, Martin Znidarsich, Valentine Skrube, Ludwig Repenshek, Joe Kakez Jr., Stanley Kakez, Irene Zywicke, Jerry Erzen, Anton Grabnar, Henry Knaus, Hedwig Stubler, Mrs. Hlaban, Frances Čebasek, Mary Napatnick, Melvin Jaschinski, Henry Leffin, Anton Zupancich, Mary Povsha, Joe Zore, Frank Kolenc, Vinko Biskovic, Ludwig Shek, Julia Grobelnick, Geo Aldakauskas, Louis Melanz, Frances Simenz, Mary Vanic, Mike Pavel, Frank Glazar, Frank Korošec, Rozalija Viš, Joe Butala, Frances Godez, Frank Plesetz, Albin Fale, J. Adelich, Frank Zlodi, Antoni...a Pechnik, Mr. Jenko, Valentin Breznik, Magdalena Kovacich, Mrs. Brown, Anton Leskovec, Robert Hoffman, Valat Papež, Joe Fale, Mrs. Zagozen, Mrs. Fischer, Christina Ribich, Dorothy Planinshek, Boyanc, Frank Kaker, Mrs. Bitschkus, Debeve Family. — Po 75c: Frank Jenko. — Po 72c: Anton Smerke.

Bolder, Wyo.—Po \$1: Mrs. Jedert Bertoneclj.

Tower, Minn.—Po \$1: Mr. & Mrs. John Stefanich.

Cicero, Ill.—Po \$3: Mrs. Mary Markovich.

Cleveland, Ohio—Po \$10: Mrs. Mary Roitz, Mr. & Virginia, Minn.—Po \$1: Mrs. John Tomazin.

Eveleth, Minn.—Po \$5: S. S. Cyril and Methodius Society.

Ely, Minn.—Po \$1: Mr. Joseph Sever.

Kansas City, Kans.—Po \$5: Rev. A. Podgoršek.

Grand Rapids, Mich.—Po \$3: Rev. Sheringer.

Lemont, Ill.—Po \$25: Mač M. Buozkieroicz. — Po \$5: Dr. Craig.

Od drugod: — Po \$10: Mrs. Mary Useničnik. — Po \$1: Sylvia Stojkovic, Julia Korek.

Milwaukee, Wis.—Po \$10: John Plaus. — Po \$5: John Vidergar. — Po \$2: Angela Pipan.

East Chicago—Po \$5: Mary Stiglic. — Po \$1: Catherine Mecich, Frances Stiglic.

Po \$5: Mr. & Mrs. Knaus, Mr. & Mrs. Blaž Hlade, Mr. & Mrs. Mike Ortar, Mr. Anthony Stiglitz Jr., Mr. & Mrs. Leo Bersch, Mr. & Mrs. Cigalle, Mr. & Mrs. Lous Udovich.

Po \$4: Mr. & Mrs. Joe Markelz, Mr. Matt Zaveršnik.

Po \$3: Mr. Joe Adelich, Mr. & Mrs. Frank Bowhan, Mr. Joe Gerend, Mr. Joe Barbuch, Mr. & Mrs. Peter Droll, Mrs. Alojzija Meshnig, Neimenovan.

Po \$2: Mr. & Mrs. Anton Stiglitz Sr., Mr. & Mrs. John Savinšek, Amalia Zunter, Mrs. Mary Kalan, Joe Brulla, Mr. Frank Remshak, Mr. Karol Klamer, Mrs. Wesis, John Karsnik, John Golob, John Hlade, Joe Remša, Jeronim Cvetlin, Mr. Kalan, Frank Repenshek, Felix Erlah, Anton Ribich, Frank Gorenc, John Požun, Rudolph Marinshek, Frances Bencic, Vide Kamnikar, Frank Falle.

Po \$1: Mrs. Rosenstein, Mrs. Krolnik, Matt Krainz, John Cerpich, Victor Kolar, Joseph Yeraj, Antonia Požun, John Kovacic, John Kocjan, Konrad Franzen, Anton Stubler, John Grunske, Joe Francic, John Veršaj, Suscha Family, Leo Zorko, Frank Rebolt, John Miklich, Thomas Dems, Anna Stempihar, Frank Ribich, Mrs. Sabatich, Berce Family, Frank Ribich, Anton Melavec, Victor Klanchar, John Plesetz, Joseph Govek, John Cerpich, Frank Jelovnik, Max Koren, Louis Borsechnik, Joseph Zupaneich, August Stempihar, Mary Fludernik, Miss Mary Suša, Ludwig Suscha, Philip Hirsch, Konš. Mliner, Frank Jankovich, Louis Repenshek, John Udovich, John Veršaj, Miss Frances Sabatich, Frances Modiz, Joe Derenshin, Ludwig Rakun, Joe Moditz, Roman Majcen, Mary Urabec, Theodore Mueller, Joe Brickner, Joe Savershnik, Charles, Martin, Minne Zuwicke, Joe Kakez Sr., Joe Rugar, Joe Udovich, John Ocvrik, Joe Veršaj, Tony Markelz, John Suscha Jr., Frank Slebir, Martin Schmidt, Frank Gruden, Anna Brezochnik, Peter Ognacevich, Joe Germ, Joe Robek, Julie Menhardt, Stanley Brulla, Mary Rakun, Mr. Pfister, Leo Majcen, Andrew Kobal.

Po \$1.50: Joe Dragan, Tillie Chuck, Joe Suscha, Joe Strojinc, Antoinette Geidel, Tony Tagel, Mollie Udovich, F. A. Koren Jr., George Batt, Anna Kitmueller, John Starich, John Suscha, Mrs. Zore, Anton Rakun, Mary Erzen, Kushman Frank, John Brussok, Tom Perekovic, Daniel Perekovic, Mr. Andrew Sabatich, Frank Udovich, Fred Kober, Mrs. Mike Sačer, Florian Slapnik Sr., Vincent Kotnick, Cyril Kovacic, Frank Godec, Max Repenshek, Louis Babish, Herman Udobich, Jennie Radovan, Fred Melavz, John Podržaj, Joe Metelko, Joseph Demsar, Anton Bastel, John Baboshek, Petre Carek, John Perhne, Tony Rosenstein, Doniella Hlade, Karol Brgoch, Anton Smrke, Joe Finst, Frank Zavrl, John Fedran, Florian Slapnik Jr., John Jakovec, Steve Kaker, Louis Kastelic, John Bregar, Victor Azukas, Frank Repenshek Jr., Anna Shuster, Steve Radovan, Carl Mohar, Frank Zor, Frances Maler, Joe Hocevar, Miss Antoinette Demšar, Joseph Kovach, John Mervar, Mary Kopina, Frank Selko

Jr., Retel Antonia, Olga Hlade, John Smolich, Emil Chuck, Frank Ribich, Joe Golichnik Jr., Frank Ropo, družina Bogolin, Dr. Gichdorf, Nick Schutte, A. I. Lamb, George Koler, John Grandlich Jr., Joe Gergisch, John Videnshek, Arthur Hochevar, Mrs. Meta Erzen, Mike Fale, August Steinbreicher, Marie Falle, Mary Sebanz, Harry Bermin, Matt Koler, Steve Chvarack, Mary Zore, Anna Gergisch, John Gergisch.

Po 75c: Anna L. Chvarack, Rok Juricek.

Po 50c: Mary Rezel, Joe Maticich, J. Planinshek, John Champa, Feix Bitchkus, Anton Fortuna, Anna Bukovec, Rose Slebir, Frank Jerale, Mary Margole, Anton Pekol, Anna Bregal, John Pelko, Elsie Bregar, Joe Bregar, Matt Muzenic, Joe Tevž, Paul Plause, Martin Yeknovich, Mike Sedmak, Frances Blazincich, Josephine Prishnad, Charles Starich, Rudolph Prohaska, Johanna Gorenc, Mrs. Gregorich, Ruth Gregorich, Clem Mauthey, Angeline Rommelfaenger, Mr. Grandlich, John Virant, Mary Virant.

Steelton, Pa. — Po \$2: Penna. Milk Product Co.

Gary, Ind.—Po \$10: Rev. Venceslav Ardas.

Naši dragi rojaki, Slovenci v Minnesoti, zaslužijo vo pohvalo, ker so se izkazali tako darežljivi ob priliki, ko so jih obiskale naše sestre po njihovih nasebinah. Velika je bila njihova žrtev, ker so nam vkljub malim dohodkom odstopili precejšnji del za naš novi samostan. Z molitvijo jim bomo skušale vračati njihovo požrtvovalnost, ki bo sledila še ko bo marsikaterega našega rojaka in dobrotnika krila že hladna zemlja. Njegovi domači ga bodo morda že pozabili. a v našem samostanu mu bomo v molitvi še želele vse dobro na tem in večno blaženost na onem svetu.

Prav posebno pa se še zahvaljujejo sledečim družinam, ker so jim dali prenočišče, kazali pot in jih vozili okrog:

Mrs. Matt. Dolenc, Mr. & Mrs. Zakrajšek, Mrs. Anthony Rozinka, Mrs. Angela Pregled, Mrs. Anthony Lopp, Mr. Matt. Erchul, družini Papež, Mrs. Ignac Zamernik in družini Joe Zaic.

Bog jih živi in tisočkrat poplačaj!

Imena naših dobrotnikov po Minnesoti so sledeča in kar je darovano manj kot 50c ni zapisano tukaj, pač pa samo pred Bogom, ker nam primankuje prostora.

—**New Duluth**—Po \$3: Rev. John Šolar.

Po \$2: Mike Spehar, Mary Blatnik.

Po \$1: Alexander Smolnikar, John Ivanc, Joseph Skender, John Zorichek, George Spehar, Mrs. Zalar, Mrs. Frank Kerže, John Vesel, Richard Puhl, John Laron, Mrs. Marshalek, Frank Vesel, M. R. W. Baker, Andrew Zilko, George Stelinovich, Nick Golich, George Somen, Nick Boravac, Anton Blatnik, Peter Ceskic, Matt Preslen, Thomas Subic, Fred Tasky, Lucille Rukavina, Mrs. J. Jaksha, Mrs. Helen Carofalo, Jacob Brulla, J. Schweiger, Jos. M. Kochevar Jr., Mrs. J. Ujdur, Mr. & Mrs. Miskulin, Mrs. Fabjan, Karich, Louise Nisen, Mrs. Martin Heskki, Mrs. Hinnenkamp, Ivan Salgy, M. Mihich, Frances Strle, Mrs. Max Strle, Margith Gondek, Thomas Koss, Al. D. Toffal, Anne Lampe, Mrs. Frank Krall, Lucille Larson, Edward D. Stebley, John Fresl, John Boben, Filipina Dolencac.

Po 71c: Mrs. Anna Reindl.

Po 50c: Mary Gregorich, Sophia Rubin, Peter Chenet, Joseph Vaydich, Fred Dail, Mary Ruzich, Ira Koski, John Sterle, Andrew Soltic, Steve Maurer, Joseph Danko, Joseph Zila, Frank Podgorsek, Matt Belsich, Harold Wold, Mrs. C. Fagon, Steve Karich, Milka Gaic, Mrs. Mrak, Mr. J. Cochran, Mrs. Grenevich, Mary Rot, Mrs. Stacelski, Peter Katuski, Mr. Alex. Smolnikar, Mrs. F. A. Ruby, Mrs. Joseph Mrak, John Novak, Mrs. Anthony Blatnik, Mrs. Nick Mrak, Basil Peterangelo, Mr. & Mrs. Lawrence Roberts, Mrs. N. Buddimer, M. E. Matson, O. J. Picconetti, Mrs. Anna Srdar.

Biwabik in Aurora—Po \$5: Mr. Matt R. Tometz, Mrs. Globokar. — Po \$4: John Virant. — Po \$2: Margaret Sever.

Po \$1 so dali: Frances Serek, Louis Delak, Steblajs, Pavla Topolka, Edward Paulisich, Frank Shustar, J. F. Gillach, John Bradach, John Tomer, Matt Dolinshek, Mary Smolich, Anna Hodnik, Mrs. Howard, G. Bayer, Mrs. Louis Servatka, Mrs. J. Rolunson, Mr. & Mrs. Zalar, Joe Berletich, Murphy McKinley, Mr. John Stark, Mrs. Rudolph Smolich, Mrs. Damiano. — Po 75c: Mr. Jos. Trošt.

Po 50c: L. Janezuh, Johanna Sošterič, Matt Železnikar, John Jager Jr., Mike Potochnik, Mrs. Shain, Joseph Kulazevicz, Nick Riley, Dam Kulaszaricz, Ignac Miklavčič, Joe Erchul, Frnak Boje, Mary Miklavcich, John Kmet, Roza Gorjanc, Agnes Zager, John Plwell, E. Rofmeañ, Chas. Carlson, Robetr Junsola, Anna Filipcic, Mrs. Anna River, Mr. Ludvik S. Millas Sr., Mrs. Angeline Anzele, Mrs. Mike Smith, Mrs. Joe Colangelo, Mrs. Francis Kulazewicz, Mr. Peter Lean, T. A. Cratty, Sam Defazio, Mrs. Ed. Eno, Mrs. Joseph Hogan, Mrs. A. W. Mestnik, L. J. Milos, Mrs. Joe Croteau, Ed Zallar, Matt R. Tometz, Mrs. Evgenija Ragrunco, Jerome Križaj, Mrs. Mary Kastelec, Theresa Gillach, Anne Gillach, Mary Gillach, Mary Heppler, John Lestic, J. P. Ahlin, Mr. John Lautigar, Josephine Jamnik, Charles Rothman, Frank Sustarich, Mrs. Frank Opella, Mrs. E. A. Sandberg, Henry Punlisich, Frank Schweiger.

Gilbert—Po \$3: Frances Marolt. — Po \$2: Rev. Schwegler, Mr. Tony Lopp, Mrs. Anthony Lopp, Mary Peternel, Mrs. Hegler, John Faith, Frank Uučer, Mrs. Frank Fušar.

Po \$1: Angela Pregled, Frank Koželj, Mrs. P. J. Nolan, Margaret Haufman, Mrs. Barbara Spenko, Mrs. Joe Potochnik, Mrs. Mary Vucinovcic, Marija Bambeic, Helena Maren, Mrs. Frank Ambrosh, Mr. Joe Korošec and Family, Mr. Charles Stupca, John Juhant, Mrs. John Philipich. — Po 75c: Frank Gruden.

Po 50c: John Dresher, Tony Alesetz, John Francel, Michael Sterk, Mr. Anton Urh, Mr. Joe Mohar Sr., Mary Ribvoich, Mark Lucich, Mary Borovčan, Mary Grebenc, Joe Babich, Anton Rahtel, John Ocepek, Joseph Jaklich, John Stebe, Joe Cristiano, Joe Tonko, Louis Fajola, Nick Flesha, Uno Kinda, Mike Kopiarvich, Vinko Nekic, Peter Vaillant, John Torresoni, Katie Simonovich, Mike Strniški, Mary Pevec, Frank Indihar, Martin Božič, John Stebe.

Eveleth—Po \$5: John Kaushek, Andrew and Frances Kvaternik, Mrs. Mary Brince. — Po \$4: Mrs. Zakrajšek. — Po \$3: Frank & Katarina Škul.

Po \$2: Louis Postudenšek, Anthony Strilikar, Joseph Okoren, Mrs. Frank Petrovcich, Mr. Joe Intihar, Mr.

Jack Modec, Mr. & Mrs. Luke Kržišnik, Mrs. Anton Udovich \$1.50.

Po \$1: Mrs. Anna Govze, Mrs. Jacob Petrich, Mary Perušek, Mrs. Terezija Jurencich, John Klemencich, Mrs. Frank Intihar, Mrs. Frank Čož, Mr. Valentine Oselnik, Mr. John Debelak, Mrs. John Habyan, Mr. Joe Droblich, Mrs. Antonija Nemgar, Mr. & Mrs. John Kochevar, Mrs. Mary Peternel, Mrs. Pavlina Hilar, Mrs. Matilda Jagunich, Mrs. Louis Leser, Mrs. Mary Lušin, Mrs. Mary Rupert, Mrs. John Repar, Mrs. M. F. Leplysky, Mr. John Kuzma, Mrs. Anton Macel, Mrs. Marcus Brince, Mrs. Barbara Miroslavich, Mrs. John Vohovnik, Mr. Andrew Kuceler, Mrs. Louis Peterlin, Mr. John Skubic, Mr. Jetty Perme, Jack Platner, Mrs. Ignac Karisny, Mrs. Margaret Ravnikar, Mr. and Mrs. John Poznik, Anton Russ, Josephine Petek, Barbara Strohan, Mary Primosich, Nick Thomas, Lawrence Slebrul, Joe Steboj, H. J. Reifel, Anthony Rozinka, Jule Miroslavich, Anton Fritz, Alojzij Virant, Gerald Moriantz, Max Volkanshek, John Pogachnik, Katerina Savar, Anna Malovich, Matt Dolenc, Mary Sader, Katerina Tomsic, Frank Fink, Matt Tomac, Dr. L. W. Kuhar, Charles Gerchman, Mary Oven, Frances Jurjovic, Louis Lušin, Dr. Hochevar, Anna Mrkanin, Rose Jerome, Anton Oven, Tony Gradišar.

Po 50c so dali: John Pleše, Rose Požega, J. H. Sterbentz, Anthony Debevec Jr., John Capek, Mike Kovačević, George Begch, Joe Skofich, Frank Rakovich, Lucija Shute, Anton Rene, John Skof, Frank Primosich, John Intihar, Rudolph Matia, Martin Lustig, Johanna Zadinkar, Mrs. Erklavec, Marko Musich, Uršula Klobuchar, John Osterman, Louis Postudenšek, Rose Martinič, Jack Longer, Agnes Gerschman, John Pribonich, Joe Dolenc, Blanche Nelson, Frank Malec, Mary Ivančič, Angela U. Srša, Peter Stampfel, Anton Nemanich, John Skrinar, Thomas Cut, Martin Flom, Martin Jurjevich, Frank Jakše, Mary Kozar, Charles Gornik, Frank Droblich, Louis Putzel, R. Poznanovich, Leone Mastersein, John Zaic, John oKtnik, Anton Klun, John Muhich, Mary Korošec, Martin Shukle Jr., Mary Ulasich, Steve Radakovich, Frank Klun, John Laurich, Mrs. Joe Sulentic, Mrs. Peter Mowrin, Mr. John Molan, Mrs. John Stibel, Mrs. Mary Černe, John Jarantini, Mrs. Rudolph Horwath, Mrs. Anton Mubi, Mrs. Frank Mikulich, Mrs. Mary Gornik, Mrs. Louis Hribar, Mrs. Catherine Draškovich, Mrs. Mary Šute, Mrs. Frank Svetlin, Mrs. John Chad, Mrs. Fattore, Mrs. Jack Butina, Catherine Tomicich, R. J. Stein, J. Marin, Jacksons Bar, Dominik Putrantoni, Anton Lessar, Mr. Frank Peternil, Mrs. Mike Modic, Mrs. Frank Kavčič, Mrs. Joe Kaminikar, John Fischer, Frank Platnar, Mr. Joe Starc, Mr. Anton Choš, Mrs. Frances Champa, John Nartnek, John Fisher, Mrs. Anna Starkovich, Mary Sprohar, Dante Paciait, Robert P. Lucey, Mrs. Joe Petrich, Mrs. Anna Capen, Mary Kramer, Frank Badanjak, Margaret Karpen, Mrs. Michael Zlimen, Mrs. Sam McDonald, Mrs. Sam Markovich, Mrs. A. Masucci, Mrs. George Dujmovich, Mr. Joe Korcler, Mrs. Anton Kastelec, Mrs. James Wildi.

Virginia—Po \$10 Slovensko Materno Društvo, John Hochevar. — Po \$5: John Šneler. — Po \$2: John Flek, Badovinac G., J. J. Teosck, George Buhael, Mrs. Joe Matkovich \$1.50.

Po \$1: Mrs. Josephine Matko, S. Pepelinjak, Pauline

Kochensky, F. P. Kiink, Louis Beiaj, Marko Sterbentz, Marun Stukel, Marie Flek, John Matko, I. M. Stopnik, Josephine Vreničar, Rose Prijanovich, Joe Matkovich, Johanna Sterle, Frank Sterle, Rose Novak, Rose Tisel, Frank Visovatti, Jos Simcih, Walter Aluni, Stanley Las-kovsky, Mary Mokovich, Anna Plut, Tony Župančič.

Po 50c: Mrs. Catherine Ivančič, Marguerite Snell, Olter Olivanti, Mrs. Devish, Mrs. Matt Jakše, Mrs. Jerome Pershing, Mrs. Marie Rosman, Louis Janich, Mr. M. Rudman, Mrs. Joe Lupich, Mrs. Peter Krposich, Mrs. Frances Antončič, Josephine Debeljak, Anna Malenshek, Mary Krepps, Matt Tuačer, Filip Lopp, Helen Prijanovich.

Tower in Soudan—Po \$5: Frances Gornik, John Zobeec Sr., Mrs. Terezija Rus. — Po \$3: John Zobeec Jr., Frank Schweiger. — Po \$2: Anthony Japel, Gornik Bros., Mrs. Joseph Erchul, Mr. John Cvetan, Mr. Anton Podražaj.

Po \$1: Jožef Znidaršič, Mrs. Tom Urcher, Mrs. Rose Grahek, Mrs. Matt Bajuk, M. L. Stepan, Mrs. Jack Zollar, Anton Stefanich, Vernilion Cafe, Jos. Japel, John Pear-sni, M. Skala, Bene R. Perdne, Joe Myer, L. Nobert, L. Stefanich.

Po 50c so dali: William Lilja, Mrs. Joe Mesojedec, Mrs. Angela Stepan, Mrs. Mary Težak, Mrs. Mary Klun, Mrs. Tom Urcher, Mrs. Annie Zobitz, Mr. John Murn, Mrs. John Peyla, Mrs. Frank Muren, Mrs. Mary Micklech, Mrs. Barbara Bajuk, Steve Ahcin, Peter Spolar, Anna Pecha, John Japer, Mary Vajda, John Vesel, Anna Mu-sich, Mary Pahole, Mrs. Mary Gornik, Frank Russ, Mrs. Frank Brula, Joe Jermatic, Lloyd Nobert.

Ely—Po \$20: Mrs. Amalia Veranth. — Po \$5: Ma-ry Plut, John Otrin. — Po \$4: Mrs. Frank Zvašnik. — Po \$3: Matt Vertin, Mrs. Margaret Agnich. — Po \$2: Steve Kobili, John Skubic, Mike Papesh, Peter Svetich, Johanna Božič, Mrs. John Logar, Mr. & Mrs. Frank Tom-sich Sr., Mrs. Marg. Colarcih, Louis Prijatelj.

Po \$1: Mr. George Urmash, Mr. Anton Stupnik, Mr. Jos. J. Peshel, Mr. & Mrs. J. Tomsich, Mr. Peter Jerich, Mr. John Kapš, Mrs. Charles Stall, Grahek Bros., Dr. R. J. Kolar, Jos. Kovach, Mrs. Mary Sasek, John Cherpč, Ana-na Butarec, Mrs. Marija Grahek, Joseph Chrek, Matt Grahek, Anton Slogar, The Ely Shopper, L. C. Steinber, John Koschak Jr., Joe Komatar, Jim Bousha, C. Fartier, Mrs. Joe Sever, Anthony Murgol, Matt Tomljanovich, John Jurisich, Andrew Kavisto, James A. Ryan, Frank Tomsich, John Kalan, Tony Kuzma, George Muhovic, An-gela Marinshek, Frnak Golob, Angela Vertin, Katarina Žlogar, Rose Korall, John Stukel, Matt Grahejk, Frank Skalec, Frank Piček, Mickie Macher Jr., Fred P. Aslin, Frank Benko, Mary Slobodnik, Uršula Pešel, Anna Pu-šanec, Mary Polajner, John Lozar, Joseph Schlitz, John Galin, Joe Janezic, John Vidmar, George Skubi, Katerina M. Kapesch, Frances Košček, Mary Presern, Steve Bano-vac, Gurt Janson, Dolly Jenko, Joe Klun Jr., Jakob Gra-hek, Tony Lozar, John Meše, John Zaverl, John Gnidica.

Po 75c: Elizabeth Mertel, Mrs. Angela Pajda, Mrs. Drvlet, Mr. John Kaucic.

Po 50c: Frank Fugina, Frank Mauser, Peter Kordiš, Mike Paun, John Chelesnik, Alojzija Delak, Frank Jasper, John Petek, Mike Likac, Barbara Sikoinja, Mary Smo-lich, Frank Schustar, Frank Seme, Anna Nasen, John

Mehle, Louis Bregant, Joe Zalar, Andrew Lenic, Paul So-be, Mary Jerich, Joe Kolenc, Mrs. Nell Odgers, Jakob Če-pelnik, Frank Perušek, Frank Štukle, Frank Palčér, Frank Lavrci, Theresa Oberstar, Joseph Klun, Johanna Teiič, Anna Bacher, Frank Palčér, Frank Luka, John Kočevar, Anna Krničar, Mrs. Mantel, Joe Sebsikar, Vic-tor Krivinen, Joe Garni, Gertrude Vertnik, Louis Skr-janc, Anna Majerle, John Marinšek, John Kovač, Fred Skubi, Frank Ošaben, N. Prijatelj, Anton Stefanič, Joe K. Novak, Jack Mulek, Frank Pershel, Joe Omza, Frank Sober, Frank Mustin, Barbara Rozman, Helen Soslaff, John Kramer, Zgonc, Frank Prosen, Cath. Golobcih, Frances Barich, John Korošec, Mrs. Jennie Skrjanc, Louis Lustik, Joe Gacnik, John Omza, George Sneller, Miss Margaret Hutter, Mike Marinas, Peter Burns, August Timsi, Mrs. Peter Krze, Frank Kaplan, Mr. Frank Svigel, Johanna Mrkun, Simon Zupin, Mr. John Sajovic, Mrs. John Črnivec, Mrs. Matt Boldin, Mrs. Barbara Grzin.

Po \$1.50: Margaret Hutar.

Po \$3: Mrs. Joe Bradach.

Po \$2: Mr. J. Carey, O. E. Snyker, M. D., John Zu-pancich, Mrs. Mary Močnik, Mrs. Mary Mrak, Mrs. The-resa Klun.

Po \$1.50: Mary Mesich, Mr. Anotn Plut.

Po \$1: Albina Kochevar, A. J. Thomas, Joe Stonich, F. B. James, J. P. Frahek, Ray Hoefler, Mrs. John La-muth, Mrs. Margaret Tome, Mrs. Florian Shuster, Mrs. Catherine Strucelj, Louis Ravnikar, Mrs. Rose Cherni-vetz, Frances Zupce, Mrs. Mary Krnjc, Mrs. Louise Fu-lajner, Mrs. Mary Dijak, Robes Meats & Groceries, Mrs. Peter T. Kalcich, J. C. Kochevar, Mrs. Jos. Gerzin, Mrs. Joe Janezich, Mrs. John Bovit Sr., Mr. R. M. Baker.

Po 50c so dali: Mr. George Peternel, Miss Jennie Prijatelj, Mrs. John Koschak, Mrs. F. Schweiger, Frank Zavrl, Mrs. Mary Skrjanc, Mrs. Frances Sterbenk, Mrs. John Pucelj, Mrs. Matt Dijak, Mr. Vincent Košček, Mrs. Mary Skrjanc, Mrs. Gert. Golob, Miss Sophie Kuhar, E. Veranth, Mrs. Anna Pluth, Mrs. Jennie Likar, Mrs. Frank Perušek, Mrs. Hanna Reberson, Mrs. Mary Prijaetlj, Mrs. Simon Marolt, Mrs. Frank Hren, Mrs. Frank Kerntz, Mrs. Mary Perušek, Mr. Malovascih, Mrs. Johanna Šega, Mrs. Victor Maki, Mrs. John Švab, Agnes šačič, Mrs. Robert Nicholas, Joe Boullier, Mrs. Angela Dijak, Mrs. Louis Di-jak, E. Bernard, Mrs. Frances Hochevar, Mrs. Anton Ho-chevar, Mrs. Louis Hochevar, Rudy Stukel, Mrs. John Dropp, Mrs. Johanna Marolt, Mrs. John Turk, Mrs. Mar-ko Briški, Mrs. Bernard Prebil, Mrs. Frank Berlan, Mrs. Frances Vidmar, Matt Gustin, Mrs. Nelson.

Chisholm—Po \$5: Mr. John Schweiger, Ignatz Za-mernik, Angela Mlaker, Mrs. Mary Knaus. — Po \$2: Gre-gor Roic, Mrs. R. Maturi, Mrs. Mary Mlakar \$1.50.

Po \$1 so dali: Joe & Mary Virant, Thomas Anzelc, Frank Tekzuc, Joe Petric, Frank Gouše, Frances Bečaj, Joe Gazvoda, Mary & John Levstik, Tony Bavic, Mary Knovs, Mary Gaudi, Louis Gaudi, Mrs. Louis Lemson, Frank Okorn, John Kober, Anton Farac, Lawrence Stei-niger, Joe Božič, Ac. Borgeson, Mary Kordiš, G. Maturi, Frances Ruašer, Mrs. Prušer, Mrs. Cauoll, Mrs. Mary Matun, Peter Popovic, Jessie B. Chause, John Spenko, Frank Siepler, C. C. Stolces, Mary Mehle, Genevieve Str-le, Frank Gouze, Margaret Kordiš, Anton Janezic, W. L. Miller, Ray Gram, John Oberstar, Louis Bačnik, Marko

Marolt, John M. Kuss, Mrs. Valentine Kvocher, Mr. John Arko, Mrs. John Kerzie, Mrs. Rose First, Mrs. Janez Mramor, Frank Bovec 75c.

Po 50c so dali: Angeline Marolt, Joe Zadovnik, John Križmanič, Dominica Cipolline, John Mestik, Max. A. Nornbug, Matt Vesoe, Tony Pakis, Andrew Martinčič, Margaret Kochevar, Frances Novak, Mary Tul, Louis Oberstar, John Oberstar, Martin Jemec, Mary Podlipnik, Mrs. Louis Marolt, Leonard Strauss, Minn. Markets, B. D. Spector, John Nelz, Frank Scheringer, Frank Cvar, Cecelia Bukovina, Josephine Mosca, Mrs. Carls. Mosca, John Blatnik, Joe Dolinar, Joe Jubanic, Mes. C. L. Brank, J. Ceani, Peter Banen, D. Tupac, Anton Alada, Mary Postoslomšek, Andrew Cox, Anton Klodinski, Mrs. Molly Hren, Mrs. Louise Regis, Antonia Silvestri, Mike Bobich, Matt Radosevič, Frank Lončar, Mrs. A. Logefeil, Angeline Jankovich, Gregor Pečovnik, Peter Sajevec, Berta Robnik, John Podbregar, Rudolph Robnik, Frank Petrovich, Ana Zganc, Anton Rebrovich, Mr. Andrew Večari, Ignatz Hiti, John Scheringer, Mrs. P. Cojpolja, Frank Ruparich, Frances Dolhar, John Baša, Louis Repesh, John Strle, Louis Novak, Mary Klančnik, John Lega, Paul Prebil, John Dolinar, Frances Krajnik, Angela Ognanovich, John Kochevar, Mrs. A. J. Sullivan, Ludwig Zuzek, Frank Benchina, Frances Fink, Mrs. John Belantich, Rose Kotula, Mrs. Joe Dešlič, Mrs. John Ambrozich, Mrs. Jennie Kochevar, Mrs. Louise Ambrozich, Mrs. Frances Sušak, Mrs. Martha Marinkovich, Mrs. J. Bukovich, Mrs.

Mary Sterl, Mrs. Mary Susnik, Mrs. Tony Jerome, Mrs. Frank Tihurzi, Mrs. John Sarto, Sam Petrovich, Mrs. Mary Bradach.

Hibbing—Po \$5: N. Zajc, John Kozina. — Po \$3: John Strojan. — Po \$2: George Jurik. — Po \$1.50: Peter Majerle.

Po \$1: Mary Perušek, Mary Petric, Andrew Luka, A. Hamalaine, John Standohar, Jakob Grsic, Mary Marincel, R. U. Foley, S. Spolar, Mrs. John Laushin, Mrs. Helen Pakiz, Mrs. Frank Šeja, Mrs. Frances Rus, Mrs. Agnes Ribich, Mrs. Andrew Divjak, Ignatz Musech, Ralph Politano, Mrs. Cath. Teacher, L. Sachs, P. E. Teske, M. Gaspers, E. J. Micka, Peter Stark 75c.

Po 50c so dali: Nick Reed, Margaret Hayes, Emil Sorci, Matt Selko, Leo Mausean, M. Merriman, Mrs. L. Bach, George Labin, Louis Mayerish, Jack Grsic Jr., Anton Kapla, Mary L. Maras, Adolph Sonaga, Mrs. Rudy Maturi, Mrs. Franc Lausin, Mrs. Joe Oren, Mrs. A. Friday, Mrs. Chas Benetto, Mrs. Ana Majerle.

Chisholm—Po \$1: Mrs. Matt Stoyich, Mrs. James Wood, Mr. A. J. Probst, Mrs. J. A. Cartier, Mrs. Frank Mlaker, Peter Krhin, Mrs. M. Hiti, Mrs. Krichowski, Thomas Tylla, Mrs. J. Shoschak, P. Z. Shaltz, E. A. Madden, Mr. James Hayes, Veronica J. Hodkins, Mr. J. Starc.

Po 50c: Mrs. Joe Grsič, Mrs. George Smidt, Mrs. M. E. Pluth, Mrs. Anna Tuntek, Mrs. Mary Vodovnik, Mr. Frank Richter, Louise Satori, Frank Centa Sr., Mrs. Frank Tomsich, L. A. Ambrozich, A. J. Sanden, John R. Arko, Eva Lappy, Mahne.

ZAČARAN KLOBUK.

Neki mrzel zimski dan je sedel gospod kontrolor Maselj s svojimi soigralci v kavarni in z vnemo tarokiral. Kavarna je bila precej polna in to je povzročilo, da se je nekoliko boječi Maselj večkrat ozrl na svojo garderobo. Kakor je znano, se tatovi površnikov in klobukov klatijo v različnih podobah najrajši po kavarnah, in zlasti kvartavci so izbrane žrtve teh rokomavh. Mračilo se je in natakariji so začeli prižigati luči.

Maselj je bil pravkar izgubil solo in je jezno gledal okoli sebe, zlasti na tisti kraj, kjer je bil obešen njegov klobuk. Mahoma se silno prestraši — njegovega klobuka ni bilo več. Maselj je takoj vstal, da bi se prepričal. Na obešalniku ga ni bilo, na tleh tudi ne. Iskal je po soseščini, a — klobuk je izginil. Kaj zdaj?

Nekdo izmed nešteti zaplečnikov je prevzel njegovo igro in Maselj je hitro odšel, da si v sosednji trgovini kupi nov klobuk. Prvič: ni mogel pol ure daleč brez klobuka domov hoditi; drugič: kaj bi "ona" rekla, če bi prišel razoglav iz kavarne.

Kupil si je torej klobuk, ki ga je prav za prav itak že potreboval; stari namreč že zdavnaj ni bil več salonski in zato je Maselj izgubito tem laže prebolel. Tudi mu je znala prodajalka s svojo zgovornostjo vsiliti klobuk boljše vrste in znatno boljše volje je stopil gospod kontrolor spet v kavarno, obesil klobuk na tisto metso, odkoder je bil stari izginil, in začel spet tarokirati. Doživel je veselje, da se je sreča obrnila in da je začel posebno pogosto dobivati. Ob določeni uri se je tarok nehal. Maselj je ves srečen pospravil svoj dobiček in vstal, da pojde. Obleče površnik, dene klobuk na glavo in se poslovi od svojih tovarišev. Mahoma nekaj čudnega prešine njegove možgane. Kako je to, da se novi klobuk tako izvrstno oprijemlje glave, dočim ga je prej nekoliko tiščal in je prodajalka rekla, da bo to v nekaj dneh pri kraju? Vzame torej klobuk z glave, ga pogleda in — res: notri je bila pritrjena njegova vizitka — njegova vizi... vra-ga, kako je pa to? —

Bil je njegov stari klobuk, ki ga je bil prej pogrešil — njegov novi klobuk pa je izginil!

SVETI FRANČIŠEK ASIŠKI

Legenda. — H. Federer

Kakor izklesana skala je mesto Asisi, Hiša sloni vrh hiše, tesno se objemajo, za večne čase so združene, vse gledajo na ravnino pod seboj, na dehtečo, modrikasto Umbrijo. Spodaj so njivice, murve se držijo s trto za roke, škržati modrujejo na oljkah, škrjančki pojo v modro, modro nebo in lastovke-sestrice se podijo in lovijo in so iz srca vesele. Zadaj so otožne, položne in strme rebri in so hribčki iz rumene prsti, kakor da bi jih za igračo napravili otročiči.

Tu se je rodil in živel in umrl Frančišek — "najmanjši, najneznatnejši, najskromnejši brat".

Kakor sedaj je bilo tedaj: leta vojne in bojov so izgledala srca, lepote so sprhnele, izžele so se duše. Denar je bil gospod, denar je ukazoval mislim, zaslužnil si duha, podjarmil človeka in ga izmaličil v niče. Hrbtenice značajev so se zvile spričo denarja, ljubezen do bližnjega je prepodilo samoljubje in grabežljivost je stikala oberoč okrog in podirala domove. Bog je bil v besedah — v srcih ga ni bilo.

Frančišek je bil mlad, bogat, življenja vesel. Nameraval je postati vitez, plemič in vojščak. Pa je videl trdoto srca in puhlost denar-

ja in ničemurnost sveta. In se je osvobodil in je storil, kakor je zapisano: "Če hočeš biti popoln, pojdi in prodaj vse, kar imaš, in razdeli med reveže!"

"Norec!" je klical svet za njim.

"Svetnik!" je vzklikal, kdor je Frančiška spoznal in je videl resnico in ljubezen v njem. In so se mu pridružili tovariši-bratje in je nastal red najmanjših bratov, Frančiškov red.

Pa se je zbudil ženski svet in je sprejela njegove nauke Klara, da je postala sestra Klara, "najzvestejša".

Preosnoval, preoral se je svet.

Trdota srca se je umeknila ljubezni.

In tako je živel in delal sveti Frančišek.

Veliki papež Inocenc III. je umiral 12. junija 1216 v nadškofijski palači mesta Perugije in je ležal na visokih blazinah pri odprtih oknih. Kar iznenada je zadelo krepkega gospoda in ga vrglo od velikih načrtov in od mize, ki je bila še polna mokrih ukazov, v smrt. Polovico dneva je zadostovalo: nezrela pomaranča, zmeden zdravnik in — smrt. Ležal je in zrl v dolino reke Tibere in videl, kako so se tam daleč svetlikala mesteca Assisi. Spello, Foligno in Trevi. Ni mogel več govoriti ne pisati, tudi ne namigniti s prstom. Spodaj pod okni so topotali konji, so prihajale in odhajale kočije, so dirjali sli v Rim. Umirajoči je slišal, kako so se prerekali njegovi zdravniki, lučali arabske puhlice drug drugemu v obraz in pošumevali s svilenimi haljami. Dvorjani in služabniki pa so šepetali: "Iz bogate hiše je doma in varčen je bil. Kakšen je njegov testament? Kaj nam je zapustil?" In zoprno je bilo slišati, kako so se pričkali zaradi ključev. Še hujše pa je bilo, ko so vzklikali: "Moj Bog, kaj bo zdaj z našo Cerkvijo? Cesar je tako mlad, Turek tako grozen, papež tako potreben kakor solnce na nebu! In kdo bo zasedel njegov prestol? Svet se bo podrl!"

Vse take in enake besede je slišal umirajoči, zakaj tenko je uho umirajočega. A papež se je smejal sam pri sebi. Prava reč! Kake budalosti šušmarijo krog njega! Saj je na onem griču Assisi! In živi ondi nekdo, ki je najbolj pripraven ob takih prilikah. Kje je Frančišek, berač? Frančišek, pridi! Ah, da bi ga mogel poklicati! Kako je stal nekoč v Rimu nenadoma pred njim in ga ponižno vprašal:

"Gospod papež, ali smemo biti ubogi?"

Mladi papež je bil tedaj zmajal z glavo, dvorjani so se pričeli glasno norčevati.

“Ali smemo živeti od uboštva?” je bil še bolj ponižno ponovil Frančišek.

Inocenc se je bil nalahno nasmehnil. “Kakšna hrana pa je to — uboštvo? Kakšna bogatija je to, če nimaš nič?”

“Gospod papež — takole si mislim: Ali smem ustanoviti družbo samih snubačev? Pa ne takih, ki bi snubili hčere plemenitašev ali stolčke za škofe ali naslove baronov! Ne, ne! Moji snubači so taki, da snubijo lepo, čisto, blaženo gospo revščino. Ali smemo živeti od miloščine? V gozdu bi živeli kakor ptički in verice. In bi sedeli na stolu-zemlji in jedli in spali in se učili na zemlji, ki bi nam bila miza in postelja in pisalnik. Pa živalce bi brenčale in godle krog nas — to bi bila naša godba — in z vodo bi se igrali. Smemo? Se smemo veseliti brez vseh skrbi prirode in njenega velikega Stvarnika? In ker je prav gotovo res, da je tako uboštvo edino bogastvo: ali smemo vse to oznanjati drugim? Vsem onim, ki se trudijo in so obteženi? Ki so slabe volje in so skopi? In vsem zapravljevcem? Da bi postali vsi preprosti? Zakaj, kdor je preprost, živi po besedah evangelija, in to se pravi, da živi blaženo! Ali smemo, gospod papež, povejte, če smemo?”

Pred nekaj leti je bilo. Kako dobro se še spominja! In kako natančno vidi pred seboj onega bledega, mladega, solnčnega meniha! Stal je ondi v zaprašeni halji in kakor ptički so ga obkrožali tovariši. Tako veselo je prosil, kakor bi bilo modro nebo v njegovih očeh in bi mu angel govoril z jezika.

“Pa boste nadlegovali ljudi, ko boste beračili okrog, in potem boste trpeli in ne zdržali do konca!”

“Kar brez skrbi, gospod papež, bo že šlo! Če se posreči tako življenje nevednim ptičkom, če zmore kaj takega celo vrabček in kalin-debeloglavček — pa se ne bi posrečilo nam, preprostim stvarcem?”

Uslišal ga je Inocenc. In so odskakljali manjši bratje iz marmorne dvorane Laterana in je tako nebeško zadišalo za njimi po gozdu in smoli. Nežna, modrikasta meglica je zaplavala pod stropom v spomin nanje in je počasi izginjala. Tedaj se je spomnil papež prvokrat, odkar je nosil belo svilo papeža, da je še nekaj

višjega na svetu, kakor je blesteča se slava njegove krone: da je večja preprostost Frančiškove duše, preprostost svetega berača.

Zdaj se je izmotal iz zmešanega in vijugastega branjevskega sveta in stoji pred smrtjo. Stoži se mu po tej preprostosti. Hrepeneče se zazre čez končnice proti Assisiju, kjer živi in deluje že več let oni svetnik s ptički in z liscami in s tovariši in je kakor Adam novega stvarstva. Ah, ko bi bil zdajle tukaj ta ubogi Frančišek in bi mu govoril o pokoju duše, da bi mu govoril zdajle, v teh važnih, poslednjih trenutkih!

Tisti, ki so stali krog papeža, so videli, kako polzijo potne kaplje po njegovem bledem čelu in kako se mučijo oči in iščejo. Kaj bi rad?

Ali bi hotel hladne vode ali nadškofa Baldija ali zvestega dvornega kaplana?

Ne, ne, nič takega! Ah, da bi mogel zaklicati njegovo ime!

Ali bi molili?

Papež je pritrdil s svojimi velikimi, črnimi očmi, ki so doma v Campagni.

A da bi molil veliki, sveti berač! To bi bila molitev! Molitev velikana!

In so pristopili z gorečimi svečami in pričeli brati psalme. Kako je zadonelo iz stotega speva:

“Ne vzemi me iz sredine dnevov!”

In potem iz devetnajstega:

“Pa prihajajo z vozovi in prihajajo s konji — jaz pa prihajam v imenu Gospodovem!”

Oh, pa vse to ni, da bi človeka osrečilo!

Inocenc bi rad, da bi povedali kaj bolj pristranskega, da bi slišal besedo “sinko”, ki jo tako sladko izgovori Frančišek Asiški! Da bi slišal “oče”, “domovina”, ki ju tako domače izreče le on! Nezadovoljno mu begajo oči in se ustavljajo venomer na daljnih, blestečih se zidovjih Assisija.

Pa se domisli neki klerik, da je čudoviti Frančišek iz onega kraja zdaj v mestu Perugiji. Da so ga videli še dopoldne, kako se je igral z berački na trgu. Norec pa svetnik je! Mogoče bi on pomagal! In je to tisto, kar išče umirajoči papež?

“Ali bi poklicali beračka, svetost?”

Od veselja so, se zaiskrile oči Inocencu. In neki višji duhovnik iz San Lorenza je odhitel v mesto in ga iskal po vseh zverženih ulicah. Zaman! Preiskal je vse gostilne. Neumnost! Slednjič ga najde na dvorišču bolnišnice in vidi, ka-

ko pita nekega starčka in mu pove pri vsaki žlici kaj lepega.

“Recite papežu,” se je veselo okrenil Frančišek k prelatu, “da ne utegnem priti. Moram streči bolnikom. Naš veliki papež ima sto sluzabnikov. Tale slepec, Nazaro, pa nima nikogar, ki bi mu postregel lepo in vljudno.”

Sveti oče je pritrdil z očmi, ko so mu to povedali, in je potrpežljivo čakal. Ko se mu je zdelo, da je že dovolj dobro in spoštljivo postrežen oni slepi kruljavec, je pa spet poslal po Frančiška. To pot je odšel nadškof ponj.

Spet je iskal in iskal gor in dol. Slednjič ga je dobil v gneči otročajev. Frančišek jim je delil pomaranče, fige in kruhke, ki jih je bil naberačil, in jim je pripovedoval povestice. Otroci so pa grizli z velikimi, belimi zobki in jim je zelo teknilo. Frančišek jim je pravil o velikih in mogočnih otrocih iz Svetega pisma, o mogočnem pastirju Davidu in o še mogočnejšem fantu Samsonu, ki je bil zadavil leva kar tako z golo roko. Potem je pravil o bolj nežnem in ljubkem in zviitem Danielu in o sedmerih sinovih Makabejke, ki so imeli svetle lase in so se norčevali iz ognja in noža, kakor bi bile to igrače. Drobnih poslušavci so vselej zaploskali z umazanimi ročicami in so zakričali:

“Bravo, David! Bravo, Daniel! Bravissimo, mali Makabejček!” In so zaprosili: “Še eno, samo še eno, bratec Frančišek! Tako je lepo, ko veš vse. Tudi mi bomo taki, zares! No, povej, povej, kako je bilo . . .”

“Sporočite papežu,” je prekinil Frančišek otroke in se spoštljivo priklonil nadškofu, “da zares ne utegnem priti. Otroke moram učiti. Saj je sveti Oče bolj moder kakor so vsi otroci in vsi starčki. Ne potrebuje učenika! Sam je učenik vseh učenikov. Če pa že hoče zvedeti kaj prav učenega, saj ima tucat doktorjev iz Pariza in Bologne krog sebe. — Torej, ljubčki moji . . .”

Grenkoba je legla Inocencu krog ustnic, ko so mu to sporočili. Čakal je, da bo povedal Frančišek vse povestice o mogočnih in svetih otrocih tem paglavcem tam spodaj pri obzidju. Torej ga tako malo ceni ta sveti brat, da mu je več za slepca v bolnišnici in za neotesane pobaline, je trla Inocenca skušnjava. A Inocenc se je ponižal in je menil, da ima Frančišek že prav. Ko se mu je zdelo, da so slišali otroci že vse lepe

povesti, je spet poslal ponj in mu je skoraj ze pošla sapa in je še komaj utripalo srce. Prosil je, da je nujno in naj za božjo voljo Frančišek vendar pride! Papež bo umrl, če ne pride brž — in to je vendar nekaj posebnega, če kliče papež!

Zdaj sta odšla ponj dva kardinala v dolgih, škrlatastih haljah.

Frančiška pa ni bilo nič več med otroki. Izprehajal se je po vrtu velikaša Baglionija. Sredi stezic je čepel med trtjem in tolažil pajka, ki mu je bil raztrgal nevede srebrni mostiček, ki je bil visel med grmičjem. Pa so zdaj žalostno frfotali ostanki v vetru.

Frančišek je pulil iz svojih raztrganih rokavov prav dolge in tenke nitke in si je prav zelo prizadeval, da bi jih zvezal in z njimi zakrpal mostiček za pajka.

“Recite papežu, da moram prav zares popraviti škodo pajku, ki sem mu jo prizadejal. Sveti Oče me ne potrebuje tako zelo. Sto naslednikov ima, ki čakajo na njegovo smrt, da bodo kar koj dalje predli nitko v mreži svetega Petra — ali jo zakrpal — kakor bo pač prav. A ti, tako dražestno pisani pajček, imaš pač sto ljudi, ki ti razdirajo mrežo, nimaš pa nikogar, ki bi ti jo spet zakrpal. Pa mora že priti bedaček Frančišek, da ti pomore.”

In je dalje pulil tenke nitke iz rokavov, jih vezal in razpredal med listjem. Pajek pa je sedel na nazobčanem lističu in opazoval s svojimi stoterimi hvaležnimi in lesketajočimi se očesci vsak Frančiškov prst posebej in se je zelo zabaval, ko je videl, kako nerođen je ta njegov čudoviti človeški pomagač.

To pot se pa kardinala nista upala iti domov, da bi povedala papežu, kako je Frančišku več za grdi mrčes kakor za svetega in trikrat kronanega papeža. Čakala sta. Zdaj sta potegnili svileno vlečko, ki je hotel polž zlesti nanjo, zdaj spet sta odpodila muho, ki je hotela sestiti prav na zlati križec na prsni, ker se je tako svetil v prisrčnem, rumenem, večernem umbrijskem solncu. Spet sta prisluhnila, če ne poje zvonček v cerkvi San Lorenzo in oznanja, da je umrl papež . . .

Slednjič je Frančišek vendar dokončal svojo prejo. Pajek se je zahvaljeval tako, da je radostno zakobacal z nožicami in prav svetlo pogledal s stoterimi očesci.

“Pa pojdimo zdaj,” je dejal Frančišek ve-

sejo, ko ni zagledal nobenega kruljavca ne otroka ne živalce ali kaj podobnega, da bi pomagal.

Inocenc pa je imel kopico blazin pod glavo in je bil obrnjen proti Assisiju. Solnce šeste popoldanske ure je sijalo, tisto temnorumeno umbrijsko solnce, na papeževo krono ob vzglavju. Kakor bi posvetilo še eno solnce, je vzplantelo iz krone in neka čudovita, temnozлата megla je napolnila vso sobano do zadnjega kotička.

Papež je prisluhnil pri vsakem koraku, ki je udaril zunaj na cestni tlak. Nenadoma je na široko razprl oči in se nasmehnil. Saj je iz vseh drugih stopinj dobro razložil štorkljanje lesenih cokel brata Nemaniča. Že je dehnil vzduh gozda in travnikov vanj in ga je objel košček rajskega ozračja, ki ga je prinesel s seboj Frančišek. Kakor bi ga hotel papež pozdraviti, so se mu nalahno zgenile nežne, tenke, blede ustnice.

Pa je obstal Frančišek kakor vkovan na pragu in si je zastiral oči z rokami, rekoč:

“Gospod papež, ne morem noter!”

Začuli so se vzkliki, vse se je gnetlo, prerivalo. Kaj je spet to? Čemu se kaže in dela? Ali je to ponižnost božjega služabnika, da se vede takole? Zakaj, zakaj pa vendar ne more noter?

“Vid mi jemlje vsa ta zemlja, ki je tukaj!” je preprosto odvrnil ubožček.

Tedaj so predstavili krono. Dvorano so zmračili in Frančišek je mogel vstopiti.

Kakor otrok je pokleknil pred papeža na obe kolena. In tako zadoovljno se je smehljaj Inocenc, kakor se še ni bil, odkar so mu bili prinesli vest o zmagi v Tolosi. Bilo mu je, kakor bi klečal angel-kerub pri njem. Frančišek je govoril:

“Presrečni sveti Oče! Zdaj pač pravite: Z Bogom, svet! A še šumi svet krog Vas in se Vam prilizuje, da nebesa kar ne morejo do Vas!”

In je koj odvezel papežu, ki je bil vedno bolj vesel, svileni plašček z ramen, mu snel zlato verižico in vzel celo široko, težko, z zlatom pretkano stolo.

Vsi so gledali in bili ogorčeni, ugovarjati se pa le nihče ni upal. Frančišek je vzel svoj rjavi plašč, ki je bil ves zaprašen od beraških potov in so ga bili paglavci že vsega premečkali, in odel z njim papeža po prsah in ramah. Potem sta se zazrla drug v drugega, sta si gledala dolgo časa skozi okna-oči v najglobljo, najskriv-

nejšo dušo, sta se gledala najvišji gospod in najnižji hlapec — in sta se razumela.

“Govori vendar z njim!” je želel škof-kardinal iz Ostije. “Tvoje tolažbe se mu hoče.”

“Pripoveduj mu o bitki pri Navas de Tolosa! Stotisoč paganov je bilo mrtvih! Povej mu!” je silil grof Benevent.

“Ali o križarskem pohodu v Bizanc!” je menil neki flamski baron.

A Frančišek je spoštljivo in nežno potegnili nekaj pajčevine s svoje brade in jo položil na rjave, kodraste in zdaj od umiranja vse potne lase papeževe. Tako častljivo in pobožno je storil to, kakor bi bile tiste sive nitke nekaj najbolj dragocenega na svetu.

“Glejte, gospod papež,” je potem živahno povzel, “ničesar Vam ne bo ostalo od Rima in posvetnega kraljestva. Da, manj Vam bo ostalo od vse velike preje in neskončnega tkiva in težkih skrbi, ki ste jih razpredali čez Alpe in morja, kakor pa je ostalo mojemu bratcu pajku ondi med vinsko trto.”

“Tako pa že ne boš govoril!” se je razhulil vitez-škof iz Pise. “Govori mu o izobčenju, ki je treščilo čez šent-Gotthard v nemški sneg! O potolaženih kraljicah v Parizu — in o podobnem mu govori! To zveni lepo za življenje in smrt!”

“In vendar,” je radostno nadaljeval Frančišek, ne da bi se le količkaj zmenil za dvorjane, “vendar Vam je ostalo nekaj dragocenega, nekaj najlepšega: čisto ubožstvo! Pa sprejmite te koščke pajčevine! Tako ubogi ste zdaj! Berač je bogataš v primeri z Vami, gospod papež!”

“Basta! . . . O zborovanju v Lateranu govori!” je opominjal namestnik iz Spoleta.

“O vojni zoper krivoverce pripoveduj!” se je razvnel drugi.

Frančišek pa je videl, kako je papež bolj in bolj vesel, kako se sveti kakor solnčna nedelja to veselje na njegovem čelu, in je nemoteno kramljal dalje:

“Kar pozabite na vse to, o čemer Vam govorijo ti Vaši prijazni gospodje! In se rajši povrnite s svojo mladost. Tedaj si ti . . .”, in je mahoma pričel tikati papeža, “tedaj si spisal neko drobno knjižico, ljubi moj brat, še veš?”

Nič več ni bilo politike in državništva v papeževem licu. Mladosten, prijeten smehljaj je legel na vso tisto trdoto marmorne glave. Kakor otrok je bil videti veliki Inocenc. Zagledal se

je, ko je bil še ves ognjevit, prezgodaj zrel dečko. Kako je zbežal od vina in ljubezenskih pesmi iz očetove palače in se skrivil v vinograd grajskega grička Segni in se zamislil. Tedaj je razmišljal, ali je vendar še kaj večjega na svetu, kakor je polna čaša vina in pesem na harfi in živahni, a vendar tako otožni ples s Campagne. Spet se je videl, kako je sedel ponoči v očetovi knjižnici in studiral, ko je bila svetiljka že dogorela in so se vračali njegovi tovariši vsi ponočnjaški domov. In se je videl, kako je sedel še v temi in razmišljal o onem, kar je bilo največ in ni izumil noben noben učenjak iz vseh dob kaj večjega: kaj se pravi, če je človek preprost. In dobro se je še spominjal umirajoči, kako se je bil pričel tedaj z vso burno vnemo oblačiti v raševino in je jedel in pil le toliko in samo tisto, da je komaj mogel živeti. In kako se je umikal visokim in mehkim naslanjačem in je pričel pisati skromno delce: "Kako se ne smeš vezati na zemljo." Ah, zdaj-se zaveda, da ni bil še nikoli tako srečen kakor tedaj, ko je pisal to delce in mu je burno utripalo srce. Bolj ga zdaj osrečujejo ti lističi, kakor pa so ga pripognjena kolena kraljev in cesarjev v dobi njegovega slavnega vladanja. To že ni bila več pozemska radost. To je bilo drugačno, zemlji tuje solnce, ki se je svetlikalo z njegovega bolj in bolj bledega, bolj in bolj bledega obraza.

"Knjižico bodo cenili vsi sinovi uboštva in vse hčere svete skromnosti," je dejal Frančišek. "A tvoje državne listine se bodo kmalu izkričale in bodo nemo obležale v knjižnicah kakor mrličji v rakvi. Knjižica bo živela, dokler bo vodila pot iz prahu do duha in z zemlje v nebesa skozi sveta vrata uboštva!"

Inocenc je ležal, kakor bi bil zamaknjen.

"Pa dopolni torej to kraljevsko pot, ti, gospod papež in gospod berač! Le pojdi v miru! Zaradi te knjižice in njene tihote ti bo Bog odpustil veliko hrupa!"

In je segel papežu v roko, ki se je že ohlajala, kakor sežemo v roko prijatelju, ki se odpravlja na dolgo, prav važno potovanje, in kakor bi mu hoteli reči, naj nas zaradi bratovske ljubezni vzame iz tega vijugastega dolgočasja an svojo svetlo, junaško in čudovito cesto s seboj.

Od glave do končnic postelje je nalahno vzdrhtela vitka postava papeževa, da je šlo kakor srebrno svetlikanje po sobani. Odprl je usta

in je radostno izdihnil svoj poslednji vzdih. Nihče bi ne bil zapazil smrti na prijaznem obličju in ne bi bil verjel, da ima mrliča pred seboj, če se ne bi bil okrenil Frančišek in skoraj veselo dejal prisotnim:

"Poglejte si no našega ljubega gospoda papeža! Nič drugega ni zapustil svojim naslednikom kakor ta smehljaj na čelu in nekaj pajčevine v laseh. A to je dovolj."

In prav tako radostno in z istimi nežnimi in vljudnimi rokami, ki je z njimi stregel slepemu Nazaru, božal paglavčke in pomagal pajčku, je zatisnil oči in ustnice svetega Očeta in se je še pošalil:

"Zdaj pa lepo tiho bodi; nagledal si se in nagovoril."

Zmedla in vzvalovila se je vsa palača in prav tako je bilo na cestah mesta Perugije. Nad mrličem so zadonele pozavne v sunkovitih glasovih, zatopotali so konji, prišle so težke in vzburljive priprave za volitve novega papeža. In v tem velikem dirindaju je zapazilo le nekaj tihih, pobožnih ljudi, kako so zafrfotale perotnice belega, nepoznanega golobčka, ki je sedel tik glave papeževe na mrtvaški oder v San Lorenzu — kakor nekoč, ko so bili izvolili mladeniča za papeža.

Ko je prišel Frančišek tisti večer pozno v asiški samostan, je dejal:

"Naš ljubi brat Inocenc je pravkar umrl tamkaj v Perugiji v tem plašču in je našel mir!"

Tedaj so pritekli Frančiškovi bratje in poljubljali rjavo raševino. Hoteli so zapeti Requiem aeternam za mrtveca.

A Frančišek je dodal:

"Pa molite torej za dušo — novega papeža!"

KOLEDAR AVE MARIA

je izšel

za leto 1941.

NAROČI SI GA!

POŠLJI GOSPOD DELAV- CEV ZA VINOGRAD SVOJ...

V novem letu smo pričeli v naši lemontski družini z novo pobožnostjo: H Gospodu bomo molili naj nam pošlje novih moči in sil za bodoče dni . . .

Kaj pomaga hišica, če ni koga, ki bi v njej stanoval, kaj pomaga slovensko semenišče, če bi v bodočih letih imeli pomanjkanje v naraščaju.

Gospod bo pomagal, pravimo. In trdno verujemo, da bo. Apeliramo pa tudi na vas, družinski očetje, družinske matere, da nam priskočite na pomoč za rekrutacijo božjih moči, slovenskih svečnikov in redovnikov.

Samostan nam je narod postavil, sedaj nam naj še narod pomaga, da dobimo kaj novega naraščaja.

Študentov imamo petnajst, v novih prostorih lahko naselimo najmanj 36, če ne več.

V tej ali oni naselbini poznate tega ali onega dobrega študenta, ki bi si hotel izvoliti boljši del: Gospodovo službo. Nagovorite ga ob času, da vstopi v vrsto slovenskih semeniščnikov. Pišite na Predstojništvo v Lemont, St. Mary's Seminary, da poznate tega ali onega, ki goji skrito željo, da bi bil duhovnik ali redovnik.

Pogoji za sprejem so: Zdrav mora biti, s povoljnim uspehom mora končati High School, ki ima med svojimi predmeti tudi latinščino, katoliških staršev mora biti, na dobrem glasu in v starosti od 15 do dvajset let.

Stori kaj v ta blagi namen. Vsak tvoj korak v ta namen bo od Boga blagoslovljen.

BERI TUDI NASLEDNJO VAŽNO NOVICO IN RESNICO

V samostan sprejemamo tudi mlade fante in može, ki bi hoteli ostati pri nas kot bratje.

Koliko je tudi takih mož in fantov po naših naselbinah, ki niso imeli nobene višje šole, pa jih vseeno kliče notranji glas k popolnejšemu duhovnemu življenju.

Rade volje sprejememo vsakega, ki bi se odločil za ta korak, da le izpolni vse pogoje, ki so stavljeni za sprejem v redovniški stan.

Pogoji, kateri so . . . ?

Biti mora zdrav, to zato, da že ni prvo leto v breme redovniški družini.

Ne sme imeti kake jetike ali druge skrite bolezni, zdrave pameti mora biti.

Dobrih katoliških staršev, neoženjen ali vdovec.

Ni mu treba imeti nobenega premoženja ali prinesti denarja, samo zavezati se bo moral takoj ob vstopu, da ne bo od samostana zahteval nobenih plačil za slučaj, če bi se po letih, pred izpovedjo svojih obljub skesal in šel med svet nazaj.

Opravljal bi tukaj v samostanu razna oskrbniška dela, rokodelsko obrt, farmerske opravke. Dela dovolj. Našel bo pa tudi tukaj na farmi dosti prostega časa za oddih in počitek. Če ga kuhinja veseli, bo lahko šel tudi na to ali ono našo župnijo za hišnega oskrbnika in pomagča v župnišču.

Pomagajte, pišite na predstojništvo v Lemont.

Najboljšo garancijo zavarovalnine

jamči vam in vašim otrokom

**KRANJSKO-
SLOVENSKA**

**KATOLISKA
JEDNOTA**

**NAJSTAREJŠA SLOVENSKA PODPORNNA ORGANIZACIJA V AMERIKI
ki posluje že nad 47 let.**

PREMOŽENJE: \$4,500,000.00

ČLANSTVO: 36,500

SOLVENTNOST KSKJ ZNAŠA 122.55%

Skupno izplačane podpore nad \$7,500,000.00

Če hočeš dobro sebi in svojim dragim, zavaruj se pri najboljši, poštenu in nadsolventni podporni organizaciji Kranjsko-Slovenski Katoliški Jednoti, kjer se lahko zavaruješ za smrtnine, razne poškodbe, operacije, proti bolezni in onemoglosti.

K. S. K. Jednota sprejema pod svoje okrilje moške in ženske od 16. do 60. leta; otroke pa takoj po rojstvu in do 16. leta.

K. S. K. Jednota izdaja najmodernejše vrste certifikate sedanje dobe od \$250.00 do \$5,000.00.

K. S. K. Jednota je prava mati vdov in sirot. Če še nisi član ali članica te mogočne in bogate katoliške podporne organizacije, potrudi se in **PRISTOPI TAKOJ!**

GLAVNI URAD:

351-353 NO. CHICAGO STREET,

JOLIET, ILLINOIS